ION ARAMĂ

OBIECTIVUL „CEZARA"

Colecţia „PENTRU PATRIE„

OBIECTIVUL „CEZARA“

ION ARAMĂ

OBIECTIVUL „CEZARA"

— ROMAN —

Colecția „PENTRU PATRIE"

Cap. I

OMUL CU O MIE DE FEȚE

— Îl urmărim de două luni încheiate, tovarăşe colonel.

— Şi ? V-ați plictisit ?

— Nu, nu-i vorba de asta. Dar cred că avem destule probe pentru a-l acuza de spionaj militar.

— O acuzație gravă, spuse colonelul. Trebuie susținută temeinic.

Căpitanul Dragomir ridică din umeri.

— De cînd lucrez în contrainformații, n-am întîlnit un caz mai clar decît acesta. După părerea mea acționează destul de rudimentar. În fiecare zi acelaşi lucru : iese din hotel sub o înfățişare sau alta, călătoreşte pe traseele unde se află unități militare, intră în vorbă cu ofițeri, trage cu urechea prin restaurante, urmăreşte cîte-o maşină pînă-n poarta cazărmii, pe urmă se întoarce liniştit la hotel. Program de opt ore, ca orice funcționar care se respectă.

— Pare un prostănac, zise colonelul ştergîndu-şi chelia cu o batistă mare. N-am prea auzit de spioni proşti pînă acum. E o noutate, ce spui, Dragomire ?

— Mai dau şi ei greş cîteodată, murmură Dragomir. Or fi în criză de oameni.

— Deşi, dacă-l judeci după față...

— După față, da. Pare destul de...

— Vezi cum poți să te înşeli ? Cînd am intrat eu în munca asta, cineva mi-a spus pe şleau : „Dumneata, nene, n-ai față să lucrezi la contraspionaj. Arăți prea paşnic".

— Asta cam aşa-i, spuse căpitanul şi adăugă repede : Mă scuzați, tovarăşe colonel.

— Să te scuz ! Parcă eu nu ştiu ? Ei bine, flăcău, află că acum cincisprezece ani înfățişarea asta mă ajuta să ies din multe încurcături. Pe atunci nu se purta polițiștii gen Mannix, gata oricînd să-ți tragă una la plex.

Căpitanul Dragomir se ghemui parcă rușinat în fotoliul din fața biroului. El însuşi avea, într-adevăr, ceva din Mannix : o statură atletică, mîini lungi şi puternice, mers suplu, mişcări agere de sportiv. Pe cînd colonelul, care se mai îngrăşase între timp şi chelise de-a binelea, părea un ins legat definitiv de o profesie sedentară.

— Închipuieşte-ți, reluă colonelul, cum mi-ar sta față-n față cu „agentul X“, omul cu o mie de fețe. Cred că ştie toate şiretlicurile de luptă corp la corp şi ar pune jos un pluton de recruți.

Dragomir ridică din umeri, cu un gest de nerăbdare mascată, şi se aplecă înainte :

— Ce pluton, tovarăşe colonel ? Îl avem în mînă. Cu doi băieți îl aşteptăm la ieşirea din hotel şi-i spunem să ne urmeze. Cazul lui e prea clar ca să mai aibă nas să se împotrivească.

— E prea clar... repetă colonelul. Tocmai asta, că e prea clar. Nu te îngrijorează, Dragomire ?

— Să mă îngrijoreze ? După ce s-a plimbat două luni sub cele mai felurite înfățişări, ca la el acasă ? Ce bucurie pe el, că ne-a dus de nas ! Pescuia la Herăstrău şi intra în vorbă cu paznicii. Pălăvrăgea cu soldații în gară. Uncheş guraliv, snoave cu duiumul. Sau la bodegă ! Şi-n toată vremea asta, băieții noştri după el. De ce să mă îngrijoreze ? Mă bucură. Sîntem mai tari. Dacă şi-ar închipui că ştim atîtea despre el...

— Și știm ? întrebă tăios colonelul.

Căpitanul Dragomir tresări. După tot ce spusese, întrebarea i se părea absurdă. Colonelul se ridică şi traversă încăperea. Deschise uşa de la casa de fier. Se auzi un scîrțîit înfiorător.

— Parcă-i castelul cu fantome, mormăi el. De cînd zic să chem meşterul, s-o ungă nițel.

„Şeful e frămîntat de ceva“, constată Dragomir. Avusese timp să-i cunoască ticurile : cînd era preocupat de o problemă, încerca să abată atenția celorlalți către lucruri mărunte, ca și cum ar fi dorit să rămînă singur față-n față cu problema aceea.

— Scîrțîitul face parte din peisaj, tovarăşe colonel. O să mă simt stingher cînd n-oi mai auzi balamalele astea.

Colonelul se aplecă, gemînd, şi trase din raftul de jos un plic mare, albastru, umflat.

— Balamalele, repetă el. Am cam neglijat pregătirea fizică, asta-i. În patru'ş'şapte am stat trei zile într-o cotineață ca să prindem banda lui Chiciură. Aveam calități sportive, nu glumă.

— Și vreo douăzeci de ani mai puțin, dacă-mi permiteți.

— Îți permit, îți permit. Trînti plicul pe masă și din el se revărsară zeci de fotografii de diferite mărimi. Uite, muncă de două luni. Nici vedetele de cinema nu se pozează atîta.

Căpitanul se repezi să adune fotografiile risipite pe cristalul mesei de consiliu. Unele erau arcuite ; le netezi zadarnic cu palma. Le examină apoi pe rînd, punîndu-le deoparte pe cele mai interesante.

— De fiecare dată altă înfățişare, murmură el. Ce idee, să te maschezi în tot felul ! Adevărul e că se pricepe.

Colonelul făcu ochii mici, privind o fotografie cam neclară, care-l surprinsese pe omul cu o mie de fețe în haine de precupeț, cu mustață, filmînd o coloană de autocamioane militare.

— Un meseriaş foarte bun, spuse. În privința deghizărilor. Dar în rest... Zău, Dragomire, acționează ca un diletant. Nu prea se împacă una cu alta.

Dragomir îl privi atent. Nu ştia ce vrea să spună. Frunzări mai departe, prefăcîndu-se interesat, fotografiile de pe masă. Îi atrase atenția una întunecată, cu detaliile greu de ghicit. Abia distinse silueta, acum familiară, a omului cu o mie de fețe, care-şi făcea de lucru cu un mic aparat de formă cubică.

— Interesantă piesă, făcu el. Pe asta n-o cunosc, tovarăşe colonel. Opera lui Cosma, probabil.

— Da. A făcut-o aseară, la poarta centrului de transmisiuni. Omul nostru s-a nimerit pe acolo tocmai cînd se întorceau maşinile de la cîmp.

— Tot transmisiuni, spuse căpitanul. Mereu în jurul unor unități de transmisiuni. Sau urmărind militari din arma asta. Dă de gîndit, nu credeți ?

— Da, dă de gîndit. Mi-am pus de zece ori întrebarea : ce are cu transmisiunile ?

— Cel mai simplu ar fi să-l întrebăm pe el. Cînd ordonați să trecem la fapte ? L-am lăsat destul să se plimbe.

Colonelul dădu mustrător din cap :

— Să se plimbe și să ne tot dea material împotriva lui. Nu te îngrijorează, Dragomire ? Parcă s-ar arăta singur cu degetul : „Priviți-mă, eu sînt spion !“ Suspectă treabă, Dragomire. Trebuie să aflăm adevărul... Din gura lui, firește.

— Am înțeles, spuse căpitanul Dragomir.

„Agentul X“ purta barbă în dimineața aceea. Funcționarul de la recepție nici nu ridică ochii cînd îl văzu. Abia intrase în tură și colegul său îi spusese că în hotel au sosit de cu seară niște turiști străini, ceva în legătură cu un concurs de patinaj.

— Good morning, sir, mormăi el în chip de salut.

Omul cu barbă îi răspunse cu un semn din cap și aruncă cheia pe pupitru. Cu un gest automat, funcționarul o luă și o agăță la numărul respectiv, pe panoul furniruit.

La cîțiva pași de intrarea hotelului, o florăreasă cu cojoc își aranja florile sărace, de iarnă, în coșul pus de-a dreptul pe trotuar. Omul cu o mie de fețe trecu pe lîngă ea fluierînd și mîngîindu-și barba. Femeia rîse la el arătîndu-și dantura splendidă ; cînd se depărtă destul, ea se aplecă spre coșul cu flori și spuse încet dar deslușit :

— A ieșit din hotel. Se duce spre stația de troleibuz. Nici nu s-a uitat la mașină.

— Bine, se auzi răspunsul la fel de încet. Raportează că plec după el.

„Agentul X“ își începu ziua de muncă devreme. Zgribulindu-se în frigul dimineții, se grăbi spre stația de troleibuz. Cînd mașina cu numărul care-l interesa poposi în stație, el luă parte cu entuziasm la asaltul ușii din spate, ca orice salariat care nu vrea să întîrzie de la serviciu. Urcă și scoase bilet pînă la cap de linie. Coborî însă mai înainte, într-o stație din vecinătatea unei unități de transmisiuni, pe care o depistase cu o zi înainte, urmărind cîțiva militari ce veneau de la gară. Metoda gării era brevetul lui pe care intenționa să-l acrediteze ca pe o adevărată descoperire. Într-adevăr, gara este locul unde se adună mulți oameni, din locurile cele mai diferite; acolo poți găsi turiști de peste nouă mări și țări alături de funcționari care lucrează într-un sat din preajma Capitalei și fac naveta zilnic; marinari în permisie și vînători de munte chemați la o convocare; aviatori și geniști și — de ce nu? — transmisioniști... În cîteva rînduri, omul cu o mie de fețe se luase după militari avînd semnul transmisiunilor pe epolet, ca să constate de fiecare dată că nu mergeau acolo unde îl interesa. De astă dată el găsise niște ostași care aveau ca destinație unitatea de pe șoseaua Băleni, și spionul se felicitase în gînd pentru răbdarea și tenacitatea cu care-și urmărise scopul.

Coborînd în stația aceea din preajma unității, el aplică procedeele simple dar eficace pentru a verifica dacă nu e urmărit. Oamenii treceau pe lîngă el, îl depășeau, pe alții îi depășea el, dar cei mai mulți mergeau cam în același pas, un pas uniform al majorității, pasul omului care se grăbește spre locul de muncă. Omul cu o mie de fețe purta o scurtă din material impermeabil, de culoare albastru închis, devenită aproape o uniformă în iarna aceea. Jumătate din populația Bucureștiului purta o asemenea haină, comodă și călduroasă, bună și pe ploaie și pe ger și pe ninsoare, rezistentă la orice surprize și care avea, pentru el, un merit în plus: îl făcea să treacă neobservat. Numai barba distona cu restul înfățișării lui, exasperant de banale, dar omul cu o mie de fețe era destul de bun psiholog ca să-și dea seama că oamenii aceia grăbiți, abia treziți după un somn insuficent — în seara precedentă se transmisese la televiziune un spectacol de balet pe gheață care se terminase foarte tîrziu — nu se uitau în jurul lor decît atît cît le trebuia ca să nu fie îmbrînciți sau scoși din coloana grăbită care se scurgea pe trotuar.

Intră într-un magazin de pîine, o prăvălioară modestă, cu o vînzătoare în vîrstă care vorbea familiar cu cei mai mulți dintre clienți — oameni din partea locului, desigur. Omul cu o mie de fețe exploată acest amănunt în avantajul lui : își putea da seama dacă în prăvălie se află vreo persoană străină de cartier, un eventual urmăritor. Dar nu : lumea cumpăra și pleca ; nimeni nu rămînea în prăvălie mai mult decît era necesar ca să ia pîinea, s-o vîre grăbit în servietă sau în sacoșă, să trîntească pe galantarul acoperit cu sticlă o grămăjoară de mărunțiș, să salute cu un zîmbet automat pe vînzătoare și să răspundă în doi peri la întrebările ei amabile : ce vă mai face bunica, băiatul s-a întors de pe șantier, n-ați mai fost de mult pe la noi, aha, în concediu, îmi închipui că a fost frumos...

„Agentul X" se apropie de telefonul public instalat în spatele ușii, formă un număr, întrebă ceva cu glas scăzut, își ceru politicos scuze că deranjează la ora aceea și ceru să vorbească cu tovarășul Smarandache, fără să țină seamă de protestele copilului care răspunse că acolo nu locuia nici un tovarăș Smarandache ; convorbirea avea desfășurarea cea mai firească și nimeni nu băgă de seamă cînd agentul depuse pe capacul telefonului o pastilă albă de mărimea unei aspirine. Curînd magazinul se goli și omul cu barbă se apropie de vînzătoare :

— Mîine o să ningă. Simt niște înțepături în genunchi.

— Precis ninge. Ce-ați dorit, tovarășu ?

— O jumătate de lipie. Mor după lipii, explică el zîmbitor. Îmi amintesc de copilărie. Bunica mea cocea de-astea, la țest, afară...

— Sînteți oltean, va să zică, comentă vînzătoarea.

— Jumătate. De dincoace de Olt. Dar tot oltean mă consider.

Femeia se întrerupse din conversație ca să vîndă unui copil o franzelă proaspătă, „că altfel mă trimite tata cu ea înapoi" și se destăinui :

— Cam asta a fost ora de vîrf. De dimineață de pe la șase nu stau nici o clipă. Toată lumea din cartier vine după pîine la aceeași oră. Iar colega mea e în concediu.

Omul cu o mie de fețe o asculta încuviințînd din cap, înțelegător. Se întoarse apoi spre vitrina mare, abia mascată de o perdea transparentă. Folosi perdeaua ca să șteargă aburul de pe geam. Un semicerc clar apăru astfel pe sticla tulbure. Femeia vru să-i facă un reproş, dar se răzgîndi. El însă părea să-i fi ghicit reproşul din priviri.

— Iertați-mă, doamnă. Nu cred că s-a murdărit. Dar oricum, n-am făcut un gest prea elegant.

— Nu-i nimica, îl linişti vînzătoarea. Tot trebuie să le dau la spălat peste două-trei zile.

De afară venea un huruit constant, altul decît zgomotul sîcîitor al maşinilor ce treceau pe stradă. Curînd pe poarta unității de vizavi începură să iasă autocamioane acoperite cu prelate. Omul cu o mie de fețe se întoarse pentru o clipă să comenteze :

— Pleacă la treabă cătanele.

— Ora lor obişnuită, îl lămuri femeia. Pleacă şi se întorc pe la douăsprezece. Se duc la instrucție.

— Şi fac o fumăraie maşinile astea...

— Păi da. O jumătate de ceas nu poți ieși în stradă. Mai ales cînd e vremea liniştită. Aşa că stați să se mai potolească...

Omul zîmbi şi-i oferi un „mentosan". Vînzătoarea începu să considere că dacă n-ar avea barbă, domnul ăsta ar fi un tip drăguț. „La urma urmei, chiar şi cu barbă..." continuă ea să cedeze teren. Dar acum nu-l mai putea vedea bine, fiindcă bărbosul rămăsese cu ochii pironiți pe geam.

— Nostalgia trecutului, spuse el stînd mai departe cu spatele. Știți, eu am făcut armata la mecanizate. Am aşa, un fel de emoție cînd văd o coloană de maşini...

Scoase o țigară și bricheta. Femeia îl văzu că scapără de mai multe ori, deşi sîmburele de flacără apăruse de prima dată deasupra frumosului obiect aurit. Bărbatul observă privirea ei ațintită asupra brichetei.

— Bijuterii de familie, rîse el răguşit. Uneori, într-o drăcie de asta se poate ascunde un aparat de fotografiat.

Femeia trase cu palma firimiturile de pe tejghea. Punea în treaba asta multă atenție, de parcă ar fi strîns pulbere de diamant.

— Asta-i numai în romane, spuse ea. În romanele polițiste.

— Nu-mi plac romanele polițiste, declară bărbosul. Eu sînt antrenor de hochei și citesc mai mult cărți cu caracter sportiv. Ați văzut vreodată un meci de hochei ?

— Numai la televizor. Soțul meu este mare amator. Vrînd, nevrînd mă uit și eu, duminica. Acuma, iarna, sînt destule meciuri.

— Iarna... făcu visător bărbosul. Anul ăsta nu prea avem zăpadă. Abia aștept să ningă și să mă duc la Sinaia, la schi. O pasiune din tinerețe.

— Dar ce, parcă acuma sînteți bătrîn ? protestă femeia.

— Oricum... nu mai am douăzeci de ani.

Mașinile trecuseră de mult. În urma lor stăruia o ușoară ceață albastră și o liniște pe care nici n-ai fi visat-o cu un sfert de ceas în urmă.

— Sînteți o persoană interesantă, spuse bărbosul. M-am mutat de curînd în apropiere. De-acuma o să iau pîine de la dumneavoastră. Și chiar dacă nu iau pîine, o să vin să vă țin de urît. După ce trece ora de vîrf...

— Poftiți, surîse femeia. Cînd vă face plăcere.

— Nu cunosc pe nimeni aici, mai spuse el. Deocamdată sînteți singura mea cunoștință.

— E un cartier de oameni cumsecade. O să vă obișnuiți repede.

— Cu bine, spuse el ieșind pe ușă cam cu spatele.

— La revedere.

„Nu prea semeni tu a sportiv, gîndi femeia în urma lui. Credeai că mă aiurești cu poveștile cu Sinaia și mai știu eu ce !“ Căută o fisă în tejghea. Se duse spre telefonul public ; trebui să se întoarcă din drum ca să dea un șirag de covrigi unui țăran cam vorbăreț, apoi după ce acesta ieși lăsînd în urmă un vag miros de țuică, se apropie de telefon și făcu un număr :

— Alo ! Nu vă supărați, vreau să fac o sesizare. Poate o să rîdeți de mine, dar...

— Cine-i la telefon ?

— Responsabila centrului de pîine de pe șoseaua Băleni.

— Ce s-a întîmplat ?

— Vreau să anunț că am observat ceva suspect. Aș dori să vorbesc cu tovarășul comandat.

— E-n şedinţă, tovarăşă. Aici ofiţerul de serviciu. Spuneţi-mi mie, dacă aveţi ceva important.

— Cred că este... Ştiţi, un om cu barbă... Cînd plecau militarii la instrucţie... Cu o brichetă care ardea şi totuşi a scăpărat de mai multe ori...

Omul cu barbă îşi scoase difuzorul din ureche. Se aşezase pe o bancă, în parcul pustiu, şi se făcea că citeşte ziarul, avînd alături un banal aparat de radio cu tranzistori. Singurul lucru ciudat era că, deşi nu se afla nimeni prin preajmă, solitarul radioascultător avea o grijă exagerată pentru liniştea locului : asculta la o cască-difuzor, astfel că nici un sunet nu străbătea în afară. După ce-şi scoase casca şi opri aparatul, începu să reflecteze : „A observat tîmpita ! Şi bossul, cu bricheta lui ! I-am spus doar : E fumată, domnule ! Pînă şi copiii ştiu că într-o brichetă... El de colo : Tocmai de-aia, deşteptule, pentru că e fumată. Nimeni nu se aşteaptă la o metodă veche... Măcar să-mi iau emiţătorul de acolo. Doar n-o să-l fac proastei cadou. Dar mai bine lasă. Prăvălia o fi sub observaţie acum. Decît să iasă vreo drăcie, mai bine pierd emiţătorul. Adică o aspirină..."

Se ridică de pe bancă oftînd. Un vîntişor rece se iscase parcă din senin şi făcea să trozească ramurile scheletice ale copacilor. Omul cu o mie de feţe se simţi deodată obosit şi singur, prea singur în această viaţă absurdă. Ieşi din parc cu pasul tot mai grăbit şi făcu semn unui taximetru care tocmai trecea. Maşina opri scurt şi dădu puţin înapoi, pînă cînd ajunse în dreptul lui. Urcă.

— Unde mergem ? întrebă şoferul.

— Înainte. Către un loc cald şi plăcut. Astăzi îmi permit şi eu o mică vacanţă...

— Dacă vă dă mîna, e bine, spuse şoferul. Spre centru ?

— Spre centru, spuse pasagerul. Am auzit că la „Cina" au un vinişor...

— Dumneata foloseşti aspirină ?

— Numai cînd am gripă, spuse femeia.

Căpitanul Dragomir luă cu grijă aspirina de pe telefonul public, o puse pe tejghea, luă cuţitul de tăiat pîine şi apăsă pastila cu mînerul. Pastila se sfărîmă la suprafață și în interiorul ei se văzu o bobiță cenuşie.

— Acum ai înțeles, spuse el. Avea un emiţător aici, ca să te controleze. Voia să ştie dacă eşti o persoană sigură, ca să facă din prăvălie un post de observație. Dacă nu dădeai telefon, mîine se instala iarăși lîngă fereastră. Aşa, n-o să-l mai vezi niciodată.

Vînzătoarea începu să vorbească repede, gesticulînd larg cu mîinile și rotindu-şi ochii în toate părţile :

— Nici n-o să-i duc lipsa, bătu-l-ar Dumnezeu să-l bată. Auzi, aspirină ! Şi ce frumos vorbea, şi cum mă mai linguşea, de ziceai că e cel mai cumsecade om din lume. Și cînd colo... Dacă n-aş vedea cu ochii mei, n-aş crede.

Căpitanul inspectă atent fiecare colţişor al magazinului.

— Inutil, spuse el în cele din urmă. Nu era să lase zece emițătoare. Indivizii ăștia au multă fantezie. Nu folosesc de două ori același mijloc. Dar trebuie să verificăm totul, cu mare grijă. De la oameni ca el te poţi aştepta la orice. Îți închipui că n-au trimis aici nişte nătărăi.

Preocupat să cerceteze pereţii şi tocurile ferestrelor, căpitanul nu remarcă de la început frica ce se aşternea tot mai mult pe chipul rotofei al vînzătoarei. Abia cînd se întoarse spre ea o văzu retrasă într-un colț, ținîndu-şi gura cu palma, cum fac ţărăncile bătrîne.

— Ce este ? întrebă el mirat.

— Înseamnă că v-a scăpat, şopti femeia. O să mă pomenesc într-o zi că vine și mă strînge de gît. Dacă am dat telefonul acela... și el a auzit... Ce-o să se întîmple acum ? Eu voiam să vă ajut. Nu m-am gîndit la ce-o să urmeze. Acuma o să stau mereu cu frica-n sîn. Dacă vrea să se răzbune, ce mă fac ?

— Nici o grijă, spuse căpitanul. N-o să mai aibă timp să facă nici un rău. Nimănui. Nici dumitale.

În dimineața următoare, vînzătoarea veni la magazin cam cu spaimă-n suflet. E drept, ofițerul acela drăguț îi spusese vorbe liniştitoare, dar vorba se duce şi ea rămîne aici, neputincioasă, la cheremul omului acela îngrozitor. Putea să-și dea seama de la-nceput că are mutră de ticălos. Dar acuma e prea tîrziu să mai facă ceva. Dacă mai dă pe aici, cel mai bun lucru e să telefoneze iarăşi. Lumea începu să vină. Se formă chiar o mică coadă. Vînzătoarea lucra mai încet ca de obicei. Preocupată mai mult de oamenii care veneau să cumpere decît de ceea ce cumpărau, ea măsura cu atenție fiecare chip care i se perinda prin fața tejghelei. Cei mai mulți erau oameni cunoscuţi, din cartier, oameni cumsecade. Era atît de schimbată, încît unul dintre ei o întrebă dacă nu se simte bine. Dădu un răspuns în doi peri, cu ochii la uşă. De cîteva ori greși restul şi o femeie îi atrase atenția. Cînd auzi maşinile pornind din unitatea de vizavi, tresări. Tocmai vindea pîinea unui om în vîrstă, cu un ferăstrău la spinare.

— E proaspătă ? întrebă omul.

Vînzătoarea tăcu, cu ochii la stradă.

— E proaspătă ? întrebă iarăşi tăietorul de lemne.

— Cum ? Da, acum o oră au adus-o.

— M-am sculat de la patru, spuse omul. Am un client care se grăbeşte. Pleacă în concediu și vrea să-și lase toate la locul lor. De două ceasuri tai lemne cu gîndul la pîinea asta.

Femeia îi întinse o jumătate de franzelă, privindu-l bănuitor ; altul care caută sămînță de vorbă !

Într-adevăr, omul ciupi un colţ din franzela rumenită și începu să mănînce fără grabă. Femeia îl privi iarăși bănuitor, dar îşi dădu seama că spaima ei era absurdă ; tăietorul de lemne era mai înalt şi mai spătos decît vizitatorul de ieri dimineaţa. Îl lăsă deci în pace şi se apucă iarăşi să privească prin vitrină. Maşinile porneau, ca totdeauna, la lucrul lor. Tăietorul de lemne se retrase într-un colț, puse ferăstrăul jos, rezemat de calorifer. Metalul făcu zgomot şi femeia tresări iarăși. În clipa aceea uşa se deschise şi în magazin intră un ins cu şapcă trasă pe ochi, netuns, dar bărbierit proaspăt, îmbrăcat într-o scurtă de oaie cam ponosită.

— Un corn, vă rog, ceru el.

Cu toată deghizarea, ea îl recunoscu şi deveni deodată palidă. Cînd ridică privirea spre el, omul puse banii pe tejghea :

— Poftiţi, sînt bani potriviţi, spuse el răguşit. Vă mulțumesc.

Se întoarse şi plecă. Vînzătoarea vru să facă un pas spre uşă, apoi se repezi spre telefon. Avea o figură răvăşită de spaimă. Tăietorul de lemne îşi ridicase iarăşi ferăstrăul şi porni domol pe urmele agentului.

„Agentul X“ era bucuros că nu-l urmărea nimeni. Cît despre femeia aia de la magazin, nici nu-şi dăduse seama că era tot el. Doar moşul ăla cu ferăstrăul... Dar trebuie să-şi continuie treaba începută ieri. În fond mai erau destule magazine în cartierul ăsta !

Poposi într-o mercerie tocmai cînd şirul de maşini începuse să ia viteză pe şosea.

— Bună ziua.

— Bună ziua, spuse vînzătoarea o fată tînără şi grăsuță.

— Ger al naibii. Pot fuma o ţigară ?

— Poftiţi, spuse fata. Tot nu prea sînt clienți la ora asta. Cînd nu se deschide uşa, se face cald.

— Mai fac şi ăştia fum cu motoarele lor.

— Fiecare cu meseria lui, spuse fata.

— Le iei apărarea.

— Fratele meu e militar în unitatea asta.

— Zău ? Şofer sau telegrafist ?

— Sînteţi cam curios, spuse fata.

— Şi dumneata cam vorbăreaţă, se supără omul cu o mie de feţe. Uite ce e, tovarăşă, eu sînt de la securitate. Avem misiunea să păstrăm secretul unităţii. Iar oameni de-alde dumneata intră în vorbă cu unul şi cu altul, pe urmă li se pare că au trăncănit prea mult şi dau telefon la miliţie.

— Dar ce-ai vrea să facă, dacă dau peste oameni curioşi ? Nu trebuie să sesizăm organele de stat ?

— Trebuie. Dar ne pomenim cu trei-patru sectorişti în zonă, şi asta mai rău ne încurcă. Pisica cu clopoţei nu prinde şoareci, cred că ştii vorba asta.

— O ştiu.

— Atunci fă bine şi ia seama ce vorbeşti. Dumneavoastră, civilii, aveţi capul plin de romane poliţiste şi vă amestecaţi unde nu trebuie.

— Eu nu mă amestec, se apără fata.

— Bine faci, spuse ferm „agentul X“ şi, salutînd-o cu un semn din cap, ieşi marțial din magazin.

Porni pe stradă liniştit, pipăindu-şi bricheta. Astăzi prinsese în poză un camion cu prelată de o formă neobişnuită. Deasupra era ceva rotund, prelata avea un fel de umflătură, probabil un nou tip de antenă parabolică. Domnii de la centru aveau să ghicească mai bine despre ce e vorba. El nu făcuse decît să-i confirme prezența.

— Tovarăşe, fiți amabil, n-aveți un chibrit ? îl rugă un om în uniformă de vatman.

„Agentul X“ tocmai se juca cu bricheta din buzunarul hainei. El însuşi fumător pasionat, făcu gestul pe care orice fumător îl face din reflex : fără să stea pe gînduri, scoase bricheta şi scăpără adăpostind flacăra cu palma. Celălalt aprinse țigara şi, cu un gest îndemînatic, îi luă bricheta.

— Frumoasă sculă, spuse el. N-o vindeți ?

— N-o vînd, spuse calm „agentul X“ întinzînd mîna să-şi ia obiectul înapoi. Hai, tataie, nu mă ține din drum că m-aşteaptă unchiu-meu.

— Eşti arestat, domnule, spuse omul în uniformă de vatman.

— Glumeşti, frățioare. Cară-te, că strig după miliție. Şi dă-mi bricheta.

— Nu înțelegi că eşti arestat ? Nu încerca să fugi, că n-ai unde. Eşti acuzat de spionaj militar !

— Nu mă puteți aresta. Am paşaport, vreau să consult un avocat...

— Asta n-o putem hotărî aici, în stradă. Să mergem !

— Înțeleg, oftă omul cu o mie de fețe. Țineți seama că m-am predat de bună voie.

— Vom ține seama, spuse căpitanul Dragomir. Ia-o înainte. Maşina albastră, de colo, e a noastră. Te duc gratis pînă la colonel.

— Recunosc, domnule colonel. Recunosc tot. Să se consemneze acest lucru.

— S-a consemnat. Dar chiar dacă nu recunoşteai, probele sînt evidente.

Colonelul făcu o pauză. Rîndui nişte creioane pe masă. Căpitanul Dragomir se întreba cum poate fi colonelul atît de calm.

— Aşadar, ştim multe despre dumneata. Ştim tot ce-ai făcut de cînd eşti în ţară, nu mai e nevoie să ne spui. Să ne spui, stimate domn, *ceea ce nu ştim*.

— Anume ? întrebă omul cu o mie de feţe.

— Cine te-a trimis ? Ce obiective ai ? Cu cine ai luat legătura ? Pe ce cale transmiteai informaţiile ?

— Cam multe întrebări deodată, domnule colonel. V-aş ruga, dacă se poate, o ţigară.

Colonelul îi întinse cu amabilitate pachetul de ţigări şi-i oferi foc, zîmbind maliţios, chiar de la bricheta cu pricina, care funcţiona excelent.

— De obicei, drăciile astea se defectează repede, comentă el. Meşterii care le fac pun prea mult entuziasm la camera foto şi neglijează mecanismul propriu-zis. Dar văd că a dumitale este o sculă perfectă. O ai de mult ?

Dragomir tuşi cu înţeles. Îl surprinsese iarăşi pe şeful lui preocupat de ceva, atît de preocupat încît se întindea la vorbă cu omul din faţa lui, pe marginea unui subiect cu totul anost. „Agentul X“ se răsuci neliniştit pe scaun.

— Îmi plac brichetele cu monogram, reluă colonelul. E o distincţie în plus, nu găseşti ? Monogramul e un fel de stabilitate sufletească. Interesantă, zău, psihologia amatorilor de monograme.

Dragomir tuşi iarăşi, dar colonelul nu păru să-i dea vreo atenţie. Avea stilul lui de a conduce o anchetă.

— De cînd te ocupi cu spionajul ? întrebă el brusc.

— Nu sînt... de meserie, spuse omul cu o mie de feţe. Eram actor ambulant, dădeam spectacole de deghizare prin bîlciuri.

— De cînd te afli *acolo ?*

— De trei ani. Am plecat într-un turneu cu ansamblul. Am rămas, ştiţi, convins de un impresar. Spunea că o să fac carieră... După aia am aflat că lucra la „Europa liberă“.

— Mai departe, spuse colonelul indiferent.

— Mi-au luat un interviu pentru radio. M-au pus să-l vorbesc de rău pe şeful ansamblului. Nu prea mă înghiţea, ce e drept. Cred că şi de asta am plecat...

— Îți cauți scuze, mormăi colonelul. Ce-ai făcut după interviul ăla ?

— Ce să fac ! Mi-am dat seama că m-am păcălit. Pentru interviu am primit niște bani și mi-am înjghebat un fel de teatru ambulant. O camionetă și un cort. Mergeam pe la bîlciuri, întindeam cortul, dădeam spectacole de unul singur : cîte zece roluri — o perucă, o mantie deasupra, o barbă falsă, glasul schimbat cu microfoane speciale... Lumea se amuza. Într-o vreme, acum vreun an, am început s-o scîrțîi rău de tot. Am vîndut camioneta, mă deplasam cu trenul, dar nici așa nu mai mergea. Eram pe drojdie. Și într-o zi, cînd îmi strîngeam calabalîcul și mă-ntrebam ce-o să mănînc la prînz, a venit la mine un tip : „N-ai vrea să te întorci în țară ?“ I-am spus că da, dar n-am nici de tramvai. „Pe cheltuiala noastră, zice. Patronul plătește bine, dacă lucrezi corect“. Într-adevăr, mi-au dat un avans chiar în minutul în care am acceptat. Pe urmă m-au băgat într-un fel de școală, centrul special, cum îi spuneau. După o jumătate de an mi-au dat pașaportul și banii. Atunci l-am văzut pe șef. Prima și ultima oară.

— Ce știi despre el ?

— Mai nimica. Umbla îmbrăcat civil, dar avea o înfățișare cazonă. Vorbea cam răstit. Toți îi spuneau „maiorul“.

— Maiorul... murmură colonelul. Cunoștință veche...

Tăcu. Arestatul aștepta să fie interogat mai departe, dar colonelul rămăsese nemișcat, cu fruntea-n palme, cu privirea ațintită pe sugativa de culoarea șofranului care-i proteja mapa de birou. Deodată deschise sertarul și scoase cîteva fotografii format carte-poștală. Din fotografii priveau bărbați cu înfățișare hotărîtă.

— E vreunul dintre ăștia ? întrebă.

— Ăsta-i, fără îndoială, spuse spionul. Cu siguranță, el e maiorul.

— Ce misiune ți-a dat ? Ce căutai la noi ?

— Informații militare. De tot felul.

— Mai concret, se încruntă colonelul. N-are rost să te tot eschivezi. Căutai ceva anume. Ce ?

— Obiectivul „Cezara“, spuse arestatul repede.

— „Cezara“ ?

— Da. Aşa îl numeau. Maiorul mi-a spus la plecare : „În zona Bucureştiului s-a înfiinţat o unitate de radiolocaţie cu caracter special. Trebuie să aflăm unde e plasată, ce staţii foloseşte, sistemul de pază şi apărare..."

— O sarcină destul de grea, observă colonelul. Cine a mai fost trimis cu dumneata ?

— Nimeni. Maiorul are o teorie despre autonomia deplină. Acţiune individuală, nici un fel de legături pînă la îndeplinirea misiunii.

— Cum transmiteai informaţiile obţinute ?

— Nu le transmiteam. Trebuia să mă întorc la centru cu tot ce am aflat. Numai în cazuri excepţionale aveam voie să dau o telegramă cifrată, aparent cu un text banal, la o adresă pe care a trebuit s-o memorez foarte exact.

Colonelul se întoarse spre Dragomir :

— Aşadar, obiectivul „Cezara"... Ce spui Dragomire ? Au fantezie domnii. Aşa o să-i spunem şi noi. Sună mai plăcut decît un indicativ oarecare...

— Da, confirmă Dragomir.

— Mai ai ceva de declarat ? îl întrebă colonelul pe „agentul X".

— V-am spus tot ce vă interesa.

— O să faci o descriere amănunţită a şcolii pe care ai urmat-o. Să scrii acolo totul, chiar detaliile pe care le consideri neînsemnate.

— Fac tot ce-mi cereţi. Numai că trebuie să se ţină seama la proces...

— Bine... Rămîne de văzut. Ridică receptorul telefonului : Să fie dus arestatul !

După plecarea „agentului X", colonelul se ridică şi făcu cîţiva paşi prin încăpere. Dragomir îl urmărea cu privirea. Nu înţelegea de ce e nemulţumit. Colonelul se opri în faţa lui, îşi şterse chelia cu batista aceea mare şi spuse scurt :

— Plevuşcă !

Dragomir tresări. Se ridică, stinse ţigara chinuind-o îndelung în scrumieră, tuşi şi-şi aranjă cravata.

— N-am înţeles, tovarăşe colonel.

— Ei, n-ai înţeles ! Se pare că maiorul vrea să ne tragă pe sfoară. Ne trimite plevuşcă, să ne bucurăm şi să ne consumăm forţele. Între timp, peştele cel mare poate să-şi vadă liniştit de treabă.

— Oare ? se îndoi Dragomir.

— E o ipoteză, bine-nţeles. Dar trebuie să prevedem şi eventualitatea asta. Obiectivul „Cezara“ e un lucru prea important ca să trimită un ageamiu. Jocul devine interesant, Dragomire, dacă aşa stau lucrurile. Nu te pasionează ?

Cap. II

MAIORUL ARE O IDEE

Maiorul arăta foarte grav în dimineaţa aceea. Îl chemă pe secretarul lui cu un sunet de sonerie prelung şi ameninţător, încît acesta crezu că s-a blocat butonul.

— La ordin, domnule maior !

— Unde-i Peter ?

— În sala de lingvistică. Lunea, ca de obicei, antrenament la limbi străine.

— Ce limbă mai învaţă ? zbieră maiorul.

— Un dialect vorbit prin Africa centrală, spuse secretarul parcă scuzîndu-se. Doriţi să-l chem ?

— Dar ce aştepţi ? Crezi că mă interesam de el doar din curtoazie ? Să vină imediat la mine, dacă asta vrei să-ţi spun.

Peter, ajutorul maiorului în probleme de informaţii, veni de urgenţă, dar intră în birou cu un aer flegmatic, ca şi cum ar fi nimerit întîmplător acolo.

— Bună dimineaţa, domnule maior.

— Pentru unii poate, o fi bună. Dar nu pentru noi, stimate Peter. Cînd primim o asemenea corespondenţă. Ia citeşte !

Aproape îi aruncă hîrtia oficială, cu antet şi ştampilă mare, stacojie. Peter suportă în tăcere grosolănia maiorului, punîndu-o pe seama vremii noroase de afară. Maiorul suferea de reumatism, deşi nu-i plăcea să vorbească despre împrejurările în care contractase această boală. Peter luă adresa, o citi dintr-o privire, apoi se îndreptă deodată, cu ochii ţintă la maior. Maiorul, în picioare, lîngă fereastră, fuma sprijinindu-și cotul mîinii drepte în palma stîngă.

— Dumneavoastră... ați citit ?

— Bine-nțeles că da. Și a avut darul să mă scoată din sărite. Ce zici de dumnealor ? Își închipuie că informațiile se culeg din pădure, ca ciupercile. Poftim, au nevoie urgentă de date în legătură cu obiectivul „Cezara“. Urgentă !

Maiorul lăsă fereastra, stinse țigara în scrumiera de porțelan alb pe care era gravată în roşu şi auriu reclama unui detergent ideal şi începu să se plimbe prin birou cu mîinile înfundate în buzunare.

— Ce e drept, făcu Peter, aşteaptă cam demult. Sînt vreo trei luni de cînd am auzit pentru prima oară numele ăsta ciudat : obiectivul „Cezara“.

— Și ? N-am luat măsuri ? Agentul 42 a plecat exact la o săptămînă după primirea hîrtiei.

Peter îşi drese glasul şi se aşeză în fotoliu.

— Domnule maior, nu vă cunosc intențiile, dar agentul 42 n-a dat nici un semn de viață. Și s-ar putea să nici nu mai dea vreodată. Mi se pare prea simplă soluția : trimiți un agent mediocru și aștepți.

— Mediocru ! Era plin de talente băiatul. Păcat de el, în orice caz. Cînd l-am cunoscut, juca rolul unei hangițe văduve.

— Cu diferența că hangițele nu umblă flămînde, observă cu ironie Peter. L-ați găsit într-un moment critic pentru el. Măcar a obținut cîteva luni de viață pe picior mare. Aşa că nu e cazul să aveți mustrări de conştiință. Adevărul e că nu-s speranțe să se întoarcă teafăr.

— Nici eu nu mi-am pus prea mari speranțe în el. Tocmai aici e dibăcia noastră. Acuma pot să-ți dezvălui planul în toată amploarea lui. Agentul 42 e un simplu pion în jocul nostru. Merge acolo. Se interesează de obiectivul „Cezara“. Dacă izbuteşte, bravo lui. Dacă nu, o vreme le ține totuşi oamenii în loc. Un agent nu se arestează îndată ce l-ai bănuit. Aşa că îl lasă şi se țin după el şi cred că asta e singura amenințare la adresa obiectivului. Între timp, eu trimit un alt om. Unul mai bun. *Adevăratul agent.* Care va trece, astfel, neobservat...

— Bine gîndit, încuviință Peter.

— Aşadar, trecem la mutarea următoare. Nu voiam să mă grăbesc, dar deştepţii ăia mă pisează mereu. Aşa că... fii bun şi dă ordin să pregătească maşina. Fără şofer. Mergem numai noi doi.

— Încotro ?

— Ieşim un pic la aer, dragă Peter.

După zece minute, cînd reveni, Peter îl găsi pe maior cu coatele pe birou, contemplînd harta lumii din peretele din faţa lui.

— Putem pleca, domnule maior. Spuneaţi că mergem la aer. Aer e peste tot. Trebuie să aveţi vreo preferinţă. Deci cu riscul de a deveni monoton, vă mai întreb o dată : încotro ?

— La centrul special, spuse maiorul. Un moment, să-mi iau paltonul. Seara se face răcoare, nu crezi ?

În maşină, maiorul se aşeză în dreapta şi-l rugă pe Peter să treacă la volan. El se ghemui pe bancheta confortabilă, cu aparatul de radio-telefon pe genunchi. Maşina se strecură pe o străduţă îngustă din spatele clădirii, depăşi ca prin minune pe un ins care se străduia să parcheze un „Impala" enorm într-un spaţiu mult prea mic dintre două maşini, frînă scurt în faţa unui marinar cam afumat care încerca să traverseze şi ajunse la intersecţia cu bulevardul. Peter aşteptă resemnat să-şi găsească loc în şuvoiul neîntrerupt de autovehicule ; cînd îl găsi făcu un viraj care provocă o mare suferinţă cauciucurilor şi porni într-o goană drăcească spre linia de centură. În dreapta lui, maiorul tăcea. Abia cînd ajunseră la marginea oraşului, ceru legătura cu centrul.

— Domnule director, spuse.

— Domnule maior ?

— Am nevoie de un as.

— Bine, dar examenul începe abia mîine.

— Facem o excepţie. Asul pe care ni-l recomanzi va da examen azi.

— Pentru ce regiune ?

— România, spuse maiorul. Mi se pare că ai pe cineva.

— Unul singur, spuse directorul.

— E bun ?

— Mi-aţi cerut un as. Aşii nu se fabrică peste noapte. Dar omul meu cred că promite.

— O să-l vedem noi ce poate. Ia-l prin surprindere, domnule director. Propune-i o plimbare cu maşina.

— Bine, dar e la lecţia de judo.

— Scoate-l. E ultima zi de cursuri, nu te poţi aştepta să mai înveţe mare lucru. Ne întîlnim pe autostradă, peste vreo oră. Te aşteptăm la vreun kilometru de calea ferată. Nu ne cunoşti.

— Prea bine, domnule maior.

— Am terminat !

Peter conducea în tăcere, respectînd tăcerea maiorului.

— Birocraţii ! gemu maiorul deodată. Ce ştiu ei ? Au un loc alb pe hartă, pufăie din trabucuri şi aşteaptă soluţii de la oamenii mei !

— Ne apropiem de calea ferată, anunţă Peter. Opresc ?

— Opreşte. Trebuie să apară şi ei în cîteva minute. Directorul e punctual.

Într-adevăr, peste cîteva minute pe înălţimea pasajului de cale ferată se arătă maşina stacojie a directorului centrului special. Maiorul îşi îndreptă cravata, lăsă să treacă o hodoroagă model 1955 cu garnituri cromate, traversă şi făcu semn. Bolidul stacojiu se înfundă parcă în şosea, frînînd cu un scîrţîit strident.

— De ce ne-aţi oprit ? întrebă directorul fără să scoată trabucul din gură.

— Poliţia, făcu maiorul.

— Mergeam cu viteză regulamentară.

— Avem mutre de agenţi de circulaţie ? Actele ! Şi daţi-vă jos din maşină !

— Ce dracu-i asta ? se miră directorul. Nu mai are voie lumea să se plimbe ?

— Actele, repetă maiorul cu asprime.

Directorul ridică din umeri şi-i întinse carnetul de identitate şi permisul de conducere. Maiorul le luă, le examină atent, filă cu filă, i le înapoie şi le ceru pe ale celuilalt. Era un om cam pirpiriu, dar cu mişcări agere şi maiorul rămase mulţumit în sinea lui. Privi îndelung fotografia de pe document, confruntînd-o cu faţa omului. Răsfoi carnetul, se uită mai departe la ştampilă. Cîteva maşini trecură în goană pe lîngă ei. Pe autostradă nu-i obiceiul să încetineşti fără un motiv temeinic. Directorul se uită cu jind după ele, îşi privi ceasul, tuşi nerăbdător.

— Am îngheţat de tot, stimaţi domni. Pot să ştiu şi eu ce doriţi ? N-o să stăm aici pînă diseară. Avem întîlnire cu nişte fete şi dacă nu sîntem punctuali, se supără foc. Nişte intelectuale, înțelegeți.

— Cam multă vorbărie, comentă maiorul. Vă arde de glume și în zonă s-a semnalat un agent din Răsărit.

— Bine, dar noi avem...

— Văd că aveți. Dar documentele dumnealui par cam dubioase. Trebuie să le supunem la analize mai exacte. Dacă ștampilele sînt veritabile, o să ne cerem scuze și vi-l trimitem pe cheltuiala noastră înapoi.

— Dar e ilegal să...

— Am ordine precise, domnule.

— Protestez ! spuse directorul. În numele celui mai elementar...

— Lasă protestele şi vezi-ţi de drum. O să-ţi continui plimbarea singur. Prietenul dumitale vine cu noi. Vrei o chitanță ?

Peter îl luă pe om de braţ şi-l împinse spre maşina de pe cealaltă margine a şoselei :

— Hai, amice, spuse. Și nu încerca s-o faci pe nebunul.

— O să mă plîng prefectului, strigă din urmă directorul. O să...

Maiorul ridică din umeri. La doi paşi înaintea lui, Peter și „asul" mergeau la braț ca doi prieteni. Deodată Peter se prăbuşi şi celălalt făcu un salt spre marginea şoselei. Maiorul zbură spre el şi-i tăie calea cu un plonjon învățat probabil la rugbi. Căzu împreună cu „asul" în șanțul plin cu iarbă moale, înaltă, veştejită de primul ger.

— Termină cu prostiile, spuse maiorul răsucindu-i mîna la spate. Încă o figură ca asta şi-ţi pun cătuşe. Cum îți închipuiai că poți să scapi, unul contra doi ? Ia spune, promiți să fii cuminte ?

— Promit, gemu omul. Aveţi grijă că-mi rupeţi mîna.

Maiorul îi dădu drumul şi se ridică. Se ridică şi celălalt, scuturîndu-şi pălăria culeasă din şanţ. Peter aştepta, cu un pistol în mîna zdrelită.

— Acum mai protestezi ? aruncă el peste umăr directorului care nu schiţase nici un gest. Poţi să-ţi continui drumul. Ţi-am notat adresa ; la nevoie, ştim de unde să te luăm pentru confruntare. Credeai că duci în maşină un mieluşel, nu-i aşa ?

Directorul se urcă la volan şi plecă fără nici un cuvînt. Peter vîrî pistolul în buzunarul special de la raglanul lui cărămiziu şi-şi aprinse o ţigară, adăpostind bricheta de vîntişorul care se iscase.

— Ai să mi-o plăteşti, spuse el uitîndu-se urît spre „asul“ care urmărea uimit bolidul roşu îndepărtîndu-se. Te văd eu la anchetă !

Ancheta dura de patru ore. De patru ore, omul susţinea că e un comerciant cinstit, venit în vizită la prietenul lui din oraşul apropiat.

— N-aveţi decît să verificaţi, repeta el mereu.

— Nu ne învăţa ce să facem, îi spunea maiorul.

Rezultatul expertizei nu venise încă ; în aşteptarea lui, maiorul şi Peter se plimbau prin încăperea sărac mobilată iar arestatul, aşezat pe un scaun, sub lumina crudă a lămpii de birou care-l aţintea nemilos, răspundea la întrebările încrucişate ale celor doi.

— Capitala Franţei ! răcni maiorul.

— Paris.

— Data naşterii ! strigă Peter.

— Întîi octombrie treizeci şi şase.

— Cum îl cheamă pe tatăl dumitale ?

— Francisc.

— Capitala Angliei !

— Londra.

— Cine te-a trimis aici ?

— Nu m-a trimis. Am venit să-mi văd prietenul.

— Eşti agent comunist.

— Nu sînt !

— Data naşterii.

— V-am spus : întîi octom...

— Spionii sînt pedepsiţi. Eşti spion !

— Nu. Puteţi să verificaţi !

— Cine te-a trimis !

— Nimeni.

— Capitala Franţei !

— Paris.

— Numele tatălui ?

— Francisc.

— Peter, adu detectorul ! porunci maiorul.

— Nu ! făcu agentul istovit. Nu mai rezist. Mi-e sete, vreau să mă odihnesc o clipă.

— Ești agent comunist !

— Nu ! Daţi-mi apă, vă rog...

— Ştim totul despre dumneata ! Mărturiseşte !

— Nu mai pot ! gemu agentul. Parola mea : „Regele Arthur". Sînt la centrul special de pregătire. Puţină apă, pentru Dumnezeu !

Maiorul stinse lampa şi-şi şterse transpiraţia de pe frunte. Se întoarse dispreţuitor către Peter :

— Dă-i apă individului ăsta. Ne-a mîncat pîinea degeaba. Auzi, cel mai bun agent ! O să ajungă bucătarul centrului special ! Pe cinstea mea, bobocule, trebuie să iei şcoala de la capăt.

— Îmi pare rău, murmură candidatul la titlul de as.

— Și mie, spuse maiorul supărat. Bea apă şi odihneşte-te un sfert de oră. Pe urmă, eşti liber. Pînă-n zori să fii la centru. O să controlez la ce oră ai ajuns acolo.

— Cu... ce ? întrebă agentul.

— În nici un caz cu maşina mea ! Descurcă-te ! Sau nici la asta nu te pricepi ? N-ar fi de mirare, dacă judecăm după...

Agentul bău pe nerăsuflate un pahar de apă şi se ridică :

— Vă cer scuze, domnule. N-am nevoie de nici o odihnă. Găsesc eu mijlocul să mă întorc la timp. Mîine am examen.

Maiorul stătea cu spatele şi se uita pe geam, la luminile multicolore care învăpăiau bulevardul pînă departe. Îi spuse fără să se întoarcă :

— Examenul dumitale ăsta a fost. Va trebui să iei şcoala de la capăt. Ţi se taie indemnizaţia suplimentară pe trei luni.

— Mi se pare că sînteţi cam aspru.

— Ţi se pare.

— Mie mi se părea că eşti tare, acolo, pe şosea. Ai început-o bine, spuse Peter. Păcat că n-ai mers aşa pînă la sfîrşit.

Agentul tăcea, cu privirile-n pămînt. Maiorul se întoarse, cu mîinile în buzunare, se opri în faţa lui :

— Căleşte-ţi voinţa, tinere. Rezistenţa psihică, asta ţi-a făcut figura. Perfecţionează-te. Altfel, n-apuci să faci cinci kilometri *dincolo* înainte de a cădea plocon în mîinile Securităţii !

Agentul salută umilit şi se retrase. Maiorul rămase în mijlocul încăperii, nemişcat, trist. Păşind fără zgomot, Peter ieşi şi reveni cu o tavă încărcată :

— Ceva rece de băut, domnule maior ?

— Peter ! Pînă şi tu ? Drept cine mă iei ?

— Scuzaţi-mă, dar după patru ore de interogatoriu...

— Ai dreptate. Băiatul s-a ţinut bine, recunosc. Mai trebuie lucrat şi o să iasă ceva din el. E un agent bun. Dar asta nu-i destul, cînd e vorba de obiectivul „Cezara"...

Maiorul făcu o pauză, bău, respiră adînc şi se întoarse spre Peter încet, cu tot trupul :

— Obiectivul „Cezara"... Ascultă, Peter.

— Domnule maior...

— Nu te-ar tenta o mică excursie în România ? Obiectivul „Cezara"... Ştii, Peter ! Eşti singurul om pe care-l socotesc într-adevăr apt să-mi aducă date despre obiectivul „Cezara". Pe tava asta, înţelegi, Peter ?

— Mutarea următoare... murmură Peter.

— Mutarea următoare, atac cu turnul. O surpriză pentru vechiul nostru partener, colonelul. Turnul vei fi dumneata, Peter. Ce spui, te pasionează perspectiva ?

— La ordinele dumneavoastră, domnule maior !

Cap. III

LOGODNICUL DOMNIŞOAREI GINA

Fetele aruncară o privire umil-zîmbitoare portarului galonat de la intrare. Acesta se uită urît după ele şi-i spuse garderobierei, care stătea rezemată cu coatele de tejgheaua lată :

— Maimuțele astea ! Fete tinere, la bar ! Dacă fiică-mea ar bate drumurile aşa, i-aş suci gîtul.

— Ai idei demodate, nea Matache. N-au voie să se distreze ?

— Las' că ştiu eu cum se distrează. În fiecare seară cu altul. Ies de la bar cu doi-trei golani după ele. Al naibii coniacul ăsta. Te-nvață şi limbi străine.

— Parcă dumneata cînd erai tînăr...

— Ei, pe vremea mea... spuse portarul scuturîndu-şi o scamă inexistentă de pe mînecă. Pe vremea mea, madam, oamenii nu ieşeau pe stradă fără pălărie, să ştii.

— Ba şi la restaurant o păstrau pe cap, spuse garderobiera cu vădite intenții satirice.

Una din fete se întoarse să cumpere țigări. Își lăsase paltonul pe un scaun, la bar ; purta acum o rochiță ultrascurtă, cu guler Robinson ; cizmele înalte pînă peste genunchi îi dădeau un aer sportiv.

— Un pachet Malboro, vă rog, spuse fata.

— Se zice Marlboro, păpuşo, mormăi portarul. De cînd te fîții pe aici, măcar atîta lucru să fi învățat.

— Cum de te lasă maică-ta să umbli creanga la ora asta ? întrebă garderobiera.

— Dac-ar fi ca dumneata nu m-ar lăsa, spuse fata cu îndrăzneală.

Portarul se înroşise la față :

— Vorbeşte frumos cu tovarăşa. că altfel nu mai calci pe-aici, obraznico !

— Da ce-am făcut, nea Matache ? se smeri fata.

— Eu atîta-ți spun, mîrîi portarul.

— Ce m-ați întrebat, doamnă ? se întoarse fata spre garderobieră.

— Întrebam cum de te lasă părinții să pierzi noaptea prin baruri.

— Părinții ! Care părinți ? Maică-mea a plecat de vreo trei ani și n-a mai dat pe-acasă. Iar tata e cu o fată de vîrsta mea, la Predeal. Îi ziceam Nuți cît eram colege. Pe urmă s-a mutat la noi și avea pretenția să-i spun „mamă". Tata mi-a tras o bătaie și a plecat cu ea în concediu...

— O-la-la, ce mai iordane ! se miră din spate a doua fată care ascultase pe neobservate. Spune adevărul, Gina, că doamna nu e de la Inspectorat.

— Mă căsătoresc, spuse Gina. Îmi aștept logodnicul.

— În fiecare seară alt logodnic, bombăni portarul.

— Ei și ce ? E plecat în străinătate. Mi-a dat bani și mi-a spus să mă distrez, să-mi trăiesc tinerețea. La anul mă ia cu el. Lucrează la comerțul exterior.

— Vechea poveste, spuse portarul. Toate vă lăudați cu ștabi de la comerțul exterior. Hai, cărel. A-nceput să vină lumea.

Se repezi să deschidă ușa larg, și fetele priviră în tăcere grupul care intra : un chelios deschidea drumul, cu pălăria la piept, pe jumătate întors spre blondina cam trecută și cu haină de astrahan, care trăgea de mînă o individă timidă și cam grasă, cu basma, șontîcăind caraghios cu pantofii ultramoderni pe care părea că-i poartă pentru prima oară.

— Granguri de mahala, șopti Gina. Mîine-poimîine auzi că i-a dat la *iliciți*.

Grupul intră, se dezbrăcă cu mare zgomot și multe încurcături la garderobă, sub privirile critice ale celor două fete pe care blondina le fulgera cu ochii, apoi dispăru pe ușa cu oglinzi a restaurantului.

— Vă rugasem niște țigări, spuse Gina.

— De care ? se răsti garderobiera.

— Benson, spuse fata la nimereală.

Garderobiera scoase un pachet și-l aruncă pe tejghea cam în silă, dar fata păru că nu observă. Era atentă la intrare, unde își profila statura înaltă un tînăr elegant și nepăsător.

— Păzea, fetelor, glumi portarul. Să nu vă bateţi pentru el.

Tînărul intră fără să se uite în urmă și lăsă ușa larg deschisă. Era ocupat să-şi scoată pălăria pe care o depuse nepăsător pe tejgheaua garderobei.

— 'Nă seara, spuse el în general. Ce fumează lumea ? Aha, Benson. Vreau şi eu unul, domniță.

Portarul se repezise să închidă ușa. Cînd reveni, tînărul făcu o mişcare în aşa fel, încît paltonul să-i cadă portarului în brațe. Acesta îl luă şi-l depuse cu grijă pe tejghea. Tînărul îşi scoase fularul de mătase :

— Bagă şi asta într-un buzunar, tataie.

Portarul îndeplini porunca rapid şi fără comentarii. Tînărul luă pachetul de Benson, îl desfăcu cu gesturi leneşe dar pline de siguranță, luă o țigară, o aprinse cu bricheta aurită şi, în cele din urmă, scoase o bancnotă și o puse pe tejghea.

— Restul pentru mata, duduiță. Vezi să nu-mi schimbe pălăria.

— Se poate, domnu ? făcu garderobiera servil. Cît sînt eu aici...

Dar tînărul plecase şi coborîse cele cîteva trepte care duceau la bar. Toţi patru priviră în urma lui şi tăcură o clipă. Portarul îşi potrivi în oglindă şapca şi-şi netezi galoanele.

— Lume nouă, spuse Gina. Nu l-am mai văzut pe aici.

— N-o fi de la... ? făcu cealaltă cu ochiul.

— Tăceți, gîştelor, se supără portarul. Nici dracu nu scapă de gura voastră. Hai, liberați locul !

A doua fată făcu semn cu cotul şi Gina încuviință cu un semn uşor din cap. Coborîră treptele spre bar, legănîndu-şi cu discreție şoldurile. Gina, mai înaltă, deschidea calea. Cînd ajunseră în uşă, se opriră ca la un semn : tînărul se aşezase la masa lor, după ce pusese pe masă poşetele lăsate anume pe scaune.

— Bună, fetelor, spuse el simplu.

— Nu vă cunoaştem, spuse Gina aşezîndu-se.

— Ei, cum nu ? Ne-am cunoscut adineauri, la garderobă.

— Aşa e. Mă cheamă Gina. Pe ea Neli.

— George mă numesc, spuse el cu un salut uşor din cap. Stai, jos, Neli.

— Stai jos, Neli, repetă şi Gina, şi abia atunci fata a doua se aşeză la locul ei.

Cîteva clipe se uitară unul la altul. Gina dădu să desfacă pachetul de ţigări, dar tînărul se grăbi să-l ofere pe al său cu aceeaşi amabilitate :

— Se poate, fetelor ? Fac trataţie. Şi un foc... de la inimă, adăugă rîzînd. Ce serviţi ?

— Campari, murmură Gina. Cîte unul mic.

După o jumătate de oră erau prieteni la cataramă. Tînărul le povestea însufleţit aventurile lui, iar fetele rîdeau din toată inima.

— La-ntîi am făcut-o lată de tot. Mi-am ras leafa într-o noapte.

— Într-o singură noapte ? se miră Gina.

— Nici măcare o noapte întreagă. La Braşov. M-am dus cu nişte prieteni, petrecere între bărbaţi. Cu taximetrul.

— O ! N-ai maşină ? întrebă Neli deschizînd pentru prima oară gura.

— Cum să n-am ? se miră tînărul. Dar ce, eram nebun ? Să plec la chef cu maşina. Vroiai să beau borsec toată noaptea ? Nu, păpuşo. Şi nici nu mă urc la volan dacă am tras un păhărel în plus. Nu-mi place să mă miroasă *băieţii*. În cinci ani n-am plătit nici un chior amendă. Lasă-i pe alţii să se frigă.

— Bine, şi pe urmă ? întrebă Gina.

— Pe urmă ce ?

— Dacă ţi-ai terminat leafa ?

— Ei ! Învaţă-te să cunoşti oamenii. Am eu faţă de om care stă în leafă ? Babacu să trăiască. Mare şef la o fermă. Numai prima anuală e o geantă de bani. Plus alte... mă-nţelegi. Ca la ţară. Iar el, săracu, nu bea, nu fumează... Casă, tot ce-i trebuie... Banii ajung aici, la băiatu.

— Eşti singur la părinţi ? întrebă Gina.

— Singur. Bun, rău, ăsta sînt.

— Nu pari un om rău, spuse Neli.

— Chiar deloc, întări Gina. Aşa bărbat să întîlnesc eu !

— L-ai şi întîlnit, rîse tînărul. Cu condiţia să nu încerci vreodată să-l însori. Cum vrea o fată să mă-nsoare, s-a zis. N-am vreme de căsătorie. Vreau să realizez lucruri mari, nu să legăn bebeluşi. Asta-i. Să n-aud de...

— Nici n-am vorbit de căsătorie, spuse Gina. Dumneata ai vorbit. Sîntem oameni moderni, ce naiba !

— Şi... faci călătorii prin străinătate ? întrebă Neli.

— Nu prea, mărturisi tînărul. De ce să mint ? Poate peste cîţiva ani.

— Cîţiva ani ! Prietenul meu pleacă aproape în fiecare lună. Lucrează cu *federalii.*

— Termină, tu, îi spuse Gina cu reproş. Vrei să-l jigneşti pe domnu ?

— Ce ne domnim atîta ? făcu tînărul binevoitor. Prietenii îşi spun pe nume. Cred că ne-am împrietenit destul ca să ne lăsăm de mofturi. Parcă ziceai că sîntem oameni moderni, nu ? E cazul să ne tutuim.

— Bine, dacă vrei... tu ! zîmbi Gina.

Cealaltă fată se ridică, netezindu-şi fusta peste şoldurile suple :

— Pe mine mă scuzaţi un moment. Mă duc să dau un telefon.

Reveni aproape imediat, ca să-i spună ceva la ureche prietenei sale. Aceasta clătină din cap energic şi, fiindcă cealaltă insista, spuse tare :

— Nu pot, dragă. Nu vezi că-s ocupată ?

— Întreabă unchiul ei, colonelul, de ea, explică Neli.

— Are dreptate, e ocupată, spuse tînărul rîzînd.

Tîrziu, după miezul nopţii, Gina şi prietenul ei se ridicară să plece. Barmanul le făcu o temenea lungă şi-i conduse pînă la uşă.

— Cît i-ai lăsat ? întrebă Gina în şoaptă.

— Destul ca să fie amabil cu mine şi data viitoare.

— Am văzut de la-nceput că eşti un domn.

— Ei las-o, spuse el cu nepăsare. Hai că ne-apucă ziua. Mîine trebuie să mă duc la lucru.

— Ce lucrezi tu ? întrebă fata în treacăt.

— N-are importanţă. Dar trebuie să-mi cîştig pîinea de undeva, nu-i aşa ?

Garderobiera, stimulată de bancnota strecurată sub fisă, ieşi de după tejghea să le ţină hainele.

— Nişte ţigări pentru domnişoara, spuse tînărul. Ce spuneai că fumezi, Gina?

— Dunhill, spuse ea la nimereală.

Garderobiera se execută. Portarul privea de la distanţă, păstrînd o poziţie de santinelă zîmbitoare.

— Să trăiţi şi mai poftiţi, spuse el deschizînd larg uşa cu o mînă, cu cealaltă strecurînd bacşişul în buzunar.

— Ţi-am spus că-mi aştept logodnicul, nea Matache, îi şopti fata. Uite-l că a venit.

Bătrînul zîmbi acru şi salută milităreşte. Rămase cu mîna la şapcă pînă cînd ei ieşiră în stradă.

Tînărul descuie portiera din dreapta, o deschise, făcu un gest larg spre fată. Ea avusese vreme să stabilească marca şi litrajul maşinii, de aceea întîrzie înadins momentul plăcut al îmbarcării. Vreo trei tipi fără treabă, care pălăvrăgeau pe trotuar, se uitau la ea. Bucuroasă că i-au crescut acţiunile, fata trînti portiera şi se lăsă nepăsătoare pe spătarul banchetei. Tînărul ocolise maşina, descuiase cealaltă portieră şi se aşezase la volan.

— Unde stai? întrebă el pornind motorul.

— Ai un foc? îl rugă ea.

— Poftim!

El scăpără bricheta aurită, apoi răsuci volanul şi ieşi cu îndemînare dintre maşinile înghesuite în faţa hotelului.

— Îmi place să mă plimb noaptea cu maşina, mărturisi Gina. De fapt, nici n-aveam chef să mă închid în casă la ora asta. Şi fiindcă el tăcea, continuă să flecărească, aparent lucruri fără importanţă: „Intercontinental“, ehei! Aud că au nişte apartamente grozave aici.

— Nu ştiu, n-am fost niciodată, spuse el.

Opriseră la stop, la Universitate.

— N-aş da apartamentul meu pe nici un *Inter*, adăugă tînărul. Mic şi drăguţ, ca-n filme.

— Locuieşti singur?

— Dar cu cine? Îţi închipui că am chiriaşi? Sau că găzduiesc o mătuşă bolnavă?

Semaforul trecu pe galben, apoi pe verde.

— Unde stai? întrebă el iarăşi pornind.

Fata ezită o clipă. Trase din ţigară, îşi făcu de lucru cu scrumiera elegantă din bordul maşinii, îngînă un firicel de melodie, apoi spuse şovăind :

— Păi... am putea să mergem la tine.

Tînărul înscrisese maşina pe banda a doua şi accelerase. Părea că-i face mare plăcere șuieratul discret al cauciucurilor pe asfalt ; se uită o clipă la ea şi rîse scurt :

— Să mergi la mine ? Aşa, din prima seară ?

— De ce nu ? rîse ea nervos.

— Fără nici o verificare ? continuă tînărul să se mire.

— Ce verificare ? spuse ea înțepat. Pînă mă verifici, ai putea să ai surprize. Să mă pierzi definitiv.

— Nu te pierd eu, spuse tînărul sigur pe el. Învață-te să cunoști la oameni. Am un magnet în portofel.

Gina se uită la el, încercînd să-i citească ceva pe obraz. Îl vedea din profil : concentrat, cu chipul rigid din cauza atenției, privea intersecția din Piața Unirii şi făcea semnale cu farurile.

— Ai dreptate, spuse. Nu mă pierzi.

— Unde stai ?

— Pe Viilor, dragă. Ți-am mai spus o dată.

— Nu-mi amintesc. În tot cazul, eu mîine plec pe teren. Mă-ntorc tocmai sîmbătă.

— Eşti navetist ?

— Ce idee, navetist ! Am treabă în provincie, atîta tot. Dacă-ți face plăcere, ne întîlnim sîmbătă seara. Mergem să dansăm.

— La „Atlantic“ ?

— Unde vrei tu.

— Minunat, spuse fata. Am auzit că au schimbat programul. Și oricum, e ceva select.

— Atunci te aştept sîmbătă la nouă, în barul hotelului. Ai grijă numai să fii punctuală. Nu-mi place să stau singur la masă. Dacă-ntîrzii, s-ar putea să găseşti locul ocupat.

Ea vru să facă pe supărata, dar dădu iarăşi cu privirea de chipul lui concentrat. Avea o anumită rigiditate care-o intimida. Îi atinse umărul :

— Opreşte aici, în colț. De la Alimentara mai am doi paşi pînă acasă. N-aş vrea să vadă vecinii că...

— Bine. Cum vrei. Atunci sîmbătă seara, la nouă.

— Da, spuse fata şi deschise portiera. Auzi ? Vreau să te întreb ceva. Cu ce te ocupi tu ?

— Suferi de curiozitate, rîse el. Ghiceşte. Ai destul timp pînă sîmbătă. Noapte bună !

— Noapte bună !

— Dacă mai trînteşti uşa aşa, te aduc acasă cu troleibuzul.

— Poftim ? întrebă fata de afară.

— Nimic, spuse el. Pa ! Sîmbătă !

Şi porni ca glonţul.

Într-o seară urîtă, cu ceaţă deasă şi zăpada aproape topită plescăind sub tălpi, o bătrînă păşea cu grijă de-a lungul clădirii Tribunalului. Bătrîna dădu colţul pe lîngă staţia de taximetre şi se gîndi că mai are o aruncătură de băţ pînă acasă. Întunericul părea şi mai neprietenos ; maşinile mergeau încet, clipind mereu cu luminile lor puternice, iar becurile cu neon de pe stîlpi luminau difuz ceaţa alburie şi lipicioasă. Deodată, pe cînd păşea mărunt pe Calea Rahovei în sus, doi derbedei răsăriţi din umbra unui gard se repeziră la bătrînă ; unul se străduia să-i smulgă vulpea cam năpîrlită de la haină, iar celălalt îi înşfăcase poşeta.

— Ajutor, hoţii, strigă bătrîna stins.

Din urmă se auzi un tropăit hotărît. Un tînăr cu palton lung, negru, şi fular stacojiu, se repezi la cei doi vagabonzi, le smulse prada şi-i îmbrînci cît colo.

— Miliţia ! strigă el cu glas puternic, apoi fluieră ţărăneşte, vîrînd două degete în gură.

Cei doi agresori se mistuiră în întuneric. Ceaţa umedă le înghiţi într-o clipă pînă şi zgomotul paşilor.

— Eşti teafără, mamaie ? întrebă tînărul îngrijorat.

— Da, domnule. Mulţumesc foarte mult. M-ai salvat din mîna pungaşilor ăia. Eşti un om cumsecade, domnule.

— Ce domn ? spuse vesel tînărul. Am eu faţă de domn ? Mie spune-mi Gore. Aşa mă strigă prietenii.

— Eşti un om cumsecade, domnule Gore.

Un miliţian traversă grăbit şi se apropie de ei :

— A strigat cineva p-aici după ajutor ?

— Da, spuse bătrîna. Eu am strigat. Doi pungaşi voiau să-mi fure poşeta. Noroc cu dumnealui, că i-a gonit.

Milițianul se întoarse spre tînăr.

— Buletinul dumneavoastră.

Gore rîse şi scoase buletinul. Milițianul îl răsfoi distrat.

— Ce buletin ? țipă deodată bătrîna. El mă salvează şi dumneata îi ceri buletinul ? Asta-i bună, zău aşa ! Cere buletinul derbedeilor care m-au atacat !

— Asta, dacă te mai întîlneşti cu ei, adăugă Gore.

Milițianul se încruntă şi-i înapoie buletinul.

— Haideți la secție să dați o declarație, spuse el.

Gore se uită nehotărît la ceas, fără să-şi arunce privirea spre bătrîna care-l urmărea îngrijorată.

— Hai, mamaie, şi la secție, rîse el. Cu toate că aveam o treabă în altă parte...

La secție dădură declarațiile respective, căutînd să facă şi o descriere a infractorilor. La plecare, Gore spuse milițianului :

— Nu vă mai deranjați pentru tovarăşa. O conduc eu pînă acasă.

Pe drum, Gore mărturisi :

— Ai fost de milioane, mamaie, cu povestea aia. M-ai salvat, să moară mama. Dacă nu ciripeai matale, s-ar fi uitat la mutație.

— Și ce are mutația ?

— Clădirea unde aveam viza s-a demolat. Acuma-i un maidan acolo. instalează leagăne şi tobogane pentru copii.

— Și unde dormi ?

— Unde mă prinde seara. Am un prieten fotograf. Cînd n-am încotro, dorm în laboratorul lui.

— Săraca lume, oftă bătrîna. Uite că am ajuns. Acuma unde-o fi cheia ? Aha, uite-o. Poftim înăuntru, să-ți fac un ceai, o cafea, ce pofteşti.

— Lasă, mamaie, protestă Gore de formă.

— Ce să las ? Ce, eu nu sînt om ? După ce m-ai salvat, să te las să pleci aşa ?

Gore o urmă în casă şi, pe cînd bătrîna trebăluia în jurul reşoului, el răspunse la întrebările ei meşteşugite, povestindu-şi viața. Avea părinți, bine-nțeles. Dar nu stătea cu ei. O formă de protest. Dăduse la facultate de trei ori la rînd. Degeaba. Pe urmă l-au sfătuit să-şi caute o slujbă. Auzi, slujbă ! Opt ore de muncă, iar dacă mai întîrzii, te pomeneşti şi la gazeta de perete. Nu-i pe măsura lui o viaţă ca asta. E tînăr, întreprinzător, se descurcă. Dac-ar fi...hm, în *altă parte*, ar fi altceva. Se poate trăi şi fără condică. Şi ca să le-o dovedească, de cîţiva ani tot aşa o duce. Pînă s-o ivi ocazia să... mă rog, să facă o călătorie pînă *acolo*. Fără bilet dus-întors, desigur...

Bătrîna îl ascultă, îi dădu cornuleţe, picură esenţă de rom în ceaşca de ceai. Îl invită să doarmă la ea, în camera cealaltă, pînă-şi găseşte ceva mai bun. Dar Gore refuză categoric. Avea el nişte relaţii, deocamdată nu era chiar în stradă.

— Atunci să-ţi dau nişte bani, spuse bătrîna. Nu sînt bogată, dar oricum. Aş putea să te ajut...

— Nici gînd, mamaie. Te-ai purtat cu mine ca o doamnă. Vrei să mă jigneşti tocmai acum ?

— Bine, Gore, făcu bătrîna resemnată. Dar nu mă uita. Mai treci pe la mine, cînd vrei. Cînd ai nevoie de ceva. Eu nu uit pe oamenii care mi-au făcut un bine odată. Vino, oricînd eşti bine venit.

— Mulţumesc, mamaie, spuse Gore. Îmi place foarte mult să stau de vorbă cu dumneata. Îmi mai descarc şi eu inima.

Sîmbătă la nouă, barul hotelului era plin de lume. Fete cu băieţi pletoşi, în sacouri *Made în Italy*, provinciali sobri cu ochii după chelneriţele bine făcute, un tînăr urîţel sorbind posomorît o cafea... La masa dinspre toaletă, Gina era centrul atenţiei. Trei fete o înconjurau cu întrebările lor, vorbind şi rîzînd tare, ca totdeauna cînd se aflau singure la masă.

— Scoate şi tu Kenturile alea, dragă, spuse una.

— Fă cinste, spuse alta. Te-am văzut cu un tip de milioane. Cu Citroën super sport, n-ai probleme.

— Ai avut o baftă...

— L-ai dat gata cu peruca, tu. E străin ?

— Da de unde, mi-a spus Cornel că avea număr de Bucureşti.

— E bucureştean ? Ce-nvîrteşte ?

Gina mesteca diplomatic în ceașca de Nescafe și surîdea cu ochii la ușă. La nouă și un minut, tînărul apăru in prag. Nu avea privirea descumpănită a celor care intră singuri într-o sală plină, și nici familiaritatea surîzătoare a obișnuiților localului care încep de la ușă să salute în dreapta și-n stînga. Pur și simplu intră, pășind măsurat, fără grabă dar nici șovăielnic, se strecură printre fotoliile enorme care încurcau locul și se opri la masa fetei exact in clipa cînd prietenele ei dispăruseră ca prin farmec.

— Bună seara, Gina, spuse el liniștit. Aștepți demult ?

— Credeam că nu mai vii.

— Eu ? Cum să nu viu ? Ai și tu un magnet. În ochi !

Ea își ascunse zîmbetul în ceașca cu cafea. Ajutoarea barmanului veni să ia comanda.

— Două Campari, ceru el. Mici.

— Mai e-n picioare proiectul ? întrebă Gina.

— De ce să nu fie ? Îmi place să lucrez planificat. Sîmbăta, dacă nu-ți faci dinainte un program, ești un om mort.

— Atunci de ce ai mai comandat băutură ?

— Știi, nu-mi place să ajung primul acolo, ca geanabeții.

— Bine, dar e sîmbătă, aglomerație... Te pomenești că nu găsim loc.

El își încreți nasul o clipă și atinse în treacăt mîna fetei :

— Am reținut masă, iubito. Învață-te să cunoști oamenii.

Spre dimineață, cînd ieșiră de la bar, ea se agăță de brațul lui :

— Ascultă, George, mă dau bătută.

— Să căutăm un taxi, spuse el preocupat.

— Mă dau bătută, repetă ea.

— Ce spui, iubito ?

— Cu ghicitoarea. N-am reușit s-o dezleg.

— Aaa ! Nici o pagubă !

— Nici o pagubă, într-adevăr, dar spune-mi și mie. Cu ce te ocupi ? Ai dreptate, sufăr de mania curiozității, dar nu pot să mă abțin. Ce ești ? Doctor ? Profesor ? Poet? Contabil ?

— N-ai ghicit. De fapt ţi-aş spune, dac-aş şti că păstrezi secretul.

— Mă jur pe ce vrei tu că...

— Fără jurăminte. Învaţă-te să cunoşti oamenii. Am eu faţă de om care crede jurămintele femeilor ?

— Atunci...

— Atunci, uite, dacă insişti. Sînt ofiţer.

— Ofiţer ! spuse ea. Am şi eu un unchi. Colonel.

— Eu sînt numai căpitan.

— Bine-nţeles. Coloneii sînt mai graşi, mai bătrîni... Cum e unchiul meu.

— Şi el e tot inginer ?

— Inginer ? Nu... Dar ce, tu eşti inginer ?

— Da. Vezi ? Mă provoci să fac mărturisiri complete. Sînt cercetător în electronică. Am şi publicat articole prin ziare.

— Ce vorbeşti ! se entuziasmă ea. Sînt mîndră de tine!

— Ei bine, nu-i nevoie să întinzi prea mult vorba despre asta. Pur şi simplu nu mi-ar conveni să se afle. Ştii cum e lumea : ofiţer, pierde vremea prin baruri... Dar mie-mi place, ăsta e defectul meu. Mai ales cînd merg cu o fată ca tine.

Trecu un taxi. Dragomir făcu semn şi maşina se opri scurt, la un pas de ei. Urcară, ea în dreapta, cu capul rezemat de pieptul lui.

— Unde mergem ? întrebă şoferul.

— Pe Viilor, răspunse el ferm.

Simţi tresărirea fetei, dar nu mai dădu explicaţii. Şi ea tăcea, cu capul rezemat de pieptul lui.

Pînă la destinaţie Gina rămase îmbufnată, iar el îi respectă tăcerea. Încerca fiecare să ghicească gîndurile celuilalt. Maşina opri la Alimentara din colţ, el rugă şoferul să-l aştepte cîteva clipe şi coborî împreună cu fata.

— Durează mult verificarea asta a ta ? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu-i nici o grabă.

— Din partea mea nici atît, spuse ea. Numai că neîncrederea asta a ta mă jigneşte. Mîine... ce program ai ?

— Un program destul de plicticos, crede-mă. În ultima vreme am cam neglijat treaba şi am rămas în urmă cu nişte cercetări de-ale mele. Cred că o să-mi petrec duminica făcînd calcule.

— Mă rog, spuse ea. N-aş vrea să crezi că din cauza mea... De altfel, aveam programată o întîlnire cu nişte colege. O să beau cu ele o cafea...

— La bar ?

— Poate. Sau nu-mi dai voie ?

— Vai de mine ! se apără el. Cine-a pomenit de aşa ceva ? N-o să stai în casă de dragul meu. N-am pus monopol pe tine, să fie clar.

— S-ar zice că nici nu-ţi pasă de existenţa mea. Ştii, n-am fost niciodată o povară pe capul cuiva.

— Nu eşti, o linişti el. Tocmai de asta, te rog să mă înţelegi. Am de lucru şi nu pot petrece duminica asta cu tine.

— Nici nu mă gîndesc să mă duc la bar.

— Cum vrei. Ţi-am spus, din partea mea ai toată libertatea. Ne vedem pe miercuri, eventual.

— Tot acolo ?

— Tot. Ca să fie o tradiţie.

O sărută cast pe frunte, îi făcu un semn din mînă şi se urcă în maşină.

Începuse să ningă. Gina se apropie de fereastră, puse o mînă pe pervaz şi-şi sprijini fruntea. Pe stradă, copiii făceau hărmălaie alergînd prin fulgii mari, pufoşi, strălucitori. Deschise fereastra. De undeva, din vecini, se auzea un aparat de radio dat atît de tare, încît ritmul sacadat al tangoului răsuna ca un bubuit. Gina se simţi deodată singură şi părăsită. Cunoştinţa ei, tînărul acela frumos şi atletic, nu părea să ardă de dor. Prietenele de la bar... dar avea ea oare vreo prietenă adevărată ? Cunoştea cîteva fete care erau în căutarea unei aventuri sau chiar a unei partide. Printre ele circulau tot felul de legende — un geolog îndrăgostit fulgerător, care la o săptămînă după cunoştinţă dusese actele la starea civilă ; un cîntăreţ italian de muzică uşoară, însurat la Bucureşti iarna trecută ; un regizor de televiziune în căutare de figurante pentru un serial, sau pur şi simplu un tip cu bani şi maşină, dispus să facă nişte escapade care să te scoată din monotonia traiului de fiecare zi... Totul în atmosfera discretă a barului acela din centrul Bucureştiului, cu portar galonat la intrare, cu muzica discretă a magnetofonului pitit între sticlele de White Horse şi Dubonnet.

Rămase aşa cîteva minute, singură şi nehotărîtă ; afară ningea mereu, începuse să se întunece şi fulgii mari albi străluceau vioriu în lumina becurilor. Larma copiilor se potolea treptat ; în liniştea serii, paşii trecătorilor răsunau înăbuşit pe stratul proaspăt de zăpadă, iar radioul acela din vecini cînta, cînta mereu sugerînd un grup vesel adunat pentru o petrecere...

Începu să se îmbrace rapid, cu un fel de îndîrjire. Ce dacă el nu venea la bar ? Însemna să se închidă în casă de cîte ori avea el de lucru ? Îşi puse nişte haine mai de zile mari — pantaloni corail, strînşi pe talie şi foarte largi de la genunchi în jos, un pulover alb ca zăpada, cu discrete flori roșii pe piept, și pantofi negri de lac cu vîrfurile rotunde. Îşi trecu apoi pieptănul prin pletele care porneau de la cărarea din creştet revărsîndu-se pe umeri, se privi în oglindă, își albăstri cu artă pleoapele și, la examenul final, constată că era drăguță. „Poate trece întîmplător pe acolo, după ce termină lucrul, gîndi, plină de speranță. Și chiar dacă nu vine. Mai stau de vorbă cu fetele, mai beau o cafea... Oricum, e duminică, ce naiba !"

Cînd ajunse în încăperea aceea joasă, cu pereții umbriți multicolor şi cu pluşul roşu al fotoliilor care crea o plăcută senzație de confort, îşi dădu seama că ar fi fost o prostie să nu vină. Fetele o salutară cu efuziune. Una dintre ele făcu o referire formală la îmbrăcămintea ei, primind aprobarea rezervată a celorlalte, şi îşi reluară discuția întreruptă.

— Pusy, ai rezolvat cu aia ?

— Cu ce ?

— Ei, tu ! Cu transistorul.

— A, bine-nțeles. N-am probleme. L-a luat un contabil din Craiova.

— Cu cît ?

— Ei, făcu Pusy.

— Dacă era din Craiova, înseamnă că ai luat plasă.

— Ba deloc. Și poate nici nu era din Craiova. În tot cazul, un domn. Cu Dacia 1 100.

— Nu se mai poartă, decise o brunetă de vreo șaptesprezece ani. Ori o mie trei sute, ori nimic.

— Sau Citroën, spuse alta cu înțeles.

— Asta pentru Gina, spuseră celelalte în cor.

— O face pe secretoasa.

— Hai, Gina, dă-o naibii de treabă. Cine-i tipul ?

Gina ridică din umeri nemulțumită.

— Cine să fie ? Un... ofițer.

— Ofițer ! exclamă Pusy. Ia să fii atentă, dragă, ce vorbești cu el. Ne mai faci vreo bucurie.

— Bate-n lemn, tu, spuse bruneta cu voce joasă.

— Nu e ce credeți voi, se apără Gina. E inginer electronist.

— Oho, ai dat lovitura !

— Fiecare cu norocul ei, preciză înțepat Pusy. La primăvară, dacă Giuliano s-o ține de cuvînt...

Bruneta se întoarse iar la Gina :

— Nu s-o fi lăudat, tu ? Că așa-s bărbații, buni de gură. Pînă-și fac interesul.

— Cum să se laude ? se răsti Gina. E inventator, dacă vrei să știi. Toată ziua își bate capul cu calcule, pregătește o chestie nemaipomenită. Scrie și prin reviste...

— Nu citim reviste tehnice, hotărî Pusy. Cum vă spuneam, fetelor, Giuliano al meu...

Discuția alunecă iarăși, spre nemulțumirea Ginei. Ar fi vrut să vorbească mai mult despre omul care-o preocupa, dar n-avea cu cine. Hotărî să nu mai calce pe la bar decît dacă o invită el.

Cap. IV

PETER ARUNCĂ UNDIȚELE

Peter se rezemă de spătarul înalt al fotoliului și închise ochii. În sfîrșit, o clipă de liniște ! O clipă de liniște după luna de coșmar pe care i-o hărăzise maiorul. Recapitulă în gînd etapele acestei luni grele și-și dădu seama că-și amintea foarte puține amănunte. O mașină cu perdelele trase îl adusese în curtea elegantă, semănînd mai degrabă cu locuința unui nobil scăpătat. Pajiștea vastă, cu zidurile albe ale clădirii mijind printre copaci. Cămăruța cochetă, rezervată oaspeților de seamă, plasată în colțul cel mai liniștit al clădirii. Numai cînd se lucra la poligon se auzeau vag împușcăturile, dar zidurile groase estompau pînă și pocnetul pistoalelor, reducîndu-l la un zgomot asemănător celui produs de dopul unei sticle de șampanie. Doar era ajutorul maiorului, chiar dacă pentru o lună se încadra în disciplina strictă a cursanților centrului special !

— Izolare completă, a spus maiorul deschizînd ușa. Ca să te poți concentra, dragul meu. Plus măsuri speciale de precauție...

— Totuși, domnule maior...

— Nu, nu-ți fie teamă, n-o să ai vreme să te plictisești. Vei parcurge un program supracomprimat : paisprezece ore de curs pe zi. Și nici de singurătate nu te vei plînge. Trei instructori se vor ocupa de dumneata, fiecare în specialitatea lui. Știu că vrei să protestezi iarăși. Că ai o pregătire satisfăcătoare, că experiența... Dar nu uita, Peter, lumea de azi e foarte dinamică. Îți trebuie cunoștințe proaspete de demografie, de psihologie specifică. Misiunea e foarte riscantă și noi trebuie să mergem la sigur. O lună, atît. În luna asta trebuie să te pregătești astfel, încît să nu dai greș. Dacă-mi aduci obiectivul „Cezara“, ești un om făcut. Se înființează un nou serviciu și e nevoie de un șef capabil. Propunerea e pregătită ; la întoarcerea ta, o voi depune cu plăcere.

— Nu-i nevoie să mă...

— Ba da, dragul meu. Trebuie să știi pentru ce faci efortul ăsta. La urma urmei te-ai oferit voluntar. Consiliul va ști să prețuiască asta. Eu însumi am accentuat că dumneata, din proprie inițiativă...

— Vă mulțumesc, domnule maior.

— Și mai e ceva, Peter. Dacă ții cît de puțin la meseria noastră și la instituție...

— Mai încape vreo îndoială ?

— Dacă ții, spuneam... Ei bine, domnii de la statul major ne-au dat cu tifla. Aș vrea să ne luăm revanșa. Nu mă-ndoiesc că e și dorința dumitale.

Pregătirea începuse din prima zi. Venise mai întîi un domn înalt și elegant, cu mustață căruntă, și-i vorbise românește. Peter avea oarecari cunoștințe în această limbă, dar ar fi preferat să-i răspundă în limba lui.

— Interzis, domnule Peter. Din clipa de față veți vorbi numai românește. Cunoscînd aptitudinea dumneavoastră pentru limbi străine și memoria devenită celebră printre noi, nu mă-ndoiesc că la sfîrșitul cursului intensiv veți deveni un orator.

— O să încerc, spuse Peter.

După vreo oră, veni profesorul de geografie. Îi dădu cîteva noțiuni generale despre topografia Bucureștiului și împrejurimilor, făgăduindu-i că într-o lună va scoate din el un cunoscător al orașului care s-ar putea lua la întrecere cu un bătrîn șofer de taxi. Poziția clădirilor mai importante, fotografii admirabil executate, aspecte ale intersecțiilor principale, numele bulevardelor... În zilele următoare veniră la rînd traseele mijloacelor de transport, posibilitățile de a parcurge o distanță prin locurile cele mai aglomerate, unde te poți strecura neobservat prin mulțime. Apoi imaginile proiectate la diascop :

— Ce reprezintă asta ?

— Universitatea.

— Clădirile învecinate ?

— Comerțul exterior, Teatrul național, Hotel Intercontinental. Institutul de arhitectură...

— Unde e plasată această statuie ?

— În preajma Cișmigiului, pe bulevard. Piața Kogălniceanu. Stație de troleibuze, un magazin alimentar, o cooperativă de radio...

— Care dintre intrările astea e de la comandamentul grănicerilor ?

— A doua.

— După ce-o cunoști ?

Memoria lui Peter lucra febril ; văzu fragmente din jurnale de actualități cu peisaje din București, examină uniformele și semnele diferitelor arme, învăță prețurile uzuale din restaurante și aspectul principalelor ziare, pe care le recunoștea nu numai după titlu, ci după format și caracterul de literă ; mărcile de țigări cele mai folosite și categoria socială probabilă a fumătorilor ; modul de a comanda o mîncare fără să pari un om cu gusturi deosebite; semnele distinctive de pe vehiculele militare ; preferințele pentru cadouri ale diferitelor categorii de cetățeni, în funcție de vîrstă și nivel cultural ; află că e deplasat să oferi cuiva gumă de mestecat, să intri în vorbă cu un necunoscut dacă nu pari că ai băut ceva înainte — în sfîrșit, toate acele amănunte pe care cunoscîndu-le, te poți conforma obiceiurilor unei țări fără să pari de la prima privire un intrus sau un excentric.

...Iar acum, rezemat de fotoliul avionului, Peter se gîndi că a realizat o performanță veritabilă : absolvise cursul de o jumătate de an într-o singură lună, iar drept examen fusese pus să discute cu doi bărbați veniți relativ recent din România, care-l descususeră în fel și chip ca să-i descopere o eventuală lacună. Dar Peter se descurcase perfect ; vorbiseră despre fotbal, despre calitatea unor seriale de televiziune, despre artiștii din teatrele bucureștene — și primise calificativul „apt".

În timp ce avionul făcea turnul de pistă pregătindu-se să aterizeze pe aeroportul Otopeni, Peter se gîndea la mobilierul simplu dar plin de gust pe care-l va comanda pentru viitorul lui birou de șef al serviciului nou creat...

În dimineața aceea de la sfîrșitul lui ianuarie, Bucureștiul se trezise deodată în plină primăvară : ceața umedă se ridicase în zorii zilei și peste acoperișuri străluci deodată, biruitor, soarele. Ultimele urme din zăpada recent căzută se topeau în grămăjoarele murdare de lîngă bordură ; trotuarele se zvîntau văzînd cu ochii ; un vînticel cald punea zîmbet pe fețele trecătorilor ; cîteva fetișcane își descheiaseră paltoanele lungi și lălîi, care încetară astfel să le mai ascundă genunchii. Ca prin farmec, la colțurile străzilor apărură femei oacheșe care ofereau trecătorilor primii ghiocei.

Peter se plimba încîntat prin mulțimea aceasta bucuroasă de soare. Un taximetru îl adusese în preajma Gării de Nord ; de acolo, el porni pe jos, ducînd geamantanul nu prea mare, încărcat cu obiectele strict necesare unui călător. Fundul dublu al geamantanului, foarte îngust, punea la adăpost de priviri indiscrete cîteva obiecte care n-aveau ce căuta în bagajul unui turist în vacanță : două magnetofoane miniaturale, un pistol mic și un aparat fotografic de dimensiuni reduse. Toate ocupau loc puțin ; de altfel geamantanul modern, cu unghiuri înşelătoare, ar fi pus în încurcătură pe cel care ar fi încercat să-şi facă o idee despre dimensiunile lui. Dacă mai adăugăm că stiloul elegant, cu capacul placat, ascundea de fapt un periscop fin, care se strîngea asemeni unei banale antene telescopice, avem o imagine completă a utilajului cu care Peter pornise în temerara sa întreprindere.

Drept reşedinţă, spionul îşi alese un hotel din preajma gării, cu trafic mare de călători. Avea nevoie să se piardă în mulţime, să vină şi să plece fără să atragă atenţia nimănui. După ce se instală într-o cameră îngustă de la etajul trei, aşezată chiar lîngă scări ca să nu fie nevoit să defileze prin faţa prea multor uşi, prima lui grijă fu să viziteze cîteva magazine de îmbrăcăminte. Cu acest prilej îşi încercă şi cunoştinţele despre oraş şi rămase mulţumit de rezultat. Dar şi mai mulţumit rămase seara cînd se privi în oglinda de toaletă din camera lui : arăta ca un ins oarecare, corect dar lipsit de importanţă, cu un costum gri-închis de croială foarte comună, cravată în culori stinse, butoni de calitate mijlocie cumpăraţi de la un debit de tutun. Un palton şi o pălărie standard îi completau îmbrăcămintea pentru stradă. Putea fi sigur acum că nimeni nu l-ar putea lua drept străin şi, în general, nu va atrage atenţia în acest oraş aglomerat.

După ce-şi rîndui cu pedanterie mica lui avere în camera de la hotel, Peter făcu un duş şi se trînti pe pat, rezemat de perete, cu faţa-n sus şi mîinile sub cap. Profesorul său de yoga susţinea că aceasta este una dintre cele mai prielnice poziţii pentru înlesnirea contactului energetic cu mediul înconjurător. Unul dintre prietenii din tinereţe ai lui Peter, care credea cu fanatism în practicile yoga, făcuse experienţă cu captarea energiei din eter. Nu dormise vreo şaizeci de ore în şir, sugestionat de succesul lui, şi în cele din urmă făcuse un accident cardiac. Aşa că Peter era destul de lucid ca să ia de la practicile yoga partea cea mai sigură şi mai inofensivă : relaxarea completă, capabilă să-i redea forţa pentru următoarele încercări.

— Bună ziua, doamnă. Sînteţi, nu-i aşa, stăpîna casei?
— Da. Dar nu vă cunosc.

— Nu-i nevoie. Pot intra pentru un minut, sau am o înfățișare care nu inspiră încredere ?

Femeia deschise larg ușa, protestînd :

— Vai de mine ! Poftiți, domnule. Pur și simplu nu așteptam musafiri așa de dimineață. Abia m-am întors de la cumpărături.

— Deci putem sta de vorbă în liniște, doamnă Apostolescu.

Femeia se tulbură.

— Cine v-a trimis la mine ?

— Se pare că sînteți într-un impas financiar. De cînd cu legile astea... Plus articolul din „Informația".

— Nu cumva și dumneavoastră...

— Nu vă temeți, nu sînt de la miliție și nici de la ziar. Sînt o persoană particulară bine intenționată, în căutarea unui colț liniștit.

— Liniștea prețuiește mult în ziua de azi, spuse femeia, strîngîndu-și capodul peste silueta cam masivă pentru vîrsta ei.

— Știu, știu, și o să plătesc cît trebuie. Dar mai întîi aș dori să văd camera.

Ea îl conduse în cea de a doua cameră care compunea apartamentul. O cameră banală, cu un divan-studio acoperit cu o cuvertură ieftină, un șifonier cu ușile întredeschise, o masă cam scîlciată și două scaune din lemn curbat, fabricate evident înainte de război. Pe jos, un covor de iută cam uzat, de culoare cărămizie ; deasupra patului, o poză decupată dintr-o revistă, reprezentînd-o pe Gina Lollobrigida în costum de baie, înrămată cu baghetă neagră subțire, iar către ușă, o oglindă ovală, cu un buchețel de flori gravat într-un colț.

„Prost-gust desăvîrșit, gîndi Peter. De aici poți trage concluzii prețioase asupra persoanei care a aranjat casa". Apoi spuse tare :

— Îmi place. Mai ales că n-o să stau prea mult pe acasă.

— Dar ce lucrați dumneavoastră ? îl iscodi ea.

— Sînt inginer. Detașat de la Sibiu, la un șantier din Ploiești. Am locuință chiar în incinta șantierului. O locuință improvizată, desigur. Însă eu vin la București de două-trei ori pe săptămînă, și la hotel nu găsesc totdeauna loc. Iar ca s-o iau noaptea, cu trenul... nici o plăcere. Mai fac o petrecere, mai merg la teatru... Vreau să mă odihnesc omenește, nu ?

— Vă înțeleg, domnule. Viața e foarte agitată și dacă nu ne-am oferi cînd și cînd o mică destindere...

— Tocmai. Cît cereți ?

— Pardon ? făcu proprietăreasa surprinsă.

— Întrebam : cît cereți pe lună ?

— Ah, pe lună ? De fapt, domnule inginer, eu prefer să închiriez cu ziua. Revine mai convenabil și nici n-am încurcături cu miliția. Sînt singură, și mai am rate de plătit la apartament.

— Mai concret, doamnă Apostolescu.

— Păi, știu eu ? Șase sute. Vă fac reducere, fiindcă locuiți permanent. Dac-aș închiria cu ziua vă spun drept că...

— Cu ziua e riscant, doamnă, știți bine. Un fel de loterie. O dată găsiți clienți, altă dată nu. Iar dacă se nimerește să fie un chiriaș fals...

— Sub cinci sute nu las nici moartă, spuse femeia.

— Cinci să fie, spuse Peter. Cu o condiție. Să nu facem viză de flotant. Știți, n-aș vrea să afle soția că eu... mă-nțelegeți. Ea mă știe la baracă, sărmana.

— Așa-s bărbații, domnule, zîmbi ea. Chiria înainte.

— Era să uit, spuse Peter. O să-mi vină, cînd și cînd, cîte un prieten.

— Înțeleg, făcu femeia. Sau... vreo prietenă.

— Mă rog. Aveți aici chiria pe trei luni înainte. Ca să compensați amenda de care scrie în ziar.

— Au exagerat, domnii de la ziar, spuse ea cu ochii la portofel. Nu despre amendă vorbeam, ci despre faptul în sine. M-au numit speculantă, dar trebuie să trăiesc și eu, nu ? Întreținere, lumină, dumnealor nu le pasă... Se întrerupse ca să numere bancnotele de-o sută : una, două trei... În chestia cu miliția știți, e mai greu. Mereu ne controlează.

— V-am spus că n-o să prea stau pe aici. Iar dacă zice ceva responsabilul blocului, spuneți că sînt o rudă din provincie. La nevoie mă pricep să dovedesc că sînt rudă și cu Napoleon. Bagaje nu-mi aduc. Un chiriaș ideal, doamnă.

— Aveți dreptate, domnule... domnule...

— Petre.

— Petre... ?

— Petre și gata, doamnă Apostolescu.

— Serviți o cafea, domnule Petre ?

— Nu, mulțumesc. Mă grăbesc că avem ședință la minister. Între timp, cred că nu intră nimeni în locuința mea.

— Absolut, domnule Petre. Sînt o femeie cinstită.

Petre își luă rămas bun de la gazda sa și porni mai departe. „Minimum de timp, maximum de mijloace, își spuse el. Nu-i de glumă cu obiectivul „Cezara". Din biroul maiorului lucrurile aveau altă înfățișare. Trebuie să arunc undițele. *Cît mai multe undițe...*"

Călători toată ziua cu tramvaie și troleibuze care treceau prin preajma unor unități militare. Dar nu obținu nici un indiciu, oricît de mărunt. Se nimeri de cîteva ori prin preajma unor oameni în uniformă, ascultă răbdător discuții despre sport, despre cum merg copiii cu școala, despre apropiata ieșire la pensie a adjutantului Robu, despre uzura cauciucurilor la Dacia 1100 și despre cel mai bun loc de pescuit la Snagov.

— Trebuie să arunc undițele, își repetă Peter seara, ajungînd acasă cam descurajat.

Și se trînti pe pat în relaxare yoga.

A doua zi, Peter se trezi cu o greutate în suflet. Îl apăsa grija pentru misiunea lui. Sperase într-o lovitură a norocului — un guraliv care să i se destăinuie, împrietenindu-se la prima vedere ; un om supărat de o nedreptate, care să tune și să fulgere în fața indiferent cui, numai să-și poată spune oful ; un gură-cască frunzărind vreo hîrtie interesantă în drum spre unitate. Nimic din toate astea nu se petrecuse și Peter își spuse că șansa aceasta putea să vină în primele cîteva zile sau niciodată, or el trebuia să acționeze, nu să aștepte. Între instrucțiunile primite la plecare, una prezenta interes în această fază a misiunii lui : „În caz de pericol sau de eșecuri repetate, vei apela la bătrînă. E o persoană sigură. Ne-a ajutat și altă dată. Nu pentru bani, cît din convingere. O păstrăm pentru cazuri speciale..."

— Asta-i un caz special, hotărî Peter. N-o să aştept eşecuri repetate ca să-i cer ajutorul. Calea Rahovei...

O găsi uşor la adresă. Cei de la centru lucrau cu seriozitate. Îi dăduseră o descriere amănunţită a interiorului, pentru ca vizitatorul să observe vreo schimbare esenţială a felului de viaţă al bătrînei. Sosi în faţa casei ei la o oră neutră — zece dimineaţa, cînd lumea e plecată la muncă iar gospodinele şi-au făcut piaţa şi au de lucru la bucătărie. Bătu la uşa fostei prăvălii, observînd lemnul stacojiu-murdar, cu vopseaua plesnită pe alocuri. Auzi dincolo de uşă paşi tîrşîiţi, apoi cheia răsucindu-se în broască. În sfîrşit, bătrîna crăpă uşa şi-l cercetă neprietenos.

— Bună ziua, spuse Peter. Doamnă, caut de închiriat o cămăruţă cu vedere la stradă.

Bătrîna tresări.

— Momentan n-am, dar intraţi să vedem ce putem face, dădu ea răspunsul la parolă.

Peter intră. Cuprinse din ochi încăperea ticsită de vechituri : nici un lucruşor nu părea clintit de la locul lui. Bătrîna încuie uşa la loc şi-i oferi un scaun de modă veche, cu tapiseria deteriorată, peste care aruncase o cuvertură, acum roasă şi ea.

— Nu prea e confortabil la mine, se scuză. În schimb e linişte şi asta-i cel mai important.

— E cel mai important, aprobă Peter. Vin de *afară*, doamnă. Şi vă cer ajutorul.

— Credeam că m-aţi uitat de tot. Ştiţi, n-o duc prea strălucit cu fondurile.

— Se rezolvă, se rezolvă, o linişti vizitatorul. Dar cine-i băiatul din fotografie ? O rudă, ceva ? Te-ai oferit să înfiezi un orfan ?

— Nici una, nici alta. Un băiat de ispravă, domnule, care m-a salvat. Am rămas prieteni...

— Fără ştirea noastră ?

— Pierdusem orice legătură. N-am avut cum să anunţ.

— Dacă ştiam aşa, nu veneam de-a dreptul aici.

— Fiţi liniştit, e o persoană sigură. Băiat de familie bună, scăpătat. Nu-i iubeşte deloc pe *ăştia*.

— Sigur ?

— Absolut. L-am verificat şi l-am pătruns pînă-n adîncul sufletului. Cîndva aveaţi încredere în intuiţia mea.

— Avem şi-acum, spuse Peter repede. Dar, oricum, vremurile sînt grele. Un plus de prudenţă nu strică niciodată. E destul ca băiatul ăsta să aibă ceva încurcături prin familie, iar miliţia să-l aibă în vedere...

— Nici gînd, spuse energic bătrîna. M-am interesat. Mă gîndeam că o relaţie ca asta ne poate fi de folos. Şi l-am verificat...

— O să-l verific şi eu, spuse Peter. Am, într-adevăr, nevoie de un tînăr care să mă ajute. Pe unde-şi face veacul ?

— În Piaţa Unirii, pe-acolo se învîrteşte. Vrea să trăiască independent. Cară bagaje, ajută la descărcat... De furat însă, nu fură. Preferă să stea flămînd. Uneori l-am mai ajutat cu bani. De fiecare dată mi i-a dat înapoi. Cînd a putut.

Peter reflectă puţin.

— O să mă mai gîndesc, spuse el. Bine-nţeles, nu e nevoie să mă-ntîlnesc cu el aici. Pe cît posibil, o să te evit. Dar să mă mai uit puţin la poza asta.

Erau trei. Prietene nedespărţite. Fuseseră patru, dar una dintre ele ajunsese la un centru de reeducare pentru minori. Şi era cea mai atrăgătoare. Vorbind de una şi de alta, fetele îşi amintiră de ea. Stăteau rezemate de barul lustruit şi aşteptau, ca-n fiecare seară, fără să ştie prea limpede ce. De multe ori aşteptarea se termina într-un fel amuzant şi de aceea reveneau în locul acesta, izvorul unor întîmplări stranii care fac viaţa palpitantă. Se obişnuiseră şi cu privirile obraznice ale unora dintre clienţii barului, şi cu încercările altora de a le „agăţa“. Cel mai adesea, astfel de oameni intrau brutal în vorbă şi atunci ele îşi dădeau seama că nu-i mare lucru de capul lor şi-i priveau cu prudenţă. Dar alteori, apăreau nişte tipi care le erau pe plac şi atunci începea o idilă mai lungă sau mai scurtă, cu escapade în afara oraşului, cu petreceri la vreun han de pe marginea şoselei naţionale şi o noapte petrecută în camping, pe întunericul sfîşiat cînd şi cînd de farurile unei maşini proaspăt sosite. Totul e să nu te plictiseşti, aceasta era deviza lor şi numai dacă se amestecau prea adînc în vreo afacere neplăcută, intrau la încurcătură şi le cuprindeau remuşcările. Sau, după caz, le compătimeau pe colegele lor mai puţin norocoase. Aşa şi acum : sorbind alene din cafeaua aproape răcită, vorbeau despre prietena lor.

— Ai fost la proces, tu ?

— Am fost. M-a anunţat o prietenă. Dar mai bine nu mă duceam. Mi-a făcut aşa de rău...

— De ce, dragă ?

— Păi s-o vezi acolo, în boxă, palidă şi tristă... parcă era un copil. Și golanul ăla nici nu voia să recunoască.

— Să mai ai încredere în bărbaţi ! spuse o fiinţă angelică de vreo optsprezece ani împliniţi.

— Şi pîn-la urmă ?

— Ce să facă ? Avocata a vorbit o jumătate de oră. Plîngea lumea în sală. Toată lumea credea că a salvat-o. Cînd colo, sentinţa. Era gata să leşine cînd a auzit. S-a făcut albă ca varul și dacă n-o sprijinea miliţianca...

— Păcat. Era descurcăreaţă foc. Cînd umblai cu ea, n-aveai probleme. Știa niţică engleză, două vorbe suedeze...

— De, cine-a pus-o ! Eu i-am zis, dragă, că nu merge cu Gerovital şi chestii d-astea. Nu m-a ascultat.

— Mă mir. O fată frumoasă ca ea nici n-avea nevoie de complicaţii. Ce-i trebuia ? Într-o seară am fost cu nişte sportivi. Numai la ea se uitau. Nici nu știau cum să-i mai intre în voie. Și erau băieţi unul şi unul. Ne-au luat rujuri şi cremă de la Comturist pe valută. Fie vorba-ntre noi, trăiai și tu pe lîngă ea.

— Știe și să se-mbrace, dragă, spuse bruneta cu voce joasă. Chiar de n-ar fi frumoasă, are *prezenţă*, ce mai !

— Mă scuzaţi că intervin, domnişoarelor, spuse Peter care-și făcuse de lucru prin preajma lor. Vă auzeam vorbind despre frumuseţe.

— Și ce, nu-i voie ? întrebă bruneta măsurîndu-l cu o privire expertă.

— E voie, mai ales cînd frumuseţea e prezentă. Semănaţi cu cele trei graţii, pe cuvîntul meu.

Pusy îl măsură cu o privire lungă, filtrată printre gene. Blond, umeri de sportiv, costum corect gri-închis, manşete imaculate, clătinînd cu eleganţă paharul înalt în care cuburile de gheaţă sunau ca niște clopoţei, Peter îi făcu o impresie bună. Reţinu măiestria cu care ţinea în aceeaşi mînă şi paharul şi ţigara *superlong*.

— Are haz tipul, se adresă ea prietenelor.

— Bine-nţeles că am, spuse Peter. Dar să-l vedeţi pe fratele meu. Păcat că nu-i aici acum, l-a luat la armată. Un băiat superb. Cascador de meserie.

— O, cascador ! exclamă fetele.

— Da. Acuma mă întreb cum o duce pe acolo. Avem o sărbătorire în familie şi am vrea să-l aducem şi pe el... Dar fără relaţii e complicat al naibii. Vă tratez cu un whisky, domnişoarelor ?

— Mersi, nu vă deranjaţi, spuse Pusy.

— Trei whisky, comandă Peter ferm.

— Mici, Pusy, spuse bruneta şi Peter înţelese repede cine e liderul echipei.

— O ţigară, duduie Pusy ?

Barmanul turnă băutura cu gesturi indiferente, fără să-i privească. Peter aprinse ţigările fetelor, cu gesturi curtenitoare şi aruncînd fiecăreia o mică glumă.

— Haideţi la masă, propuse el uitîndu-se întrebător la Pusy. Nu-mi place să stau rezemat de tejgheaua asta.

— Aşteptăm un prieten, zise Pusy îndepărtîndu-şi elegant o şuviţă de păr de pe frunte.

— Toate trei, un prieten ?

— Nu, de fapt ea aşteaptă, arătă Pusy către blondina cu figură angelică.

— Să-l aşteptăm la masă. E mai comod.

Pusy dădu semnalul şi celelalte o urmară fără comentarii, ducînd paharele şi ceştile cu cafea. Peter le ajută să se aşeze, cu gestul care pentru ele reprezenta culmea politeţii. Aşa, pe fotoliile joase, îşi puneau în valoare genunchii frumoşi şi albi. Peter le lăudă că n-au cedat modei urîcioase cu maxi, făcu pronosticuri asupra viitorului pe care-l rezervă moda pantalonului, apoi reveni la preocuparea lui :

— Mă gîndeam la fraţiorul meu. N-aveţi vreo cunoştinţă în armată ?

Fetele se uitară una la alta. Tăcură. Sorbiră delicat ultimele rămăşiţe de cafea. Una îi spuse alteia ceva la ureche. Cealaltă se aplecă spre Pusy şi-i şopti ceva. Peter se uita în altă parte, discret, în aşteptare.

— O prietenă de-a noastră... începu Pusy.

— Un moment, spuse Peter. Încă trei mici, spuse de la distanță barmanului. Așa... Ce spuneai ?

— Avem o prietenă, Gina, care-i logodită cu un căpitan.

— Un căpitan inventator, spuse a doua fată.

— Are cap, adăugă a treia. Scrie și la ziare.

Barmanul aduse băutura cerută. Puse paharele pe masă și se depărtă ținînd tava în vîrful degetelor. Peter privi gînditor lichidul gălbui în care pluteau aisbergurile minuscule de o formă ciudată. Se străduia să-și ascundă bucuria cînd reluă discuția :

— Poate mă ajutați să-l cunosc și eu. Fac cinste, fetelor, pe cuvînt. Treaba asta mă interesează foarte mult.

— O să-ncercăm, spuse Pusy. Prin Gina, bine-nțeles. Cînd om mai întîlni-o. Nu prea s-a mai arătat pe aici, de cînd cu...

— Așa e obiceiul, rîse bruneta. Cînd cineva își face o relație, dispare pentru o vreme.

— Și nu-i știți adresa ?

Pusy ridică din umeri, privindu-le întrebător pe prietenele ei, care ridicară la fel din umeri.

— Atîta știm, că o cheamă Gina. Dacă apare pe aici, îi spunem.

— Perfect, se bucură Peter. Mai luați o cafea ?

Fetele se sfătuiră iarăși, pe șoptite. Pusy încuviință energic din cap la șoaptele lor. Apoi se ridicară :

— Noi ne ducem puțin prin restaurant. Trebuie să ne vină niște amici. Pusy, tu mai rămîi, nu-i așa ?

Pusy rămase toată seara. Vorbi îndelung despre ea și Peter ascultă cu cea mai mare atenție. Pusy avea visul ei — să fie răpită de un cavaler din basme și dusă undeva, pe niște țărmuri cu soare și muzică, unde cresc palmieri și lumea dansează pe străzi.

Într-un tîrziu, puțin amețită, fata spuse aplecîndu-se spre Peter :

— Ar trebui s-o iau din loc spre casă. Mîine am de lucru, știi ? Dacă mă scol pe la nouă, să zic mersi.

— Ce fel de lucru e ăsta, la nouă ?

— Muncă la domiciliu, spuse Pusy. Sînt cooperatoare la o secție de broderie. E un avantaj, mă scol cînd vreau În schimb, termin treaba mai tîrziu.

— Te conduc, hotărî Peter.

Fata protestă cu energie, că nu e cazul, că autobuzul de noapte o lasă chiar în colţul străzii ei, dar noul ei prieten nu se lăsă. Avea motive temeinice. Voia să afle precis unde locuieşte fata, pentru ca a doua zi să întreprindă o anchetă discretă asupra persoanei ei. Trebuia s-o verifice înainte de a trece la punctul următor. Treaba aceasta îi luă cîteva zile, dar rezultatul îl mulţumi : ajunse la concluzia că poate conta pe Pusy. Peste cîteva zile, după ce verificarea se sfîrşise, vorbiră iarăşi despre visul ei, despre ţărmurile acelea de basm, unde e vară mereu şi lumea o duce într-un cîntec.

— Îmi dau seama că e o utopie, oftă ea, dar nu mă pot abţine să mă gîndesc la asta.

— Dar nu e deloc o utopie, spuse Peter. Orice vis, oricît de îndrăzneţ, devine realitate dacă crezi cu tărie în el.

— Asta-i numai prin filme...

— Nicidecum, spuse Peter. Vreau să vorbesc deschis cu tine. Mai întîi să-ţi arăt ceva.

— Ah. Un paşaport ! se miră fata.

— Da. Un paşaport. De fapt eu nu sînt de aici. Vin dintr-o ţară foarte asemănătoare cu ceea ce visezi tu. Şi dacă mă gîndesc bine, nu-i deloc imposibil să te ajut. Ai şanse să-ţi vezi visul cu ochii. Numai că există o condiţie...

— Accept orice condiţii, spuse ea repede.

— Atunci putem să discutăm mai pe îndelete. Ceea ce-ţi cer nu e deloc greu. Trebuie să mă ajuţi să termin mai repede afacerile care m-au adus aici. În schimb, ai de la mine un bilet de avion. Dar gîndeşte-te bine, fetiţo. Să n-aud că te răzgîndeşti la jumătatea drumului.

— M-am gîndit destul. De cînd aştept o ocazie...

— Perfect. Mai întîi trebuie să juri că mă asculţi şi că îndeplineşti tot ce-ţi spun eu. Bine-nţeles, n-o să te supun la încercări grele. Lucruri care-ţi stau în puteri. Dar îmi trebuie ascultare oarbă şi discreţie desăvîrşită. Ce spui ?

— Jur... şopti fata.

— Bine. O să facem o înţelegere scrisă. Ca să nu avem discuţii pe urmă. Dacă dai înapoi, o să-ţi arăt hîrtia. Şi dacă nici atunci...

— N-o să fie nevoie, spuse fata. Hai să facem hîrtia aceea. Pe urmă să-mi spui ce am de făcut.

Peter ceru barmanului o coală de hîrtie, scoase stiloul şi redactă următorul contract : Pusy Melinescu se obliga să îndeplinească toate dispoziţiile domnului Petre, în schimb acesta avea datoria s-o ajute să părăsească ţara. Fata semnă fără să stea prea mult pe gînduri. Nici nu se uscase cerneala pe hîrtie, că Peter o preveni :

— Bagă de seamă ! La cea mai mică nesupunere, hîrtia asta constituie un act de acuzare pentru tine. Tribunalul nu priveşte cu ochi buni pe cei care semnează un asemenea angajament...

Pusy înghiţi în sec, dar fiindcă era fată curajoasă şi nu se pierdea cu firea, spuse din nou :

— Pentru visul meu o fac...

Într-o dimineaţă se trezi mai matinal ca de obicei, luă tramvaiul şi coborî în Piaţa Unirii. Privi în dreapta şi-n stînga. Lumea forfotea grăbită, ţărani voioşi improvizau distihuri de reclamă tropăind în jurul tarabelor ca să se încălzească ; mai într-o margine, o femeie grasă flutura nişte pătrate de pînză cu desene stîngace şi versuri de tip „Îngeraşi nevinovaţi, vă rog căsuţa-mi protejaţi“. Peter dădu ocol Halei şi i se păru că se apropie de obiectiv : cîţiva indivizi în haine uzate, neraşi, stăteau în cerc şi-şi treceau unul altuia o sticlă de ţuică. Peter îi privi de la distanţă, dar cînd se apropie mai mult, îşi dădu seama că Gore nu se află printre ei. Dar era prea tîrziu ca să se mai depărteze ; unul dintre indivizi îi surprinse privirea cercetătoare şi se apropie în grabă :

— Ceva de transportat, domnu ? Un sac, un dulap ?

— Ceva de ridicat la etaj ? adăugă altul vîrîndu-se în sufletul lui.

— Dă-ne ceva de lucru, şefu, ne pricepem la toate.

— Îmi trebuia unul mai tinerel, spuse Peter. Pe rol de logodnic.

— Faci mişto, bariule, da'un kil de vin avem voie să bem de la matale.

Peter scoase o hîrtie de 25, mai mult ca să scape de gura lor. Omul o înşfăcă şi porni zorit spre chioşcul unde se vindeau mititei şi băutură. Ceilalţi îl urmară fără să se mai uite înapoi. Peter privi lung după ei. Un tînăr cu palton negru descheiat şi fular stacojiu atîrnînd la gît se apropie de cel care luase banii :

— Ce voia mahărul ?

— Alifie de rîie, îl repezi omul.

— Hai, nu fi nasol că dau cu dreapta. Ce voia ?

— Unul ca tine, să-l ajute la tăiat frunză.

— Fii atent că nu glumesc, insistă tînărul cu palton negru.

— Voia un tinerel pe post de logodnic.

— Sictir, şuieră tînărul şi-şi aruncă fularul stacojiu peste umăr, aproape atingînd obrazul celuilalt.

Peter, care stătea deoparte şi urmărea scena, nu-şi dădu pe faţă bucuria. Făcu un pas spre el. Gore făcu, la rîndul lui, un pas.

— Trăiţi, dom'şef, spuse. Auzii că vă trebuie un om.

Peter îl măsură cu o privire rapidă :

— Depinde.

— Unul ca mine. Priceput la toate, solid, sănătos şi cu buzunarele goale. M-am şucărit cu babaciii şi m-am mutat la unchiu-n gară.

— Frumoasă biografie, spuse Peter. Hai încoace, să stăm de vorbă. Îţi place băutura ?

— Nu mă dau în vînt. Dar dacă trebuie să-mi placă, îmi place.

— Ai cazier ?

— Ce-i aia ? spuse tînărul mirat. Dac-o luăm aşa, v-am salutat. Credeam că-i vorba de o treabă serioasă.

— Serioasă, spuse Peter. Dar nu vreau să am încurcături cu miliţia.

— Nici eu, dom' şef. În viaţa mea n-am avut. Să moară mama dacă mint !

— Şi... eşti liber ? Vreau să zic, n-ai slujbă, obligaţii ?

— Liber ca pasărea. Am fost electrician pe timpuri. Nu rentează. Salar fix, sculatrea cu noaptea-n cap, muncă cu ghiotura... Eu sînt băiat fin. Şi i-am salutat din mers.

— Şi-acuma ce faci ?

— Ce se vede. Ajut pe unul şi pe altul. Contra cost. Dar numai în treburi cinstite. I-am jurat mamei să nu bag mîna în buzunarul altuia şi nici să las pe altul să-mi cotrobăie prin buzunare. E corect ?

— Corect, admise Peter. Corect și fără riscuri. Cred că ești omul de care am nevoie.

— Gata, dom' șef. Grigore Ciontu mă cheamă. Pentru prieteni, Gore.

— Așa o să-ți spun și eu. Gore. Hai să intrăm în plăcintăria asta. O să luăm ceva de-ale gurii și să discutăm pe îndelete.

Intrară. Se așezară la o măsuță lîngă ușă și Peter ceru pateuri și bere.

— Sper că o să ne-nțelegem, spuse el. N-o să cari pietre de moară. Deocamdată, în fiecare dimineață te prezinți aici în plăcintăria asta, și aștepți lîngă telefon. Dacă sună, spui domnișoarei că e pentru tine și ridici receptorul. Notează numărul.

Gore se ridică și notă numărul telefonului. Reveni la masă și-i întinse bucățica de hîrtie.

— Așa, dom'le, îmi pare bine că ești descurcăreț. Dacă-ți spun la telefon să vii pînă la poștă, asta înseamnă că la unsprezece punct ne întîlnim la chioșcul de țigări, în Gara de Nord. Mai departe o să primești instrucțiuni. Uite aici cinci sute de lei, avans din leafă. Dacă mă servești cumsecade, n-o să regreți.

— Mulțumesc, dom' șef. Și... dacă dispar pe viață, ai pierdut cinci foi ?

— Glumești, micuțule. Habar n-ai ce talent am să găsesc oamenii pe care-i caut. Dacă vrei, încearcă să dispari.

— N-o să încerc, făcu Gore solemn.

Cap. V

BARMANUL DE LA „URSUL POLAR"

— Tovarășe colonel, e la mine un tovarăș care mi-a spus o poveste interesantă. Aș vrea s-o ascultați și dumneavoastră.

Colonelul cumpăni în mînă receptorul. Tocmai studia harta dispozitivelor de radiolocație din jurul Capitalei, căutînd noi măsuri de mascare a stațiilor. Nu-i plăcea să fie întrerupt de la ocupațiile importante.

— Bine. Invită-l, te rog, la mine. Și vino și dumneata.

Colonelul strînse atent harta. Sună și chemă plantonul :

— Caporale, spune la bufet să facă trei cafele. Iar cînd vine căpitanul Dragomir împreună cu un civil, invită-i înăuntru fără să mai anunți.

— Am înțeles !

Peste cîteva clipe, căpitanul intră în birou aducînd din spate un bărbat rotofei, mic de statură, cu o mustață subțire conturîndu-i buza de sus. Omul avea de la ușă o atitudine slugarnică ; intră ploconindu-se și uitîndu-se curios prin toate colțurile, iar cînd colonelul îi întinse mîna, se apleca de șale și pocni călcîiele.

— Mitrofan, responsabilul bufetului „Ursul polar“, i se prezentă el căutînd să fie milităros.

— Îmi pare bine, tovarășe Mitrofan. Luați loc, vă rog

Omul nu se așeză decît după ce colonelul mai stărui o dată. Se așeză și căpitanul Dragomir, cu o licărire victorioasă în priviri.

— Ia spuneți, ce vă aduce la noi ?

— Tovarășe colonel, mai întîi vreau să vă cer scuze. Nu aveam de unde să știu cine erau cei doi. I-am întîlnit acum pe coridor și mi-am dat seama...

Colonelul îl întrebă din priviri pe Dragomir și acesta zîmbi, semn că știe despre ce este vorba. Dar răspunsul acesta nu-l mulțumi pe colonel ; subalternul său îi mai făcuse în cîteva rînduri surprize, inițiind acțiuni pe cont propriu ; din păcate, nu toate aceste acțiuni duseseră la un succes notabil.

— Să luăm lucrurile de la capăt, tovarășe Mitrofan. Spuneți amănunțit despre ce este vorba.

— Acum vreo patru zile, spuse Mitrofan, mai precis luni după masă, cînd nu prea aveam ce face, că nimeni nu se duce la bodegă de lunea, mai ales că ziua lefii trecuse demult și în cartierul nostru așa e obiceiul...

— Un moment, un moment, spuse colonelul. Cunosc bine Bucureștiul, dar din păcate mai am și unele lacune. Unde se află bufetul dumneavoastră ?

— Pe șoseaua Băleni, nu departe de regiment. Un vad bun, tovarășe colonel ; eu am fost la patron și știu. Pe vremea burgheziei, cîrciuma era tot acolo și regimentul tot așa. Cînd luau leafa, ofițerii la noi se opreau să-și aranjeze socotelile. Patronul fusese în Canada și se întorsese cu ceva capital de acolo, pe urmă a venit războiul și n-am mai auzit de el. Se spune că fiică-sa era încurcată cu un bancher care s-a retras în Elveția. Dar noi ne vedeam de treabă, cîrciuma mergea și cînd s-a naționalizat m-au pus responsabil. Aveam experiență și...

— Înțeleg, spuse colonelul, apoi chemă plantonul : Măi, caporale, ce se aude cu cafelele alea ?

Întreruperea aceasta păru să-l cheme la realitate pe vizitator, care zîmbi foarte stingherit :

— M-am luat cu poveștile, tovarășe colonel. Dar vreau să vă spun pe scurt că asta-i situația ; de cînd lumea și pămîntul, bufetul nostru a fost frecventat de militari. Și într-o zi, luni cum v-am spus, vine la mine un ins care cere o sută vermut și un sifon. M-am bucurat, spun drept, vermutul nu prea se vinde. Îl servesc... trece o oră... îi mai dau unul... Nu puteam să-l dau afară, respectăm clientul, nu ? Către prînz vine un prieten al meu, responsabil la alimentara. Aicea iar fac o paranteză, tovarășe colonel. Prietenul ăsta mă ajută de cîțiva ani. Cînd rămîn fără marfă — și se întîmplă, fiindcă mă aflu mai la periferie — mai apelez la el. Acuma ce-oi păți pentru asta, oi păți. N-am vrut să intru la bucluc, de fapt...

— Mai direct, îl rugă colonelul.

— Iertați-mă. Și vine prietenul meu, îl chem înăuntru în depozit, vorbesc cu el, tranșăm afacerea și pleacă. Pîn-aici totul bine. Dar mă pomenesc cu clientul că mă cheamă : „Maistre, ia fă-te-ncoace." Mă dau mai aproape : „Ce-a dorit tovarășu ?" „Ascultă aici !" Și scoase din buzunar o drăcie cît o tabachere, apasă pe buton și aud tot ce vorbisem noi în depozit. Prietenul îmi cerea niște bani, îi rămăsesem dator rîndul trecut, mi-a adus aminte și de povestea cu salamul, eu i-am spus ce-mi mai trebuia... Destul, tovarășe colonel, ca să intrăm la apă și eu, și prietenul meu. Se poate asta, tovarășe colonel ? Să audă și să înregistreze ce vorbeam noi ? Doar închisesem ușa...

— Un aparat ultrasensibil, spuse colonelul. Se poate. Există aparate de-astea. Dar oamenii cinstiți n-au de ce să se teamă de ele.

— Recunosc, tovarășe colonel. Am greșit și o s-o trag, nu ? Dar stați să vedeți mai departe. Mă dau pe lîngă omul meu, vă spun drept că-mi clănţăneau dinţii-n gură. „Domnule, tovărăşele, îi zic, nu mă nenoroci. Am copii acasă, fată mare, îi fac nuntă la toamnă. Cît să-ţi dau pe banda asta ? Am adunat ceva bănuţi la CEC, ca omul, mai am doi ani şi ies la pensie...“ „Pensie ? rîde el. Poate vreo graţiere, ceva...“ „Domnule, te implor, o să-ţi fiu recunoscător...“ El, nimic. Rîdea la mine. Şi mi-a spus, după ce m-a fiert vreo trei sferturi de ceas : „Uite, dom'le Mitrofan, povestea asta nu se cumpără cu bani“. „Atunci cu ce ?“ „Un mic serviciu, zice. Îţi las o drăcie de-asta, şi cînd vin militari în restaurant, dumneata o plasezi pe aproape şi-i dai drumul la buton. Cînd pleacă, o opreşti. Asta-i tot. Cred că n-o să mă tragi pe sfoară. Rişti să sapi grădina vreo cinci ani, cu un caraliu la spate. Şi ca să fiu mai sigur, o să controlez. Mă cheamă Petre !“ Şi a plecat.

— A mai venit de atunci ? întrebă colonelul.

— Nu. Dar ieri, tocmai erau cîţiva militari la o masă, şi m-am pomenit cu un băieţandru frumos, bine îmbrăcat, care mă întreabă de ţigări străine. N-am ţinut niciodată ţigări străine la bufet, fiindcă sîntem categoria a doua. Mi-am dat seama că e doar un pretext ca să intre în vorbă. Şi-l aud : „Ai salutări de la Petre. A zis să nu uiţi de chestia aia“. Vă spun drept că mi-a fost frică. Bine-nţeles că nu pusesem aparatul. Din capul locului îmi dădusem seama că nu e lucru curat. Pe urmă băiatul a plecat şi m-a lăsat fierbînd. În definitiv ce e dacă apăs pe buton ? mă gîndeam. Militarii n-au decît să-şi ţină gura. Am făcut şi eu armata şi am învăţat ce-nseamnă secret. Dacă-ncep să vorbească-n plus, treaba lor ! Şi-atunci, cînd au venit subofiţerii ăia doi, am pus aparatul. Dar cînd i-am auzit că încep să vorbească despre lucruri pe care nu trebuie să le ştie toată lumea, am oprit aparatul şi i-am rugat : „Drăguţilor, aveţi grijă ce vorbiţi. Aici v-aţi găsit să puneţi ţara la cale ? Intraţi în bucluc şi mă vîrîţi şi pe mine !“ N-aveam de unde să ştiu că...

— Da, spuse căpitanul Dragomir. Erau doi tovarăşi de la noi. Eu i-am trimis, tovarăşe colonel.

Colonelul clătină mustrător din cap, apoi începu să discute cu barmanul despre calitatea vinurilor din Moldova. Semn sigur pentru Dragomir că gîndul colonelului avea o țintă anume. În cele din urmă, după ce-l lăsă să-și soarbă în liniște cafeaua, colonelul se adresă musafirului:

— Tovarășe Mitrofan, noi vă mulțumim. Sînteți un om cumsecade, chiar dacă-n chestia cu prietenul de la Alimentara...

— Nu mai fac în viața mea, tovarășe colonel. Mi-ajunge cît m-am frămîntat zilele astea...

— Lucrurile sînt clare, îl întrerupse colonelul. Sesizarea dumneavoastră ne e de mare folos. Și sper că ne veți sprijini în continuare...

— Cu mare plăcere, spuse musafirul măgulit.

— O să mergem la laborator, să facem cu ajutorul dumneavoastră un portret-robot al individului ăla. Știți ce este un portret-robot ?

— Știu, am văzut la televizor. Era o mașinărie dată naibii. Un ecran, și cineva apăsa pe buton și apărea o frunte, nu-i asta, apărea alta, pînă cînd martorul spunea că seamănă. Pe urmă nasul, pe urmă ochii, sprîncenele...

Colonelul aprobă din cap zîmbind.

— În orice caz, adăugă barmanul, cu sau fără portret-robot, dacă mai apare pe acolo vă dau imediat de veste.

— Nu prea cred că mai apare, zise colonelul. Ar fi o imprudență din partea lui. O să trimită pe cineva să vă aducă salutări, iar mai tîrziu, cînd o socoti că treaba e terminată, să ia aparatul. Dumneavoastră vă prefaceți că nu știți nimic. Vă dăm o misiune importantă. Să-i faceți jocul domnului ăla. În rest, avem noi grijă de tot ce trebuie.

După plecarea vizitatorului, care rămăsese încîntat de tehnica laboratorului, colonelul îl luă pe Dragomir la el în birou :

— Ce metode-s astea, Dragomire ? Pui oamenii să discute în cîrciumă ? La asta te refereai cînd vorbeai despre muncă științifică, modernă ?

— Dacă socotiți că am greșit, renunț.

Colonelul oftă. Deschise vorba despre starea timpului, dar se întrerupse deodată :

— Ascultă, Dragomire, nu cumva am îmbătrînit şi nu mai ţin pasul cu noutăţile ? Nu cumva am devenit prea prudent, nu cumva mi-am pierdut capacitatea de a înţelege lucrurile complexe ?

— Nu, tovarăşe colonel. Dacă era aşa, mi-aţi fi interzis să aplic ideile mele.

— Ai cîştigat, rîse colonelul. Mergi înainte. Deocamdată n-am de ce să intru în panică. Avem portretul probabil al numitului domn Petre şi ştim că-l interesează transmisiunile. Logica ne permite să credem că e vorba tot de obiectivul „Cezara". Ia măsuri să se multiplice portretul-robot. O echipă să se ocupe de barul „Ursul polar". Poate mai vine cineva cu salutări...

— Am înţeles.

Colonelul se apropie de fereastră. Primii fulgi de zăpadă, purtaţi de vînt, roiau ca nişte fluturi albi pe cerul cenuşiu.

— Începe să ningă... Îţi aminteşti de prima ninsoare, Dragomire ?

— Da, spuse Dragomir. Dar nu mă gîndeam la asta, ci la Petre.

— Şi eu tot la Petre mă gîndeam. Acest Petre e un om interesant. A pornit tare de la început. Se pare că *maiorul* a aruncat în luptă trupe de elită...

— O să-i răspundem cu aceeaşi monedă, spuse Dragomir fără emfază.

— Aveţi salutări de la domnul Petre !

Mitrofan simţi că-l trec năduşelile. O privi uimit pe fetişcana din faţa lui — blondă, surîzătoare, cu un palton verde pe care-l purta descheiat, dar cu gulerul ridicat.

— Mulţumesc. Ce mai face dumnealui ?

— A spus să nu-l uitaţi cu chestia aia. Peste cîteva zile are nevoie de ea.

— Bine, spune-i că n-am uitat, făcu barmanul.

Pusy plecă fără să cumpere nimica. De la o masă, un tînăr în bluzon negru cu fermoar se ridică şi ieşi după ea. Barmanul se duse la masa lui, luă sticla de bere băută numai pe jumătate şi-l compătimi : „Nici n-a avut vreme să...“

Pusy se urcă în troleibuz şi tînărul îi zîmbi, urmînd-o. Coborîră împreună la Piaţa Unirii şi tînărul, după ce-i mai aruncă o ochiadă, îşi văzu de drum. Fata intră la o plăcintărie, bău o sticlă de Ci-co, apoi se duse la cinema. Spre seară, un miliţian o surprinse pe fată traversînd pe roşu ; îi luă buletinul şi îi spuse :

— S-a strîns cam multă lume aici. Veniţi cu mine, vă rog.

Pusy îl ascultă şi miliţianul o invită după colţ, la secţia de miliţie. O introduse într-un birou, unde o aştepta locotenentul Cosma, îmbrăcat civil.

— Numele ? întrebă el cu un zîmbet îngheţat.

— Pusy Melinescu.

— Unde lucrezi ?

— La artizanat. Sînt cooperatoare cu munca la domiciliu.

— Adresa ?

— Aleea Crinului... Ştiţi ce ? Luaţi-mi amenda că mă grăbesc. Atîta tevatură pentru o traversare !

— Nu-i pentru traversare, îi explică locotenentul. Aţi fost văzută stînd de vorbă cu un om care ne interesează şi pe noi. De unde-l cunoaşteţi ?

— Pe cine ? se miră fata.

— Nu mai nega, tovarăşă, spuse locotenentul calm. Te-ai dus la „Ursul polar“ şi ai discutat cu barmanul fără să cumperi nimica. Ce legături ai cu el ?

— L-am văzut pentru prima dată în viaţa mea, spuse Pusy. Pe cuvîntul meu că n-am nici o legătură cu afacerile lui.

— Atunci ce căutai acolo ? De ce nu eşti sinceră ?

— I-am transmis o vorbă.

— De la cine ?

— De la un om pe care nu-l cunosc.

— Cum vine asta, spui unui om pe care nu-l cunoşti o vorbă de la altul pe care nu-l cunoşti ? Spune adevărul, că altfel...

— Dar ăsta-i adevărul, insistă Pusy. Mă aflam la Nestor, aşteptam un prieten. Un domn bine îmbrăcat s-a aşezat la masa mea, mi-a oferit o cafea şi mi-a povestit că e actor şi ar vrea să facă o farsă cuiva. M-a rugat să-l ajut. Mi-a dat o sută de lei şi mi-a spus să mă duc la barmanul acela să-i transmit salutări de le Petre. L-am întrebat ce se întîmplă dacă iau suta şi nu mă duc acolo. „Păreţi o domnişoară bine crescută, mi-a spus. Nu vă cred în stare să mă păcăliţi. Şi în plus, un amic de-al meu se va afla în preajmă ca să se convingă...“ Asta e tot.

Locotenentul îi arătă trei desene cu chipuri omeneşti, printre care şi portretul-robot făcut cu ajutorul barmanului.

— Era vreunul dintre oamenii aceştia ?

Pusy privi desenele şi se gîndi la ţărmul cela cu palmieri, unde cîntă mereu muzica şi fetele poartă coroniţe de flori.

— Nu, nu este, minţi ea foarte firesc.

Echipa operativă lucra cu precizie de ceasornic. Un veritabil lanţ pornea de la „Ursul Polar“, unde vegheau cu schimbul cîţiva lucrători dintre cei mai destoinici ai serviciului de contraspionaj. Dar zilele treceau, lumea se perinda prin bufet şi nimeni nu mai aducea salutări de la Petre...

— În meseria asta trebuie să ai răbdare, îl consolă colonelul pe Dragomir.

Vreo trei zile, Pusy nu ieşi din casă. Colega ei de cameră, o tînără urîţică, asistentă medicală la un spital, se oferi cu generozitate să-i aducă de mîncare. Există şi asemenea oameni, care fac din devotamentul faţă de prieteni o cauză proprie. În cele din urmă, Pusy primi o carte poştală ilustrată cu salutări de la Petruţa şi se duse la Gara de Nord. Petre o întîlni pe peron şi porniră amîndoi spre linia de Braşov, unde urma să tragă trenul şi lumea se înghesuia în aşteptare.

— Ei, cum a fost ? o întrebă el.

— Destul de palpitant. Ador aventura, dar de data asta credeam că mi s-a-nfundat. Am fost și anchetată...

— Cum ? tresări Peter.

— Așa cum auzi. Am fost luată la rost de un milițian că traversez nereglementar. Întîi nu mi-am dat seama ; am scos buletinul și banii din poșetă, ia nene, amendează-mă și lasă-mă că mă grăbesc. Cînd m-a poftit la secție, am sfeclit-o. Unde să fug în îmbulzeala aia ? M-am dus cu el. La secție au început să mă-ntrebe. Că ce-am căutat la„Ursul Polar“. Eu de colo, c-o fi c-o păți. Am spus cum m-ai învățat. Și ce să vezi și să nu crezi ? Au scos niște poze, din care una semăna cu tine. Nu poze, desene.

— Un portret-robot, mormăi Peter.

— Ce robot ? Om în carne și oase, dragă ! Un desen, nu prea reușit, dar semăna. Le-am spus că nu-l cunosc pe omul acela. Pe tine adică. Și mi-au dat drumul.

Peter își drese glasul, ca și cum se pregătea de un discurs, dar nu zise nimica.

— Nu pricep de unde aveau poza, spuse fata.

— Barmanul, făcu el furios. Oamenii ăștia au memoria figurilor, meseria le-o cere. L-au reconstituit după descrierea lui, înțelegi ? Asta se cheamă un portret-robot. Înseamnă că barmanul nu și-a ținut gura. S-a speriat de aparatul meu, precis.

— Un fricos și jumătate, încuviință fata. Cînd i-am spus de tine a început să tremure ca o piftie.

— Măcar cu atîta m-am ales, rîse Peter amar. L-am făcut să tremure. Dar pe mine mă interesează cu totul altceva.

— Și ai lăsat magul la el... murmură fata. Mai bine mi-l dădeai mie.

— Du-te și ia-l, dacă ai curaj. Există cîțiva inși care s-ar bucura să te vadă din nou pe acolo. Și așa, nu știu dacă te-au lăsat în pace după ce le-ai spus povestea. Te pomenești că se țin după tine și tipul care m-a îmbrîncit adineauri e un om de-al lor.

Pusy se uită lung după tînărul care tocmai trecuse, îmbrăcat pentru munte, cu pantaloni de schi și căciuliță de lînă, iar drept bagaj, cu un rucsac burdușit.

— Pleacă la munte lumea... spuse ea cu invidie.

— Lasă muntele și spune : ești sigură că nu te urmăresc ?

— N-am probleme, spuse ea. Am văzut eu prin filme și știu să mă feresc. Dar nu mă urmărește nimeni, să știi. În cartier la noi orice străin care trece pe stradă e luat la ochi. Fii liniștit.

— Nu vreau să risc, spuse Peter. Cîteva zile n-o să ne mai întîlnim. În schimb o să-ți dau o misiune, Pusy. O misiune adevărată. Trebuie să mergi la cinema, duminică, și să intri în vorbă cu un maistru militar... Cunoști gradele ?

— Oarecum.

Peter ridică ochii spre cer :

— Of, femeile ! Hai să-ți explic cum arată un maistru militar...

Bătrîna îl întîmpină cu amabilitate :

— Ce faci, Gore ? Nu-mi vine să cred ochilor ! Ți-ai mai amintit de mine ?

— Mi-am amintit în fiecare zi, mamaie. Dar spun drept că mi-a fost greu să mai dau pe-aici. Știi, nu puteam să-mi achit datoria...

— Nu mai vorbi așa. Te-am grăbit eu vreodată ? Oare banii pot influența sentimentele unui om ?

— Se mai întîmplă, spuse Gore. În tot cazul, mie-mi place să fiu om de cuvînt. Am adus banii. Poftim sutarul, cu mulțumiri. Iar ca dobîndă, un batic din Iran, ocazie rară. L-am cumpărat de la un șofer care a fost pe acolo.

— Vai, ce frumos ! Nu trebuia să te deranjezi...

— Și dumneata te-ai deranjat pentru mine. Un sutar cînd ești lefter e mai de preț decît un milion.

— Dar de unde ai banii ? Ai dat vreo lovitură ?

— Păi, spuse Gore mîndru.

— Hai, povestește-mi, insistă bătrîna. Cum ai făcut rost ?

Gore îi făcu semn să vină mai aproape și-i șopti :

— Am spart o bancă !

Şi tot el rîse. Bătrîna rîse şi ea pînă la urmă, apoi îl tratâ cu lichior de afine, în speranţa că Gore îi va pomeni despre aranjamentul cu Peter. Dar tînărul rămase discret pînă la capăt. Cînd îşi luă rămas-bun, îi spuse doar că o vreme nu ştie dacă mai poate trece pe la ea, fiindcă şi-a găsit ceva de lucru în provincie. Bătrîna îi ură succes, iar după plecarea lui derulă banda de magnetofon, gîndindu-se că lui Peter îi va plăcea să asculte discuţia.

Peter rămase, într-adevăr, mulţumit de rezultatul verificării.

Cap. VI

UN AMATOR DE LUCRURI BUNE

Ieşind din clădirea bine încălzită a staţiei, Mărăcineanu se zgribuli. Îşi trase căciula în aşa fel încît să-i acopere vîrful urechilor, sensibilizate de gerul din iarna trecută. Porni repede spre poartă, înciudat că întîrziase atîta.

— Iar ai lungit-o, Mărăcinene, îi spuse ofiţerul de serviciu. Programul s-a terminat de-o oră.

— Ce să fac, tovarăşe căpitan ? Am avut ceva de lucru la staţie.

— Ce lucru, la o staţie nouă ?

— Ei, mărunţişuri, spuse omul încurcat.

De fapt se apucase să repare transistorul unui vecin. Îi cam plăcea băuturica şi, ca să-şi facă rost de bani, fiindcă soţia îl ţinea din scurt ştiindu-i năravul, „mai ciocănea", după expresia lui, la aparatele prietenilor. Era un tehnician bun şi avea o adevărată pasiune pentru electronică. Se uită la ceas şi înjură în gînd. Ieşi pe poartă şi porni spre staţie. Din capătul şoselei nu se vedea nici urmă de tramvai. Măcar să iau o pîine, îşi făcu el socoteala. Ieşi din prăvălie cu pîinea în servietă şi se apucă să aştepte, răbdător. Dar cum tramvaiul tot nu venea şi gerul devenea tot mai pătrunzător, o porni pe jos pînă la intersecţie, unde avea staţie de troleibuz. În drum era însă un bufet ; tocmai cînd trecea prin faţa uşii, cineva ieşi şi dinăuntru răzbătu o frîntură de melodie, alături de aburii calzi, cu iz de ţuică.

Simți că-i lasă gura apă. Că n-o fi foc, își spuse intrînd. Pe gerul ăsta am şi eu dreptul, că suflet de om sînt...

Se aşeză la masă, în preajma tonomatului, apreciind ca un om de meserie tonul profund al aparatului care tocmai cînta un disc recent de muzică populară. Îşi aprinse o ţigară și gustă din țuică plescăind mulţumit. Acuma, dacă tot am întîrziat... își spuse el, şi mai comandă una mică.

— Dar repede că mă grăbesc, strigă din urmă ospătarului.

După cîteva minute, la masa lui veni Gore :

— Îmi dați voie, domnu ?

Mărăcineanu îi oferi loc plin de bunăvoință. Gore își comandă un rom mic şi se apleacă spre el, peste masă, cu un aer conspirativ :

— Domnule, vă văd cunoscător în electronică, după cum ascultaţi tonomatul. Am un magnetofon, marfă străină, unic în Bucureşti.

— Nu mă interesează, spuse Mărăcineanu. N-am bani la mine.

— N-am vorbit încă despre bani, spuse Gore. Vă spun eu, e o bijuterie. Dacă-l vedeți, nu vă mai despărţiţi de el. Am intrat în găleată, altfel nici prin cap nu mi-ar fi trecut să-l prăduiesc. Sînt şofer pe o basculantă şi am şifonat o Dacie, mă-nțelegeți. Acuma trebuie să plătesc reparația. Altfel...

Ochii tehnicianului străluciră. N-avea bani la el, dar la nevoie ar fi putut face rost, pînă spre seară. O ocazie rară nu trebuie pierdută niciodată.

— Pot să-l văd şi eu ? întrebă el prefăcîndu-se nepăsător.

— Bine-nțeles ! spuse Gore aruncînd o privire rapidă în jur. Aparat original, pînă şi bateriile sînt ale lui, cum l-am primit.

— Cu casetă ?

— Cu casetă, confirmă Gore și scoase aparatul din buzunarul larg al paltonului.

Mărăcineanu îl luă cu o mînă de expert, îl porni, îl duse la ureche ca să-i verifice tonul şi dădu aprobator din cap :

— Bună sculă. Păcat că n-am...

— Lasă, domnule, că ne-nțelegem noi pînă la urmă. Uită-te bine la el, că nu te trombonesc. Face de două ori prețul pe care-l cer. Ți-am spus, sînt la ananghie.

— Cît ?

— Păi, cît crezi dumneata că face ? Mi l-a adus și mie un coleg care lucrează la TIR, pe camion. Direct de afară. Ultimul răcnet al tehnicii. Matale, care ești de meserie, poți să-ți dai seama. Zece foi și te-ai făcut cu mag.

— Du-te sănătos, spuse Mărăcineanu întinzîndu-i aparatul. Mneata crezi că eu tipăresc bani ?

Gore păru revoltat :

— Îți bați joc de mine ? Păi ăsta valorează trei mii pe cum te văd și cum mă vezi. Mă mir că vorbești așa, doar nu ești un ageamiu.

Tehnicianul știa el foarte bine cît valorează aparatul, dar se gîndi că, prins la strîmtoare, puștiul ar mai putea să scadă ceva din preț. Gore insistă :

— Dacă-ți ceream o mie jumate dădeai bucuros zece foi și nu mai discutam. Eu ți-am spus ultimul preț...

— Ce se petrece aici ? se auzi un glas aspru. Actele dumneavoastră !

— Cum să... Eu... Nimic, doar așa, cetățeanul ăsta...

— Legitimația ! spuse Peter și mai aspru.

Mărăcineanu își veni în fire :

— Dar cine sînteți dumneavoastră ?

— O să afli, dar nu acum. Și mai ales nu aici. Se uită lumea la noi. Te rog să faci plata și să vii cu mine !

Mărăcineanu se ridică, foarte încurcat, plăti țuica pe care nici n-o terminase și-și luă căciula din cuier. Îl urmă pe bărbatul solid, blond, îmbrăcat într-un elegant palton de piele neagră. În urma lui, cînd să trîntească ușa cu năduf, Gore.

— Ce dracu te ții după mine ? răbufni el. După ce că m-ai vîrît într-o treabă de-asta...

— Lasă-l, e martor, spuse Peter peste umăr.

Tehnicianul era tot mai intrigat. Îi dispăruse pînă și picul de amețeală pe care i-l dăduseră țuica și căldura veselă din bodegă. Încercă să pară ferm, cu gînd că poate scapă :

— Tovarășe, iertați-mă că nu vă știu gradul, nu înțeleg ce doriți. Sînt om în vîrstă și ca atare trebuie să...

Nu mai fac nici un pas pînă nu-mi spuneţi clar ce doriţi de la mine. De ce m-aţi scos din restaurant ?

Peter se opri în loc şi-l măsură cu o privire rece, severă, încît Mărăcineanu se zgribuli şi mai tare.

— Uite de ce : pentru că nu era locul cel mai potrivit să faci negustorie. Era pe acolo un tip de la miliţia economică, l-am văzut după uitătură. Abia aştepta să facă o achiziţie.

— Bine, dar nu-nţeleg...

— Nu-i nevoie, spuse Peter. Ştiu că eşti radiofonist ; cred că-ţi dai seama de valoarea aparatului pe care ţi l-a oferit prietenul meu.

— Prieten ? suflă Mărăcineanu.

— Da. Prieten şi asociat, dacă vrei. Dar să revenim la subiect. Cunoşti valoarea magnetofonului ?

— Păi... cred că... vreo trei mii...

— Cam aşa. Dumneata însă, ai posibilitatea să-l obţii fără nici un ban. Ba să mai şi bem aldămaşul pe cheltuiala mea. Ce zici ? Facem tîrgul ?

— Nu pricep. Un tîrg din care obţin ceva pe degeaba. Vă arde de glumă, tovărăşele ?

— Nici o glumă. Uite, dacă nu crezi, îţi dovedesc chiar acum. Gore, dă-i aparatul. În vremea asta eu o să-mi aprind o ţigară. Pe urmă mergem să bem aldămaşul.

În timp ce Peter îşi aprindea ţigara cu bricheta care servea şi drept aparat de fotografiat, Gore îi scoase magnetofonul din buzunarul larg al paltonului şi i-l întinse tehnicianului care îl apucă cu un gest rapid.

— Ei, şi-acum, hai să vorbim despre afaceri, zise Peter. Ştiu eu un locşor liniştit. Tu, Gore, ţi-ai terminat treaba. Poţi să te duci la cinema. Mă ocup eu de tovarăşul.

— Asta-i tot, tovarăşe locotenent, spuse Mărăcineanu şi se şterse cu palma pe fruntea năduşită. V-am spus tot ce mi s-a întîmplat. Pîn-la urmă, asta voia să afle : unde-i staţia mobilă de mare putere. Bine-nţeles, i-am spus că nu ştiu. Că n-am auzit de asemenea instalaţie. Dar el îi tot dădea zor : „Gîndeşte-te bine, amice. Adu-ţi aminte, din vreo discuţie cu colegii, ceva. E imposibil să nu fi pomenit cineva despre asta, cît o fi ea de secretă...“ Eu o ţineam una şi bună, nu ştiu şi gata. Pe urmă m-a întrebat de amplasarea unităţilor de radiolocaţie. I-am spus şi eu ce ştie toată lumea. Se văd antenele şi din tren. Asta n-o să-i ajute prea mult, nu-i aşa, tovarăşe locotenent ?

Locotenentul clătină din cap cu îndoială.

— Uff, nea Mărăcinene. Nu te mai saturi cu afacerile astea mărunte. Cine te pune să te vîri singur în încurcătură ?

— M-a ameninţat...

— Te-a ameninţat ? Ca să iei magnetofonul sau ce ?

— Asta a fost după aia, se corectă repede Mărăcineanu. Mi-a dat termen de gîndire trei zile. Să mă interesez şi să-i spun tot ce aflu despre staţia mobilă de mare putere...

— Şi magnetofonul ?

— E la mine, şopti omul ruşinat.

— Pentru ce ţi l-a dat ?

— Păi... eu i-am promis că mă interesez şi dau răspuns, tovarăşe locotenent. Mă gîndeam că o să mă sfătuiesc cu dumneavoastră şi poate-l prindem. Cînd o fi să mă întîlnesc iar cu el, veniţi şi dumneavoastră şi ţac !

— Ce ţac, omule, ce ţac ! se supără locotenentul. Îl crezi aşa de prost să se vîre singur în capcană ? Unde te întîlneşti cu el ?

— Mi-a spus că dacă am răspuns bun, să trec spre serviciu ţinînd un ziar pe lîngă servietă, uite-aşa.

— Bine. Acuma poţi să te duci la atelier. Peste vreo oră sau două, vino la mine să-ţi dau răspunsul pe care să li-l duci. Auzi la el, ţac şi gata !

Mărăcineanu salută şi plecă. În urma lui, locotenentul pufni supărat şi ridică receptorul telefonului.

*

Cîteva zile la rînd, Mărăcineanu se duse la serviciu purtînd în mînă un ziar îndoit. Ba ajunse ţinta glumelor prietenilor din unitate, care-l acuzau în glumă că aduce la slujbă ziarul de ieri ca să-l citească în timpul programului. Abia a cincea zi, cînd se aştepta mai puţin, se simţi tras de mînecă la un colţ de stradă :

— Să trăieşti ! Urcă aici, repede !

Un taximetru aşteptă tras lîngă trotuar, cu o portieră din spate deschisă. Urcă fără să mai protesteze că întîrzie de la serviciu, dar Peter, care stătea în faţă, lîngă şofer, îl consolă din capul locului :

— Nu te teme că nu te reţinem mult, tovarăşe Mărăcineanu. Exact timpul cît făceai cu tramvaiul, ba o să rămînă şi cîteva minute de rezervă. Urgent, pe bulevard! îi spuse şoferului care porni în goană, impresionat de pasagerii lui.

Intrară într-o plăcintărie unde funcţionari din instituţiile din centru îşi sorbeau paşnic cafeaua cu lapte. Peter gustă din cornul aflat pe farfuria de pe masă, făcu cu ochiul unei tinere de la o masă vecină care se întoarse indignată în altă parte, şi asigurat astfel că nu trage nimeni cu urechea, spuse :

— Aştept răspunsul, domnule. Te previn că orice date false atrag după sine pedeapsa meritată.

— Ce pedeapsă ? spuse Mărăcineanu mirat. Dac-aţi şti cît am umblat ca să vă fac pe plac...

Făcu o descriere rapidă şi exactă a locului unde, după ştirea lui, se afla staţia de mare putere.

— Nu e singura, preciză el în încheiere. Dar asta este, după cîte ştiu, cea mai importantă.

— Ai vorbit cu cineva despre noi ? întrebă aspru Peter.

— Nuuu ! Cum era să...?

— Fii atent, nu încerca să ne înşeli. Avem metode moderne de depistare a adevărului.

— Să nu mai vorbim despre asta, făcu Mărăcineanu demn. Nu vă daţi seama că atîta neîncredere mă jigneşte ?

— Bine, spuse Peter. Acuma ştim de unde să te luăm. La nevoie, o să mai apelăm la dumneata. Contra cost, bine-nţeles.

— Adevărul e că mi-e frică.. Aş vrea să nu mai apelaţi...

— Treaba dumitale. Noi îţi oferim norocul şi dumneata îi dai cu piciorul. Nu-i nimica. Principalul e ca informaţia să fie corectă. Altfel, dragă tovarăşe Mărăcineanu...

Dar tehnicianul rămase impasibil. Se uita cu îngrijorare la ceas.

— Te preocupă mai mult punctualitatea decît conversaţia noastră, îl ironiză Peter. Poţi pleca. Ia-o înainte, că te grăbeşti mai tare. Uite, ai aici nişte bani pentru un taxi. Fă bine şi nu te duce cu el chiar pînă-n poarta unităţii, ca să nu stîrneşti curiozitatea colegilor.

Îi întinse cîteva bancnote frumos împăturite. Tehnicianul le luă cu discreție, tușind ușor, și-l salută cu un semn din cap.

Cap. VII

INVENTATORUL ÎNCHIPUIT

— N-ați mai fost pe la noi.

— Stau prost cu finanțele, spuse tînărul destul de tare. Taică-meu a dat de un bucluc și mi-a cam tăiat porția.

În serile din urmă mai repetase de cîteva ori povestea aceasta, în auzul unor persoane care frecventau barul cu mai multă sau mai puțină regularitate.

— Ei, ce să-i faci, necazuri, făcu barmanul mai rece ca de obicei. Vă servesc cu ceva ?

— Unul mic, spuse tînărul afectat de schimbarea de ton. Asta-i, nea Jenică. Cum rămîi fără bani, te părăsesc și prietenii.

— Depinde de prieteni, făcu barmanul posomorît. Nu toți oamenii cu care prăpădești banii la crîșmă se cheamă prieteni.

— Dar oricum, tot îți pare rău...

La o masă, într-un colț, Gore asculta fără să se clintească această discuție. Cînd prietenul Ginei își luă paharul și se așeză, Gore se ridică, veni lîngă el și făcu semn barmanului :

— Nea Jenică, încă două mari. Fac eu cinste.

Tînărul ridică privirea amuzat asupra necunoscutului care se așezase pe scăunelul din fața lui :

— Faci cinste, șefule ? Cu ce ocazie ?

— Numai dacă-mi permiteți, spuse Gore modest. Cred că-mi dați voie să iau loc lîngă dumneavoastră. E drept că nu-i politicos să procedez așa, dar n-am altă cale.

— Orice procedeu e bun. Depinde de scopul care se urmărește. Dacă vii cu gînduri bune, ia loc.

— Poate că o să vă mirați că... începu Gore. De fapt, voiam să stau de vorbă cu dumneavoastră. De cîteva zile tot aștept să vă întîlnesc, și iată că acum mi se oferă fericita ocazie...

— Pîn-aici mi-a plăcut, spuse ironic Dragomir. Introducerea a fost splendidă. Dar să vedem ce urmează.

— Urmează o poveste cam lungă, domnule. Am aflat că sînteţi electronist şi vă pasionează tot ce este în legătură cu asta.

— E adevărat, încuviinţă căpitanul. De mic copil mi-au plăcut aparatele. Cum scrie prin cărţi, despre marii inventatori : la frageda vîrstă de şase anişori, micuţul cutare intră pentru prima oară în magazia unde tatăl său, modestul mecanic, improvizase un mic atelier... Dumitale îţi place electronica ?

— Altfel n-aş fi aici, spuse Gore cu fermitate. Ne uneşte aceeaşi pasiune. Dar... de ce nu serviţi ? Să bem, domnule inginer. Să bem pentru progresul tehnic !

Ciocniră şi băură. Prietenul Ginei îşi aprinse o ţigară, îl trată şi pe musafir.

— Snagov ? se miră acesta. N-am mai fumat de luni de zile. Poate doriţi un Kent ?

Celălalt stinse ţigara abia aprinsă şi luă un Kent din pachetul oferit cu atîta politeţe. Băură iarăşi cîte o înghiţitură.

— Am auzit că sînteţi inventator, zise Gore în cele din urmă. De fapt, pentru asta mi-am permis... Ştiţi, eu sînt tot inventator. E drept că deocamdată n-am nici un brevet, n-am nici cunoştinţe... În domeniul ăsta e greu să pătrunzi. Chiar dac-ai fi inventator genial...

— Şi ce-ai inventat 'mneata aşa de genial ? Să nu-mi spui că un perpetuum mobile.

Gore rîse cu superioritate, scuturînd elegant scrumul ţigării în scrumiera de argint :

— Cine mai crede azi în prostia asta ? Eu sînt realist. Nu mă bag unde alţii au dat greş de mii de ori, domnule Dragomir.

— Nu-mi amintesc să mă fi prezentat, observă prietenul Ginei. De unde mă... cunoaşteţi ? Ne-am întîlnit undeva ?

— O, nici nu era nevoie. Un om celebru ca dumneavoastră...

— Nu sînt sensibil la complimente. Spuneai de o invenţie, stimate domn.

— Da. O invenţie simplă şi eficace, care poate aduce o grămadă de bani. Practic, e vorba de un telefon fără cablu...

— Oho ! spuse Dragomir. Pe ce principiu ?

— Asta-i. Principiul. Asta-i tot secretul. Ştiţi, n-aş vrea să se simtă nimeni jignit, dar au fost atîtea cazuri cînd s-au înstrăinat idei discutate cu prea multă uşurinţă.

Dragomir încuviinţă din cap, adăugînd că el însuşi cunoaşte un caz asemănător şi că prudenţa, fireşte, e necesară de ambele părţi.

— Să zicem că intru în combinaţie, spuse el. Ce garanţii mi se oferă ? Vezi dumneata, o cercetare pretinde aparate, bani, timp, efort.

— Garanţiile ar trebui să le cer eu, zîmbi celălalt. Pot pune la bătaie cîteva mii de lei pentru început. Dar asta cu condiţia să se asigure discreţia deplină. Cum vă spuneam, principiul e grozav de simplu, un fel de oul lui Columb. Destul să-ţi vină în cap. Restul e chestie de materiale folosite corect, de valori electrice calculate precis...

— Discuţia noastră cam bate pasul pe loc, observă Dragomir. De fapt eu aşteptam o fată ; cînd vine ea, am pus punct. Aşa că ar trebui să intrăm în subiect.

— Trebuie să ne cunoaştem mai bine, zîmbi Gore. O colaborare de anvergură nu se poate baza pe simple vorbe. Aici e chestia şi de încredere. De exemplu, am avea nevoie de nişte materiale care nu se găsesc...

— Şi eu de unde să le iau dacă nu se găsesc ?

— Pardon. Care nu se găsesc pe piaţă, dar se află în dotarea tehnică a unităţilor de transmisiuni. Dar să lăsăm asta. Am auzit că aveţi nevoie de bani.

— Cine n-are nevoie ?

— Nu vorbesc în general. Ci de chestia cu tatăl dumneavoastră.

Dragomir păru neplăcut surprins de această aluzie.

— E adevărat. Are nişte încurcături financiare la fermă...

— Cum spuneaţi că se cheamă ferma ?

— Spuneam eu ? se miră Dragomir. Dacă eşti curios, poftim : ferma zootehnică din Furculeşti.

— Întrebam doar aşa, din politeţe, se apără Gore. Ştiţi, pentru materialele astea, plătim. Şi plătim bine. Ar putea și tatăl dumneavoastră să iasă din încurcătură... Mai luați un coniac ?

— Nu mulțumesc. Ați spus „plătim". Să înțeleg că e vorba de mai multe persoane ?

Gore zîmbi iarăși, mîngîind piciorul delicat al paharului de coniac :

— Eu și colegul meu. Dînsul n-a putut să ia parte la discuție. M-a împuternicit pe mine, dacă n-aveți nimic împotrivă.

Dragomir păru că reflectează o clipă. Își plimbă privirile prin local. Printre clienții zgomotoși, majoritatea tineri, remarcă un bărbat blond, tuns scurt. Figura lui îi amintea ceva. „Seamănă cu Petre !" îi trecu prin minte. Se apleca spre interlocutorul lui :

— N-am nimic împotrivă. Dar probabil că banii tot... prietenul îi ține.

— Ați ghicit. Dacă acceptați colaborarea cu noi, chiar în seara asta mă sfătuiesc cu el, iar mîine ne întîlnim toți trei. Tot mîine veți primi și lista materialelor care ne trebuie. Și... o parte din costul lor.

— O parte substanțială, sper. Tatăl meu e în încurcătură, după cum v-am spus. Dacă aveți încredere...

— Asta-i, domnule Dragomir. Încrederea. Altfel te pomenești reclamat la miliție că...

Dragomir bău restul de coniac și puse paharul pe masă cu un gest hotărît :

— N-am de gînd să reclam, dimpotrivă. Combinația mă interesează. Cu condiția s-o începem cît mai repede. E vorba de tatăl meu. Orice întîrziere e un risc.

— Și noi ne grăbim, îl încredință Gore.

— Ei, dar văd că fata mea nu mai apare, spuse Dragomir uitîndu-se la ceas.

— Sfertul academic...

— A trecut și mama sfertului. O fi intervenit ceva. Aflu eu mîine. Deocamdată, mă duc ușurel spre casă ; am primit niște reviste din străinătate și vreau să le răsfoiesc. Mi-a făcut plăcere, domnule...

— Gore.

— Domnule Gore. Sper să ne vedem curînd...

— Mîine seară, la aceeași oră, vin pe aici, spuse Gore. Dacă vă hotărîți să mergeți mai departe, atunci vă aștept.

— Voi fi punctual, spuse Dragomir căutîndu-se preocupat prin buzunare.

— Vă rog, vă rog, spuse Gore repede. Consumația o plătesc eu.

— Atunci... mersi pentru tratație. Și mîine poate că apare și prietenul dumitale. Îmi închipui că e un om interesant.

Gore făcu un semn evaziv care putea să însemne orice. Dar nici Dragomir nu insistă. Își dădea seama că trebuie să înainteze cu prudență, pas cu pas, în speranța că a dat de fir și că toată pregătirea lui nu fusese zadarnică...

Dimineața, colonelul îl chemă și-i dădu să citească un raport : maistrul militar Nicolae, din unitatea de pe șoseaua Băleni, raportase ofițerului de contrainformații că duminica trecută cunoscuse o fată, absolventă de liceu, care voia să intre la facultatea de electronică și se interesa, de altfel cu foarte multă precauție, de aparatura din unitatea la care lucra maistrul. Fata voia să știe dacă el sau colegii lui lucrează direct la stații, dacă în unitate se găseau aparate moderne despre care ea citise într-o revistă și alte lucruri asemănătoare.

— Ce părere ai, Dragomire ? Mai alaltăieri povestea cu magnetofonul, acuma asta. Omul nostru, acest Petre, lucrează pe două planuri.

— Trei, dacă-mi permiteți, spuse Dragomir.

— Mai știi tu ceva în plus ?

— Da, tovarășe colonel. M-am împrietenit cu niște fete de la bar și le-am spus că sînt inginer, militar, specialist în electronică. Povestea s-a întins, și acum culeg roadele : am fost... acroșat aseară de un individ care-mi cere să-l ajut, în schimbul unei mari sume de bani, să-și perfecționeze o invenție.

— Cum arată individul ?

— A, nu e Petre, dacă la asta vă gîndiți. E un puști care nu cred că deosebește un tub electronic de un ceas cu cuc. Dar insistența lui mi s-a părut suspectă ; mai mult, cînd m-am uitat în jur mai bine, mi s-a părut că-l zăresc și pe Petre într-un colț. Mi se pare că sîntem pe drumul cel bun. Prea era amicul meu generos cînd discuta despre bani...

— Ai nevoie de bani, Dragomire ?

— Da. Am lăsat să se-nţeleagă că taică-meu are nişte încurcături care-l pot aduce la tribunal.

— Eşti îngrozitor, Dragomire. Dac-ar şti tatăl tău...

— Tocmai, că trebuie să afle, tovarăşe colonel. Şi cît mai grabnic. Petre ăsta e un tip isteţ. Precis o să verifice povestea. Mă urmăreşte de cîteva zile. El sau asociatul lui. Au fost şi la mine în bloc. Noroc că am pus pe uşă o carte de vizită cu titlul de inginer. Asta, ca să-mi justific identitatea...

— Plimbă-te pe unde vrei, îi spuse Peter lui Gore la telefon. Însă diseară fii punctual. Nu uita că ai întîlnire cu un prieten.

— E-n regulă, dom' Petre.

Peter îşi luă nişte haine mai uzate şi plecă cu primul tren spre Furculeşti. Intră în vorbă cu oamenii din compartiment şi află că într-adevăr la Furculeşti este o mare fermă zootehnică. E drept că e cam departe de sat, dar la cooperativa din centrul comunei se află oricînd cineva care l-ar putea îndruma.

— Dar de ce vă interesează ? întrebă un ţăran vîrstnic.

— Sînt achizitor la Arta Manuală, spuse Peter. Noi lucrăm covoare pentru export.Avem nevoie de lînă fină.

— Ei, bun, spuse omul. Eu sînt de-aici, din sat. O să vă conduc la cooperativă, poate e cineva de la fermă pe acolo.

La cooperativa din centru, cîţiva oameni se cinsteau cu un păhărel. În faţa primăriei, Peter văzuse un autoturism luxos, cu număr de Bucureşti

— Aveţi maşini frumoase pe aici, observă el în gura mare.

— Nu-i de-a noastră. A venit cu nişte inspectori de la Bucureşti, explică unul dintre săteni. Au treabă la fermă.

— Fac nişte verificări la gestiune, interveni un miliţian care se învîrtea prin faţa tejghelei cu băuturi. Dă-mi o bere, nea Nae.

— Or veni şi pe la noi ! spuse vînzătorul.

— Au ei destulă treabă la fermă, spuse miliţianul semnificativ. Să-l vezi pe tovarăşul Dragomir cum cară la registre !

— Păi eu venisem după nişte lînă, murmură Peter.

— Acuma ? Mai aşteptaţi două-trei zile, să se limpezească apele. Să vedem cum iese treaba cu inspecţia.

Peter ceru o ţuică mică şi închină circular, fără să se adreseze cuiva anume :

— Frumos la dumneavoastă aici. Am făcut o plimbare, la urma urmei. O să vin peste cîteva zile. De-abia mai scap de hărmălaia oraşului.

— Aici e aer curat, spuse un ţăran.

— O să mai vin, în tot cazul. Avem nevoie de lînă fină.

Gore îl aştepta la aceeaşi măsuţă. Barul era aproape pustiu. Într-un colţ, doi negri sclipitor de eleganţi beau cafea şi sporovăiau cu o fată frumoasă, probabil translatoare ; în colţul opus, o bătrînă cu ochelari, despre care nu puteai gîndi decît că e o englezoaică în excursie, clătina capul în ritmul melodiei de la magnetofon. Dragomir le aruncă o privire în treacăt, constată că nici unul dintre cei de faţă nu putea avea vreo legătură cu afacerea lui, îl salută rece pe barman şi se aşeză.

— Prietenul meu e de acord cu întîlnirea, spuse Gore. Bineînţeles, a pregătit un document. Ştiţi, e un om ordonat, îi plac hîrtiile făcute după tot dichisul. Aveţi aici contractul.

Dragomir întinse mîna după contract, îl citi, scoase stiloul şi rămase cu el în aer :

— Ia stai, amice, că nu ne-a fost vorba aşa. Uite ce scrie aici : „Subsemnatul am primit de la tovarăşul Petre suma de lei cinci mii, în schimbul cărora mă oblig să lucrez cu sinceritate şi să fac serviciile pe care le cere de la mine". Din treaba asta se poate înţelege orice. Nu vreau să mă complic pînă nu ştiu exact despre ce este vorba. Sînt şi eu om ordonat şi-mi plac lucrurile clare.

— A, e vorba numai de discreţie, spuse Gore. Hîrtia asta e singura garanţie care ne poate lega de dumneavoastră, înţelegeţi ? Iar prietenul meu nici nu acceptă să stea de vorbă dacă nu semnaţi hîrtia. E prudent, atîta tot.

— În definitiv cine-i Petre ăsta ? întrebă Dragomir iritat. De ce o face pe misteriosul ?

Dragomir mai puse cîteva întrebări, şovăi recitind textul şi, în cele din urmă, semnă. Gore răsuflă uşurat :

— Atîta discuţie pentru o biată fiţuică ! Îmi pare bine că sînteţi un om de acţiune. Acum putem să mergem la domnul Petre şi să discutăm amănuntele.

— Stă departe ? se interesă Dragomir.

— Cam departe. În Berceni, la o văduvă. Dar n-are-a-face. Luăm un taxi şi în zece minute sîntem acolo.

Pe drum, Dragomir tăcu. Satisfacţia se împletea cu neliniştea : pe de o parte, se felicita că a găsit o cale eficientă să intre în legătură directă cu omul care-l interesa ; pe de altă parte, se întreba cum va decurge acest prim contact cu un agent abil. Era mult mai simplu în munca operativă obişnuită ; mai avusese cîteva cazuri, intervenise la momentul oportun cu fraza clasică „Vă rog să mă urmaţi, orice împotrivire vă agravează situaţia“, dar niciodată nu mai fusese faţă-n faţă cu un agent străin într-o împrejurare ca asta.

— Pe-aici, spuse Gore oprindu-se în faţa unui bloc lung, cu mai multe intrări. În cartierul ăsta, dacă nu ştii precis pe unde s-o iei, rătăceşti toată noaptea.

Urcînd scările, Dragomir se strădui să memoreze precis adresa şi amănuntele topografice. Se gîndea că va trebui să mai vină prin locurile acestea...

Le deschise, surîzătoare, propietăreasa. Dragomir o salută ceremonios, întrebîndu-se ce rol are în toată afacerea, dar cînd ea le făcu semn amabil către uşa camerei din stînga, înţelese că habar n-avea pe cine găzduieşte. Dragomir intră ca la el acasă, cu o familiaritate cam făcută, şi bărbatul suplu, înalt, tuns scurt, destul de asemănător cu portretul-robot, se ridică să-i întîmpine.

— Domnul inginer Dragomir, anunţă Gore şi ieşi din încăpere.

— Petre, se prezentă spionul. Îmi pare bine.

Dragomir observă că articula foarte corect cuvintele, poate prea corect. În gura lui, vocalele sunau ca într-un film didactic : *Îmi parei binei dei...* „Metoda rapidă audiovizuală, presupuse Dragomir. În tot cazul, nu e român şi trebuie să-şi dea seama că am observat asta“. Se aşeză degajat pe scaunul oferit, care trozni îngrozitor.

— Sînteţi bucureştean ? se interesă el.

Peter nu păru surprins de întrebare.

— Nu, domnule. Locuiesc la Sibiu. De fapt, părinţii mei sînt de origine belgiană. S-au stabilit aici înainte de război. Tatăl meu e inginer şi i-am moştenit meseria. Asta mă şi face să apelez la dumneavoastră. Electronica nu-i numai o meserie, ci și o pasiune. Nu sînteţi de părerea mea ?

— Da, cred că putem sta de vorbă pe această temă, spuse Dragomir. Dar mai întîi să vorbim despre lucruri mai concrete. În general nu mă amestec în combinaţii riscante, prefer să lucrez singur şi numai nevoia de bani m-a făcut să accept oferta prietenului dumneavoastră. Și mai ales contractul. Nu vi se pare formulat cam vag ? Ce vrea să spună cu „toate serviciile“ ? Ce doriți de la mine în schimbul banilor ? De ce era necesar contractul ăsta, înainte de a sta de vorbă ?

Peter zămbi fermecător, oferi o ţigară musafirului şi făcu un gest familiar, de om pus în încurcătură :

— Domnule Dragomir, nu trebuie să vă alarmaţi. Vreau să vă spun de la bun început că colaborarea noastră trebuie să stea sub semnul unei încrederi reciproce. Aveam nevoie de un minim de garanţii. Vă închipuiţi că o treabă ca asta nu poate fi dată pe mîna primului venit. Am ajuns la concluzia că sînteţi un om de onoare și...

— Vă întrebasem altceva, domnule. Mai întîi, termenii contractului.

— A, da. Vedeţi, construcţia pe care o pregătim este foarte pretenţioasă. Necesită materiale care nu se găsesc în comerţ. Sîntem dispuși să plătim oricît. Ne trebuie, în primul rînd, un tub catodic din cele folosite la staţiile militare....

— Cam greu de procurat, dar o să-ncerc. Cît oferiți pentru el ?

— Actele, spuse Peter brusc.

— Poftim ?

— Actele dumneavoastră. O mică formalitate. Vreau, domnule inginer, să mă conving de identitatea dumneavoastră înainte de a intra în miezul chestiunii.

— Nu vi se pare că exageraţi ? Ce rost are să...

Peter zîmbi iarăşi. Se aplecă, fără să se ridice de pe scaun, şi scoase de sub masă o servietă. O deschise cu gesturi îndemînatice şi scoase un teanc de bancnote. Dragomir se apleca înainte, vădit interesat.

— Bănişorii sînt aici, domnule Dragomir. Dar aş fi cel din urmă dobitoc dacă i-aş da aşa, pe vorbele unei fetişcane de la bar. Vă aprob prudenţa în tratarea afacerii ; de ce nu-mi daţi voie să fiu şi eu prudent ? Aveţi sau nu aveţi nevoie de bani ?

Fără să răspundă, Dragomir scoase port-vizitul şi-i întinse actele de identitate. Peter le cercetă cu atenţie, mai ales legitimaţia pe care scria „căpitan inginer".

— Mii de mulţumiri, spuse el înapoindu-i documentele. Şi mii de scuze. O precauţie elementară m-a determinat să procedez aşa. Sper că asta n-are să vă supere prea tare. Mai ales că e vorba de tatăl dumneavoastră. Aud că are o mare încurcătură de ordin financiar.

— Cum aţi aflat ? spuse Dragomir nemulţumit.

— N-are importanţă. Adevărul e că nimeni nu face acte de filantropie. Dumneata ai nevoie de bani şi eu ţi-i ofer. Trebuie să fiu sigur că nu mă înşeli.

— Tub catodic ! făcu nemulţumit colonelul. Altă drăcie ! Vor să te aibă la mînă. Ei bine, să-ncercăm. Fă rost de un tub catodic şi ţine la preţ, ca să nu dea de bănuit. Mai departe să n-ai grijă. Vor profita de înghesuială ca să te pozeze cu el în braţe. Fă-le plăcerea. Gore ăsta ce fel de om pare ?

— A, un trepăduş. Petre îl foloseşte numai în treburile mărunte. Am impresia că nu vrea să-i dea pe faţă tot. Probabil ca să nu aibă martori...

— Da, un trepăduş... Ce să-i faci ? Dă-le blestematul de tub, Dragomire !

— Ăsta-i blestematul de tub, spuse Dragomir scoţînd din servietă un pachet lungueţ. Dac-aţi şti prin ce emoţii am trecut ! A trebuit să-l dau la scădere, să fac proces-verbal că s-a spart în timpul reviziei, pe urmă să găsesc undeva un soclu vechi, pentru justificare la magazie... Dacă ştiam că e aşa de complicat, nu mă vîram singur în încurcătura asta.

— În schimb, tatăl dumneavoastră scapă de încurcături, zîmbi Peter. Toate lucrurile au două capete. Principalul e să le iei de la capătul cel bun...

Se ridică de la masă, cotrobăi prin servietă, scoase un teanc de bani :

— Uite restul sumei. Așa cum ne-am înțeles. Chitanța e gata, poți s-o semnezi liniştit. Şi acum, te las pentru cîteva minute. Îl trimit pe Gore, să-ți țină de urît.

Ieși în grabă, lăsîndu-l pe Gore la mare încurcătură : silit să încropească o discuție despre vreme, despre sport, dar interlocutorul său nu era destul de solid pe această pistă.

— Nu prea am timp să mă ocup cu sportul. Nu mă pricep.

— În schimb, eu nu mă pricep la inginerie se scuză Gore. Aşa că sîntem chit...

Tăcură cîteva minute. Apoi Gore reîncepu luminat de o idee :

— Ştiţi ce ? Decît să ne căznim să găsim un subiect de vorbă, mai bine să vă arăt nişte poze cu femei...

Era pe punctul să-și pună în aplicare promisiunea, cînd Peter deschise uşa cu un gest larg. Ținea în mînă o fotografie încă udă, care din pricina asta se încovrigase căpătînd aspectul unui papirus. Peter o dezdoi de bine de rău şi i-o întinse lui Dragomir :

— Domnule Dragomir, eşti dispus să te uiți un pic la chestia asta ? Dar mai întîi fii bun, Gore, şi pregăteşte nişte cafele la bucătărie. Te chem eu cînd o fi nevoie de ele.

Gore ieşi fără alte comentarii. Peter se aşeză, urmărind atent mişcările musafirului. Fotografia reprezenta momentul în care Dragomir înmîna lui Peter tubul catodic, o piesă de mărimea unei sticle de bere, cu grile interioare şi contacte multiple, care se distingeau foarte clar. Firește, obiectul părea ceea ce era : un tub electronic de mari dimensiuni.

— Ce-nseamnă asta ? strigă Dragomir şi sfîşie poza cu un gest brusc.

— O, nu-mi plac reacțiile violente, făcu Peter domol. Stimate prieten, voiam să-ți ofer o amintire. După filmul pe care l-am developat adineauri, pot trage cîte exemplare vreau. Toate reprezintă aceeaşi scenă — un inginer militar înstrăinînd bunurile armatei... Dacă la asta adăugăm înregistrarea convorbirii noastre de adineauri, obținem o probă de zile mari, care i-ar interesa foarte mult pe superiorii dumitale...

— Asta-i încercare de şantaj, strigă furios Dragomir. Ce rost a avut toată povestea ? Vă trebuie sau nu vă trebuie blestematul ăla de tub ?

— Tubul nu e decît începutul colaborării noastre !

Glasul lui Peter se înăsprise brusc și Dragomir nu trebui să joace teatru pentru a părea tulburat. Îl surprinsese schimbarea de ton a interlocutorului său şi, mai ales, brutalitatea cu care se pregătea să abordeze un subiect delicat. „Fotografia... bine lucrat, își zise. Asta l-a făcut să intre mai de-a dreptul în miezul problemei..."

— Ce anume vreţi de la mine ? întrebă. Am înțeles de la prietenul dumneavoastră că e vorba de nişte piese și atîta tot.

Peter făcu o strîmbătură disprețuitoare și spuse privind în altă parte :

— Piese ! Îți închipuiai că pentru o negustorie măruntă pierd atîta vreme și energie ? Ai nevoie de bani sau nu ?

— Am, desigur. Cunoaşteți situația mea.

Peter își aprinse o nouă țigară. Vorbi, urmărind fumul care se ridica spre tavan într-o spirală curioasă :

— Pentru banii ăștia, domnule Dragomir, am nevoie de cîteva informaţii.

— Informații ! strigă Dragomir. Ce v-a făcut să credeți că sînt un trădător ?

— Să nu devenim patetici, domnule Dragomir. Cîteva informații nu se cheamă trădare, ci un mic serviciu. Sper că nu vrei să duci tatălui dumitale țigări la penitenciar. E un om în vîrstă, nu-i aşa ?

Dragomir îşi jucă bine rolul. Plecă fruntea, încurcat, cu gîndul la pedeapsa care-l aştepta pe tatăl său. Ceru cu glas stins o țigară, iar cînd Peter îi turnă băutură, o dădu peste cap și trînti păhărelul pe masă cu un gest de om zdrobit sufleteşte.

— Ce anume ați vrea să ştiţi ? întrebă el trist.

— Ei, așa-mi place, se bucură Peter. Salvarea domnului Dragomir-senior stă aici — și bătu cu palma în teancul de bani de pe masă. Mai ia un păhărel, domnule Dragomir. Avem vreme destulă să stăm de vorbă.

— Poate sînt lucruri pe care nu le cunosc nici eu. Mai bine să stricăm tîrgul de la început. N-aş vrea să vă induc în eroare. Şi știți bine că justiția...

— Nu-ți fie teamă, nu află nimeni, domnule Dragomir. Fii mai curajos și mai cu picioarele pe pămînt. Avem cu toții principii, dar cînd e vorba de fericirea personală, putem să le uităm pentru o clipă.

— Nu pot, gemu Dragomir. Trebuie să plec. Despre discuția asta n-o să afle nimeni.

— Stai liniştit, făcu Peter. Nu pleci de aici pînă nu spui tot. Dacă pleci, pleci împreună cu noi și nu ne mai găseşti la adresa asta. Camera e închiriată pentru o singură seară, și ne vom despărți pe veci. Asta, dacă te încăpățînezi să taci. Iar dacă ne trădezi, poți să-ți comanzi un sicriu pe măsură. Noi nu glumim. Dar... să nu luăm lucrurile în tragic. Tatăl dumitale așteaptă, domnule Dragomir. Poate e singura lui șansă. Dovedește-te un fiu bun.

Dragomir tăcu. Peter turnă iarăși în pahare şi reluă pe un ton mai blînd :

— Vrem să ştim ceva lucruri despre radiolocație, domnule Dragomir. Unitățile din jurul Bucureştilor. Şi mai ales o unitate nouă cea pe care noi o numim „Cezara“...

— „Cezara“ ? se miră Dragomir. N-am auzit de așa ceva

— E denumirea noastră de cod.

— Cine sînteți ? Pentru cine lucrați ?

— Eu întreb aici, domnule. Și plătesc bine răspunsurile exacte. Așadar : obiectivul „Cezara“...

— Habar n-am, spuse Dragomir.

— Glumeşti, dragul meu. Ştim că lucrezi la instalațiile radar, te-am văzut intrînd într-una din unitățile pe care noi le avem în evidență. Vreau mai întîi, o confirmare : unitatea de pe șoseaua Băleni este cea pe care o căutăm ?

— Sînt mai multe unități noi, spuse Dragomir. Fiecare cu alt profil. Depinde ce vă interesează.

— Cea înzestrată recent cu stații mobile de mare putere. Am aici o mică hartă. Aruncă-ți o privire pe ea. Şi fă-mi cîteva precizări.

Dragomir aşteptă calm. Peter scoase din servietă o hartă turistică a Bucureştiului şi împrejurimilor. Printre semnele convenționale, care marcau muzee, monumente istorice, clădiri oficiale, locuri de odihnă și agrement, erau adăugate cu creion colorat obiective militare : clădirea Ministerului, cîteva mari unități, depozite — toate cu aceeași culoare.

— Nu știu ce mai vreți de la mine, murmură Dragomir. Mă uimeşte precizia cu care ați lucrat. Aici se află și unități de care habar n-aveam.

— Am muncit nițel, spuse cu modestie Peter. Dar harta asta are un mare cusur : am notat pe ea tot ce e obiectiv militar păzit de o santinelă. Tot ce are-n preajmă semnul acela pe care-l cunoaşteți : fotografiatul interzis. Dar nu ştiu ce e înăuntru. Și chiar dacă pot deduce după uniformele militarilor, tot nu-i destul : pe mine mă interesează obiectivul „Cezara".

— De unde ştiți că e vorba de unul singur? spuse Dragomir. Eu ştiu cel puțin trei care...

Se întrerupse, cu o privire speriată în jur, Peter, aplecat înainte, peste masă, îi sorbea cuvintele.

— Dumnezeule ! spuse Dragomir. Ce-am făcut ?

— Acum dă-i drumul, îl îndemnă Peter. N-ai de ales. Trebuie să mergi pînă la capăt. Spuneai de trei unități. Care sînt acelea ? Arată-le.

Dragomir indică unul dintre cercurile trasate pe hartă.

— Asta ar fi una... murmură el.

Peter împinse teancul de bancnote spre el :

— Mîine dimineață, tatăl dumitale va fi un om fericit. Care este a doua ? Și a treia ?

Dragomir își lărgi nodul cravatei şi, şovăind, arătă şi celelalte obiective.

— Nu mai pot, spuse el. Mă simt rău. Trebuie să plec. Mîine mă scol de dimineață...

— E-n regulă, făcu Peter. Dacă ne-ai mințit, s-ar putea să-ți ia foc casa. Asta-i una dintre metodele noastre de a recupera banii.

— Nu v-am mințit, spuse Dragomir. Puteți să verificați.

— O s-o facem, la momentul potrivit. Și o să-ți cerem sprijinul. Dar pînă una alta, am nevoie de precizări : care dintre acestea trei deține stația mobilă de mare putere?

— Vă jur că nu știu, spuse Dragomir. Eu lucrez la repararea stațiilor în funcțiune. O aparatură nouă n-are nevoie de reparații.

— Nu știi. Bine. Dar poți afla. Îți dăm trei zile. E chiar prea mult, după părerea mea. Peste trei zile o să primești o scrisoare de la mine. Ca să fixăm locul întîlnirii. Adresa de aici poți s-o uiți. Și așa, mîine nu mă mai găsești. Cu bine, domnule Dragomir. Uite banii. Complimente tatălui dumitale.

— Mi-a plăcut, spuse colonelul. Fotografia e admirabilă. Cum ai...?

— Ce, numai ei să umble cu tehnică ? se grozăvi Dragomir.

Pe masă se afla o copie fotografică, refăcută la mărimea naturală, a hărții lui Peter. Colonelul puse degetul pe unul dintre obiectivele trecute pe hartă :

— Asta-i opera mea, se mîndri el în glumă. Însemnă că l-au crezut pe Mărăcineanu. Ce zici, am adus-o bine din condei ?

— Perfect, spuse Dragomir. Numai că înșelătoria n-o să dureze la infinit. Cît au văzut de la depărtare, treacă-meargă. Dar dacă se apucă să intre în amănunte...

— Principalul e să cîștigăm timp, îi explică răbdător colonelul. Dragul meu prieten, există în meseria noastră un capitol intitulat „dezinformarea adversarului".

— Cunosc, tovarășe colonel.

— Ei bine, nu știu cît de eficace e invenția mea, dar pentru un moment am reușit să-i încurcăm. Interesul fundamental e să-i ținem pe loc pînă vom avea mijloacele ideale de mascare pentru obiectivul „Cezara". Construcțiile sînt pe sfîrșite ; pînă atunci ne distrăm și noi cum putem.

Dragomir aprobă din cap.

— Nătăfleață ăla s-a ales cu un magnetofon. Voia să-l dea înapoi lui Petre dar nu l-am lăsat eu.

— De ce, tovarăşe colonel ?

— Mă uimeşti, Dragomire ! Ce întrebări de logică pui astăzi ! Ca să nu intre la bănuieli, asta-i. Omul le-a făcut un serviciu, nu ? Dacă le înapoia aparatul, ar fi bătut la ochi. Aşa, i-a convins şi mai mult de sinceritatea lui.

— Şi totuşi, au să-şi dea seama curînd că obiectivul e fals, oftă Dragomir. Cum facem, tovarăşe colonel ? Cînd încheiem partida ?

— Iar te pripeşti, spuse colonelul cu reproş. Ce să-i faci ! Aşa eram şi eu la vîrsta dumitale. Dar cu timpul am învăţat să am răbdare. Să zicem că punem mîna pe el ; ce-am rezolvat ? Trebuie să-l lăsăm să se desfăşoare. să-şi dea la iveală toate „relaţiile“. Ia uită-te la poza asta. Îţi spune ceva mutrişoara ?

Dragomir luă fotografia, gînditor.

— Parcă am văzut-o undeva. La bar, într-o seară.

— Nu numai la bar, ci şi la cinema, împreună cu maistrul militar Nicolae. Îţi aminteşti povestea ? Maistrul a raportat despre fată şi la întîlnirea următoare s-a dus cu un prieten, tot maistru din arma transmisiunilor. E uşor de înţeles că, de fapt, era...

— Ofiţerul de contrainformaţii din unitate.

— Ce intuiţie ! ironiză colonelul. Dar stai că n-am terminat. Fata e una dintre persoanele care au transmis salutări de la Petre.

— Ah, spuse Dragomir.

— Deci ne-a minţit cînd Cosma i-a arătat portretul robot. O fată tînără să ducă de nas un bătrîn colonel...

— Nu-mi place expresia, tovarăşe colonel.

— Mie nu-mi place toată povestea. Curios e că fata s-a cam dat la fund ; are întîlnire duminica viitoare cu maistrul Nicolae, dar între timp nădăjduiam că ne duce la Petre al dumitale. Speranţe zadarnice. Îi plimbă pe oamenii noştri la coafor, pe la prietenele ei, la cinema şi prin bufete expres. Numai la Petre nu. Şi mă interesează adresa acestui domn.

— O adresă avem, spuse Dragomir.

— Crezi că-i cea adevărată ? Poate a vrut să te intimideze cînd a spus că nu-l mai găseşti acolo, dar poate e adevărat. Ce-ţi spune o cameră mobilată ? Locuieşti acolo o zi sau un an, greu de spus în ce măsură este ea o locuință veritabilă.

— Asta așa e. Dacă te luai după fasonul camerei, puteai să juri că acolo locuiește un idiot.

— Păi vezi ? Eu rămîn la teoria că omul nostru are sediul în altă parte. Și în general ar trebui să știm cine este, cu cine lucrează. O avem pe fetița asta ; îl mai avem pe Gore. Mai sînt și alții ? Spui că Petre avea accent străin ; îți dai seama cîți călători străini se află în clipa asta în hotelurile din București ?

— Atunci ? întrebă Dragomir nedumerit.

— Atunci... du-te liniștit acasă, s-a făcut ora patru. Și mîine vii cu o idee : ce răspuns să-i dăm lui Petre ?

Cap. VIII

PETRE SE GRĂBEȘTE...

— Gina ! Ce-i cu tine ? De ce n-ai venit sîmbătă seara ?

— Ai face bine să mă lași în pace, spuse fata înțepat.

— Dar ce s-a întîmplat ? Trebuie să-mi povestești. Hai să intrăm undeva, n-o să stăm de vorbă aici, în stradă.

— Nu merg nicăieri, spuse fata bosumflată.

— Așa-i cînd nu mai ai bani, spuse cu amar Dragomir. Te părăsesc și prietenii cei mai buni.

— Nu ți se pare că mă jignești ? spuse ea. Crezi că despre bani e vorba ? Mă cunoști prea puțin, George. Și aș fi preferat să nu mă cunoști deloc.

— Dacă nu-i vorba de bani, atunci ce ? Hai să intrăm la cofetăria asta. Și să-mi spui ce s-a întîmplat.

Intrară într-o cofetărie. Cerură cafea și o prăjitură pentru domnișoara.

— Nu știu cum să-ți spun — începu ea mestecînd cu lingurița în ceașcă. Poate ne-am înșelat fiecare în ceea ce-l privește pe celălalt. Eu sînt o fată oarecare. Îmi place să petrec, am concepția mea despre viață, despre tinerețe. Poate m-ai luat drept o profitoare. Îți amintești ce mi-ai spus în prima seară ? Că ai un magnet în portofel. N-am ripostat atunci. Ar fi însemnat să-ți fac un compliment.

Magnetul erai tu. Atît. Îmi plăceai și aș fi mers cu tine la capătul lumii...

— Și acum ? încercă el să glumească.

— Acum ! spuse fata amar. Îmi placi la fel de mult...

Stînjenit de această mărturisire, făcută aproape cu lacrimi în ochi, Dragomir încetă să mai glumească. Aștepta în tăcere urmarea. Dar fata părea absorbită de ocupația aceea măruntă și inutilă — mestecatul în ceașca de cafea.

— Mai departe, Gina, o îndemnă blînd. Sîntem destul de prieteni ca să-mi poți încredința o taină...

— Eu, taină ? Cine vorbește de taine ! Încă n-am văzut om mai misterios. Ce știu eu despre tine ? Absolut nimic. Am venit cu inima deschisă, dar tu n-ai știut să prețuiești asta. Și cînd am fost întrebată...

— Ce-ai fost întrebată ? De cine ? Spune, odată, omule, ce s-a întîmplat ?

— S-a întîmplat că m-am învățat minte. În seara aceea, în primă seară, mi-ai spus de verificare. Ei bine, nu tu trebuia să mă verifici pe mine, ci invers. Acum înțelegi ? M-am vîrît într-o complicație nemaipomenită.

— Încep să-mi pierd răbdarea, spuse Dragomir. Ai de gînd să-mi spui odată despre ce e vorba ?

— Ei bine, un tip s-a interesat de tine. M-a luat cam cu forța, spunea că e de la miliție și că m-a văzut împreună cu tine, că ești amestecat într-o chestiune suspectă, ceva în legătură cu tatăl tău. Eu auzisem ceva despre asta, mi-au spus fetele de la bar. Au și rîs de mine, dacă vrei să știi. Spuneau că...

— Lasă bîrfelile fetelor de la bar. Spune cu tipul de la miliție.

— Tocmai, că nu era de la miliție. Mi-am dat seama prea tîrziu, altfel nu mergeam cu el. M-a urcat într-un taxi, credeam că e mașina miliției, abia cînd am văzut aparatul de taxat mi-am venit în fire și l-am întrebat ce vrea de la mine, și el a spus : „O să afli, dar deocamdată stai liniștită că o pățești“, și șoferul de la taximetru era un bătrîn cam ursuz și habar n-avea ce se întîmplă în spate.

— Ce adresă a dat șoferului ?

— Nu i-a dat nici o adresă, i-a spus „Înainte, dom'șef“, pe urmă l-a ghidat, la dreapta, la stînga, acuma după colț, şi tot aşa pînă am ajuns undeva în Berceni. Acolo m-a dus într-un bloc, voiam să ţip dar tipul mi-a spus „Stai cuminte păpuşo, că e de rău. Cred că citeşti rubrica *Aflăm de la Inspectoratul miliţei,* Vrei să-ţi vezi mîine numele în ziar ?“ Şi uite-aşa m-a dus într-o casă unde mai era un tip care m-a luat la întrebări.

— Ce voiau să afle ?

— Dacă am fost acasă la tine, cu ce te ocupi, ce cărți ai în bibliotecă. Degeaba le-am spus că n-am fost la tine, nu voiau să mă creadă, ăla care mă adusese a vrut să mă lovească, dar celălalt i-a zis „Las-o Gore, te pomeneşti că proasta asta spune adevărul“, pe urmă m-a luat cu binişorul şi m-a pus să jur, am jurat, că doar era adevărat, după aia mi-a spus că dacă povestesc cuiva ce s-a întîmplat o să mă găsească miliţia pe un maidan cu un cuțit în spate. Pe urmă Gore ăla s-a dus după un taxi, a venit înapoi, m-a dus pe nişte străzi aiurea ca să nu mai știu unde am fost, s-a urcat cu mine în maşină şi m-a adus pînă la universitate. S-a dat jos cu mine din maşină, mi-a spus să nu uit de chestia cu maidanul şi a plecat de lîngă mine. Acuma umblu cu frică şi nu ţi-aş fi spus niciodată. Ce-o să mă fac eu dacă află că...

— N-au să afle, spuse Dragomir încruntat. Trebuia să-mi spui mai demult. Lasă că mă răfuiesc eu cu ei, nemernicii.

— Nu, te rog frumos, fă-te că nu ştii. În tot cazul, eu sînt fată cinstită şi pot să-ţi spun deschis că nu-mi place să intru în încurcături. Eşti băiat drăguț, cult, dar probabil că tipii ăia aveau ei motivele lor ca să întrebe de tine.

— Uite, Gina, deocamdată nu pot să-ţi spun nimica, sînt nişte lucruri pe care tu nu trebuie să le ştii, dar dă-mi răgaz o săptămînă ca să lămuresc lucrurile. Exact peste o săptămînă o să înţelegi despre ce este vorba...

— Nici peste o săptămînă, nici peste un an, spuse ea cu lacrimi în ochi. Nu vreau să te mai văd niciodată !

Plecă de lîngă el şi Dragomir rămase pe gînduri. „Noroc că ştiu unde stă, îşi spuse. Pînă la urmă o să-şi dea seama că m-a judecat greşit.“

Auzind întîmplarea, colonelul se încruntă :

— Cam multă lume în povestea asta, Dragomire. Pînă acum îl aveam pe Petre şi pe Gore. Fata aceea, Pusy, e complice şi ea. Dar pe amica ta nu ştiu în ce categorie s-o pun.

— A martorilor, spuse Dragomir. Mai aveţi vreo veste de la Pusy ?

— Dar tu mai ai vreo veste de la Petre ?

— Nimic, spuse Dragomir. Mîine expiră cele trei zile. Tocmai voiam să vă întreb...

Se întrerupse, căci telefonul interior suna insistent. Colonelul ridică receptorul :

— Da. Da, eu... În sfîrşit. Un moment să notez. Aşa. Continuaţi misiunea. Salut ! se întoarse spre Dragomir : Domnişoara Pusy i-a făcut o vizită lui Peter. La hotel. Administratorul l-a recunoscut după portretul-robot. Stă la hotel ca turist, cu paşaport în regulă. Nu prea a fost văzut pe acolo, pretextează că face excursii turistice. Abia acum putem spune că-l avem în mînă...

A doua zi, la prînz, Dragomir se duse emoţionat acasă şi deschise cutia de scrisori din holul blocului. Găsi un plic obişnuit, alb, scris de mînă, cu ştampilă de Bucureşti. Îl examină în timp ce se îndrepta spre lift. Urcă şi apăsă pe butonul de pornire, apoi deschise plicul. Înăuntru era o foaie de hîrtie scrisă de o mînă aparent stîngace.

Domnule Dragomir,

Vă aşteptăm diseară, pe la nouă, să facem o partidă de remi. Aduceţi-o şi pe duduia Cezara, dacă nu se plictiseşte în compania noastră. O să ne distrăm frumos. Gore vine cu magnetofonul. Dacă lipsiţi o să vă pară rău. Ascultăm banda împreună cu alţi prieteni, şi ştiu că asta nu vă convine. Ca să nu greşiţi adresa, Gore vă aşteaptă la staţia de tramvai.

Cu respect,
Petre

„Ăsta-i scrisul lui Gore, pun rămăşag“, gîndi Dragomir pe cînd descuia uşa. Se repezi la telefon şi raportă colonelului :

— Sînt invitat diseară. tot acolo. Mi-au trimis o scrisoare. Puțin cam dură, dacă citești printre rînduri.

— Ei, spuse colonelul. In citește-o.

Dragomir o citi.

— Va să zică, te amenință. Bun... Ai să procedezi așa cum am vorbit. Dar fii atent, Dragomir. Fără fantezii inutile !

Gore îl aștepta, într-adevăr, în stația de tramvai.

— Ce-i, Gore, ți s-a terminat pixul ?

— Mie... De ce ?

— Păi văd că ai scris cu cerneală.

— Mi-a dat stiloul lui. Mi l-a făcut cadou, adăugă vesel Gore.

Îl conduse și Dragomir se prefăcu că a uitat drumul. Peter îl aștepta mai puțin ceremonios decît la prima întîlnire. Avu grijă și de astă dată să-l trimită pe Gore, sub un pretext oarecare, afară din cameră. „E prudent, gîndi Dragomir. Nu are încredere în omul lui. Și nu vrea să aibă martori..."

— Domnule Dragomir, te ocupi de mult cu ingineria ?

— De cînd am terminat facultatea, spuse Dragomir mirat. Ce rost are întrebarea asta ?

— Nimic... Voiam doar așa, să conversăm. Și ai vreo preferință pentru mecanisme, pentru construcții ? Știu că de obicei inginerii au asemenea pasiuni. Un prieten de-al meu și-a instalat în salon o cascadă. În miniatură, e drept, dar cascadă după toate regulile artei. Iar altul are mania trenurilor electrice.

— Eu sînt ceva mai modest, spuse Dragomir liniștit. Marea mea pasiune e biblioteca ; am adunat niște cărți de mare valoare, în special reproduceri de artă. O ocupație destul de costisitoare. În schimb, seara, călătoresc prin muzeele lumii. Și încă un lucru : automatizarea. Ușa mea se deschide automat, prin telecomandă, mi-am construit un fel de robot care lustruiește pantofii și un vibrator cu diodă cu care zugrăvesc din cînd în cînd prin bucătărie, chiar dacă nu-i nevoie. De plăcere, înțelegeți ? Dacă vreți să numiți asta o pasiune...

— Mi-ar place să-ți fac o vizită, într-una din zile.

„Vrea să mă verifice, gîndi Dragomir îngrijorat. De unde să-mi procur vibrator pentru zugrăvit bucătăria ? Cu robotul de făcut pantofii mai treacă-meargă, îl iau pe al lui Cosma. Şi albumele de artă sînt la locul lor..."

— Cu plăcere, spuse. Numai că o să rămîneţi dezamăgit. Trăiesc singur şi nu-mi place să mătur pe jos. Iar ordinea lasă de dorit de cînd mă ştiu. Dar oricum, sînteţi bine venit.

— Am auzit că nu eşti prea ospitalier.

— N-avea cine să vă spună asta despre mine.

— Ba da. O anumită domnişoară. Nu ţi-a povestit ?

— De Gina e vorba ? întrebă Dragomir zîmbind. Ştiţi... nu prea am relaţii cu ea. E o fată cumsecade, dar probabil nu ne potrivim la păreri. Ea are nişte principii de viaţă, eu altele.

— De pildă ?

— De pildă îi place să cam stea la bar, şi nu numai cu mine. Asta mă deranja şi i-am spus-o. Ne-am cam răcit din momentul acela....

— Mda. Domnule Dragomir, uneori mă întreb dacă joci cinstit cu mine. Am o meserie riscantă, pe care n-o fac din pură plăcere sportivă. Ar trebui să mă înţelegi. Aşa cum te înţeleg şi eu pe dumneata. Ştiu că nu ţi-e uşor să-mi spui anumite lucruri. Dar asta e prea puţin ca să mă convingi.

— Îmi pare rău că vă îndoiţi de mine.

— Nu mă îndoiesc atît cît ar trebui. Mă văd silit să joc totul pe o singură carte, n-am de ales. Eşti singura mea cale de a pătrunde la obiectivul „Cezara", însă nu pari foarte dispus să mă ajuţi.

— Fac ce pot, murmură Dragomir.

— E destul de puţin, totuşi. Gore a fost la adresele indicate de dumneata. Sînt, într-adevăr, unităţi de radiolocaţie. Dar a ajuns pînă la poartă. Asta, pentru mine e egal cu zero. Vreau mai întîi să ştiu dacă te-ai interesat de staţia de mare putere. Ţi-am dat destul timp.

— Da, spuse Dragomir. În timpul ăsta am primit şi un telefon de la tata. Ştiţi, treaba e mai serioasă decît credeam. Îi trebuie o sumă respectabilă ca să iasă din încurcătura aceea.

— Să mai aştepte, zîmbi Peter. Întîi staţia.

— A doua, spuse Dragomir. Aceea din pădure.

— Mersi. Acuma, domnule Dragomir, vine partea cea mai dificilă. Tatăl dumitale va fi bucuros să aibă ce-i trebuie. Dar pentru asta, am nevoie și eu de ceva : un permis de intrare în unitate. Mă pricep la electricitate ; ştiu şi ceva radiofonie, cred că-ţi imaginezi. Îmi trebuie o delegaţie din partea dumitale, să verific o instalaţie de mai mică importanță. Sper că nu e prea greu...

— Greu ? Imposibil, vreţi să spuneţi, strigă Dragomir. Eu n-am puterea să eliberez o asemenea delegație...

— Domnule Dragomir ! Eşti destul de bine vîrît în treaba asta ca să mai poţi da înapoi. Avem fotografii din cele mai reuşite unghiuri. Avem înregistrate mărturiile dumitale. Destule probe ca să fii zdrobit pe viață. Ai o carieră în față, eşti tînăr, ai un tată care te aşteaptă. Permisul ăsta costă bani grei și eu sînt dispus să plătesc. Este ultimul lucru pe care ți-l cer. După asta, aş prefera să uiți că am existat. O delegație. O simplă hîrtie.

— Dar nu se poate...

— Dacă ştiam că se poate, o rugam pe bunica mea să se ocupe de treaba asta. Hai, fă un efort. Spre binele tuturor. După ce-mi dai delegaţia, îţi fac cadou şi fotografiile acelea.

— Clișeul, şopti Dragomir.

— Clișeul, am vrut să spun. Şi banda de magnetofon.

— Și... contractul ? întrebă Dragomir plin de speranță.

— Ce rost ar mai avea să-l păstrez ? Nu decontez nimănui banii pe care i-am cheltuit.

— Să-ncerc, oftă Dragomir. Dar nu vă promit sigur. Și în nici un caz nu pot mai devreme de mîine seară.

— Perfect. Te aştept mîine seară, la opt, tot aici. Cu delegația. Fii punctual, domnule Dragomir. Mai ai nevoie să te conducă Gore ?

— Nu. Am învăţat drumul. Mă descurc şi singur...

În biroul colonelului căldura devenise sufocantă. Dragomir se ridică, deschise fereastra, reveni în fotoliu.

— Dacă-i dăm permisul, n-am făcut nimic, spuse colonelul. Ți-am mai spus, Dragomire, toată povestea e să cîștigăm timp. Să-l păcălim, să-l facem să creadă că a reușit. Constructorii lucrează zi și noapte la mijloacele de mascare ; în curînd obiectivul își va putea păstra singur secretul.

— Înțeleg, tovarăşe colonel.

— Dacă-l arestăm pe Petre, maiorul prinde de veste și trimite pe altcineva. Trebuie să-l liniştim pentru un moment.

— Tovarășe colonel, mă gîndeam...

— Spune, îl încurajă colonelul.

— Mă gîndeam să-l refuzăm cu permisul. În schimb...

Peter îl aștepta nerăbdător și încruntat. După fața lui Dragomir, deduse din prima clipă că nu obţinuse permisul.

— Mi se pare că...

— Da, spuse Dragomir trist. N-am reuşit. Permisele se eliberează numai la statul major. Cu fotografie şi cu verificarea atentă a persoanelor. Sînt dezolat...

— Nu mă interesează sentimentele dumitale. Cert este că ți-am cerut un lucru pe care n-ai fost în măsură să-l îndeplinești. Colaborarea noastră nu merge cum trebuie, domnule Dragomir.

Dragomir ridică din umeri, posomorît. Își aprinse o ţigară, se așeză pe scaun, îl privi ţintă pe Peter :

— Îmi pare rău pentru tata. Aveam mare nevoie de banii aceia. Vă fac o propunere, domnule Petre.

— O propunere ? tresări Peter.

— Da. În fond, de ce vreți să pătrundeţi în unitate ? Ce anume vă interesează din obiectivul „Cezara" ?

— Totul, șuieră spionul. Instalațiile de forță. Dispunerea surselor de energie. Amplasarea staţiilor. Aspectul aparaturii. Forma antenei...

În semiîntunericul care se lăsase în încăpere, jarul ţigării deveni mai intens. Părul blond al lui Peter părea aproape alb, în schimb fața lui era mică şi rea. „Un geniu al răului, gîndi Dragomir. Trebuie să-l iau cu binişorul...

— Şi... v-ar satisface un microfilm care să conţină imaginile părţilor mai însemnate ale obiectivului ?

— Microfilm... Ştii că e o idee, domnule Dragomir ?

— Banii înainte, spuse scurt inginerul.

— Jumătate, domnule.

— Fie.

Peter se ridică și aprinse lumina. Încăperea își reluă proporțiile obișnuite, iar locatarul păru iarăși omul corect, serios, cu înfățișare demnă de încredere.

— Cu o mențiune, domnule Dragomir. N-aș suporta să fiu păcălit.

— Am nevoie de bani, murmură Dragomir. În fond, de la mine sau de la altul, tot veți avea pînă la urmă ce doriți. Sînteți destul de apt pentru meseria asta...

— Oho, un compliment în toată legea, zîmbi Peter. Atunci să trecem la partea practică a convorbirii noastre. Ai avea nevoie de un mic aparat foto, nu-i așa ?

Și se aplecă să cotrobăie în servieta de lîngă masă.

A doua zi dimineața, Dragomir se duse la colonel să-i raporteze cum a mers. Avea nevoie de imagini autentice, luate însă din locuri diferite. Nu-și făcea iluzii că Peter poate fi păcălit prea ușor. O informație falsă trebuie să fie absolut autentică... pînă la un punct. Falsul trebuie strecurat ca din întîmplare, ascuns cu ingeniozitate, servit cu prudență maximă, pentru că astfel toată construcția, migălos concepută și realizată, se năruie într-o clipă.

Bătu la ușă.

— Intră, se auzi glasul colonelului.

Apăsă pe clanță, intră. Și se opri în ușă, stupefiat, uitînd să mai salute.

— Gore !

— Faceți cunoștință, spuse colonelul stăpînindu-și rîsul.

— Locotenent Pruteanu, se prezentă Gore.

Colonelul își frecă mîinile bine dispus și-i explică lui Dragomir :

— E venit de curînd la noi. A lucrat la altă direcție. Nu te-am prevenit fiindcă voiam ca totul să pară cît mai firesc.

— Sînteți supărat pe mine, tovarășe căpitan ?

— Felicitări. Ești un actor desăvîrșit, spuse Dragomir revenindu-și din surpriză. N-aș fi bănuit nici o clipă...

— Era misiunea lui, interveni colonelul, să se țină scai de Petre. Să-i știe fiecare pas. Și să-l împingă cu grijă spre dumneata.

— Aha, făcu Dragomir. Bine lucrat Și totuși, nu pricep : cum a intrat pe fir ?

— E o poveste lungă, spuse colonelul. O cunoșteam pe „bătrîna“, colaboratoare a maiorului. În ultimii ani n-a mai acționat deloc. Și mi-am închipuit că o păstrează pentru o treabă importantă. Iar cea mai importantă treabă a lor era obiectivul „Cezara“. M-am așteptat ca ei să apeleze la „bătrînă“ într-un fel sau altul. Mai departe să-ți spună Gore.

„Gore“ își drese glasul :

— O, a fost simplu de tot. Am aranjat cu doi băieți un atac la poșeta bătrînei. Eu am salvat-o, chipurile. Și m-am împrietenit cu ea. I-am povestit viața mea, și am convins-o. Cînd Petre i-a cerut ajutor, m-a recomandat pe mine. Fără să pară că ne cunoaștem. Pe scurt, am cărat ceva saci în Piața Unirii. Știți, tot pentru autenticitatea personajului. În schimb, asta mi-a păstrat condiția fizică...

— Acuma, băieți, la treabă. Ce-ai rezolvat cu clientul nostru ?

— Mi-a dat un minifoto, un breloc pentru chei. Cu film în el. Douăzeci de imagini. Diseară trebuie să i-l duc. Vrea să-l developeze singur. Mîine intenționează să plece...

— O să ne distrăm nițel la aeroport, spuse locotenentul. Îi cerem microfilmul cînd i-o fi lumea mai dragă.

Colonelul se așeză la birou și făcu celor doi semn să se așeze.

— Am văzut azi un Toyota, o splendoare, povesti el. Mașină de curse, nu alta. Am oprit la stop, la universitate, în rînd cu el. Cînd s-a dat liber, a țîșnit ca un proiectil. Spectacol, băiete...

Pruteanu-Gore vru să spună ceva, dar Dragomir îi făcu semn să tacă. Avea să-i povestescă pe urmă despre obiceiul colonelului : cînd era preocupat intens de ceva, schimba vorba, ca să-și acorde un răgaz pentru gîndire sau să-și depărteze interlocutorii de la adevăratul subiect. Dar nu era momentul să-i explice acum. Oferi o țigară locotenentului, își aprinse și el una. Colonelul bătea cu creionul în masă : tac-tac... tac-tac...

— În definitiv de ce l-am aresta ? spuse el deodată trîntind creionul pe sugativa galbenă. Să-l lăsăm să plece cu microfilmul. Asta o să-l liniștească o vreme pe maiorul lui. Au să-și treacă pe hărți obiectivul pregătit de noi, cu datele pe care i le furnizăm noi.

— Şi între timp obiectivul „Cezara" devine invulnerabil, strigă Dragomir.

Colonelul rîse încet și adăugă :

— Iar dacă domnul Petre mai vine o dată, peste o vreme, ne e mai uşor să aflăm ce caută...

Se ridică să deschidă fereastra. Iar se făcuse cald în birou. Profitînd de pauză, locotenentul se apleca spre Dragomir şi-i şopti cu glasul lui Gore :

— Ce zici de bariul, dom' șef ? Are o idee, de milioane !

Lucrarea s-a executat sub comanda nr. 32 157 la
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii“, Piața
Scînteii nr. 1, București
Republica Socialistă România